

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by
Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia, Pa. 19141

Липень

7

July

1967

Церква св. Володимира у Глен Спей, Н. Й.

НАШЕ ЖИТТЯ

PIK XXIV. ЛИПЕНЬ Ч. 7.

Видає Союз Українок Америки раз у місяць за винятком серпня

Редагує Колегія — Лідія Бурачинська, Олена Лотоцька, д-р Наталя Ішук, Ірина Пеленська, Марта Тарнавська, Наталя Чапленко, Марія Юркевич.

Листування й передплату висилати на адресу:

4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel DA 4-7304

Річна передплата в ЗДА і Канаді від січня 1963 \$5.00

Піврічна передплата \$2.75

Річна передплата в Англії 1½ ф. ст.

Річна передплата в Австралії 4 а. д.

Річна передплата у Франції 10 н. фр.

Річна передплата в Німеччині 12 н. м.

В інших країнах рівноварт. 5 ам. дол.

Поодиноке число 50 центів

Зміст:

Є. Маланюк: Влада
Відпочинку немає

Інж. Л. Дяченко: Окр. Рада СУА у Філадельфії

У. Любович: Як ми її бачимо

С. Парфанович: Від людей до тварин

С. Парфанович: Останній день

І. Козаченко: Наша візитівка

О. Грабовенська: Вакації для мами

Л. Буря: Про Конкурс Перекладів

Ю. С.: Марія Дзерович-Колтунюк

І. Павликовська: Конференція СФУЖО в Півд. Америці

О. Литвин: Жабки в лазничці

О. Цегельська: Малий Влодко

П. Чижик: Морські купелі

А. Сивуляк: Вживаймо більше горюдини

Відкриття Музею Нар. Творчости

П. Щуровська: Моя музична освіта

New UNWLA Branches
Soyuzanka Mother's Day
Branch 72 President

На обгортці:

На рисунку бачимо проєкт церкви св. Володимира у Глен Спей у виконанні архітекта А. Осадци.

OUR LIFE

Vol. XXIV. JULY No. 7

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel DA 4-7304

Subscription in the United States of America \$5.00 per year, half year \$2.50. Subscription in Canada \$5.00 per year, half year \$2.75. Subscription in England 1½ pound sterling, per year. Subscription in Australia 4 Austr. dollars per year. Subscription in France 10 n. fr. per year.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Penna., under the Act of March 3, 1879.

Single Copy 50 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England

Ukrainian Booksellers
49 Linden Gardens
Notting Hill Gate
London W. 2

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
16a Prospect St.
Glenroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ:

Дарія Мельникович
с/с No. 7 887 93 de Paris
26, rue de Torcy
Paris 18-e
France

НІМЕЧЧИНА:

Ukrainischer Frauenverband
Haus der Begegnung
8 Muenchen 27
Rauchstr. 22

On the Front Page:

St. Vladimir's Ukrainian Catholic
Church in Glen Spey, N. Y.

На терені СУА

23. вересня — Конференція Виховних Референток — Окр. Рада СУА в Нью Йорку
30. вересня — Вечір Жіночого Пера, з виставкою книжок — Окр. Рада СУА в Сиракузах
30. вересня — Ювілей 10-ліття — 43 Відділ СУА у Філадельфії
7. і 8. жовтня — Річні Збори Гол. Управи — Централі СУА у Філадельфії
22. жовтня — Свято 50-ліття відновлення нашої Державности — Окр. Рада СУА у Філадельфії
15. листопада — Жіноча Сесія Світового Конгресу Вільних Українців у Нью Йорку.

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

1127 — 840 літ тому померла київська княгиня ЄЛИСАВЕТА МОНО-МАХОВА. Вона була дочкою англійського короля Гаральда II і матір'ю десяти дітей, з яких князь Мстислав уславився своїм справедливим пануванням. Він радився своєї матері в державних справах.

1907 — 60 років тому померла в Нальчику на Кавказі відома українська письменниця МАРКО ВОВЧОК. Її збірка „Народні оповідання“, що вийшла в 1858 р., зачарувала читачів красою образів і багатством мови. Тарас Шевченко, повернувшись із заслання, назвав її своєю духовою „донею“. Її оповідання з часів козаччини „Маруся“ ввійшло у французькі читанки для дітей.

1867 р. — 100 літ тому народилась у сім'ї Судовщиківих дочка Олександра, що пізніше вийшла заміж за Михайла Косача, брата Лесі Українки. Вона видала збірку п. н. „Наші люди на селі“ під псевдонімом ГРИЦЬКО ГРИГОРЕНКО. Писала в різних журналах нариси й оповідання. Померла в 1924 р.

Збірники дитячих віршів
і оповідань

Проліски
Щебеталипташечки
Золота бджілка

по 50 ц. кожен

можна замовити

в Централі СУА

Євген Маланюк

В Л А Д А

Вона виростає, як буря, як шквал,
Спадає мечем і пожегаром,
Вдаряє кордоном у груди навал,
Нестерпним осліплює чаром.

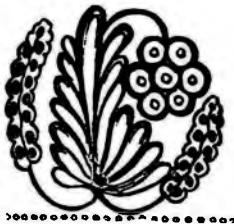
Вона — як обіймів напруга п'янка,
Як пристрасти хвиля жагуча.
Та крицею твердне державна рука,
Бо глянь: під вершиною круча.

Лиш кров, лиш несхоплена хиба, як мить,
Секунда полегші й перерви —
І серце порожнявою загримить,
Нитками потріскають нерви.

То ж хвилю на хвилю, удар на удар,
Однаково — сонце чи хмари.
Бо влада — це серце. В ній доля і дар,
І щастя пекуче, і кара.

20. квітня 1941.

Із збірки „Поезії“

Відпочинку немає

Вакаційний час приносить звичайно відпруження, мандрівку, відпочинок. Не так сьогодні. Живемо в часі постійного очікування й напруження і вакацій від того для нас не буде.

Гляньмо на міжнародню ситуацію. Над великими потугами цього світу тяжить мариво атомової війни. А в міжчасі точаться менші війни — завзяті і криваві. Одна з них, ота у В'єтнамі вибирає собі жертви й з-поміж нашої молоді. А другі спалахують і гаснуть, закреслюючи все дальші кола світового збройного конфлікту.

На такий неспокійний час припало наше 50-ліття. П'ятдесят літ тому збудились українські народні маси і стали формувати своє державне життя. Зусилля ці тривають і досі. Велетенський шмат дороги пройдено за той час і всупереч усім катаклізмам побудовано велику державницьку націю. Отже це 50-ліття вимагає і зобов'язує.

Перед нами Світовий Конгрес Вільних Українців, що відзначить ці роковини і виявить волю всіх нас до державного життя. На ньому передбачена Жіноча Сесія (15. листопада 1967) і тут українське жіноцтво скаже своє слово в імені тих жінок, що тепер приневолені мовчати.

Все це не дозволяє нам на вакаційний відпочинок. Час вимагає від нас чуйности й готовости. Не тільки з огляду на підготову ювілейних святкувань та всеукраїнського з'їзду. Але й з огляду на ті здари й межиусобиці, що спалахують на нашому ґрунті.

Бо й справді — доля немов напосілася на нас. Саме в час 50-ліття, коли треба скупити всі наші сили, нашою громадою потрясають все нові спори. Почалось воно від славнозвісних „контактів“, що їх зручно підсунула нам ворожа рука. Календарні непорозуміння загострили в деяких місцевостях ситуацію до стану кипіння. А справа представництва всіх наших угруповань в УККА довела до затяжної кризи, що й досі нерозв'язана.

Ми знаємо, що це велика проба нашої стійкості. Звичайно в час життєвого іспиту згущуються хмари, збільшується натиск. Одне постає з великої нервової напруги, а друге зручно інсценізоване постороннім чинником. І від нас залежить, чи переберемо цей наступ, спрямований у саме серце нашої громади.

Допоможіть в тому! Хоч і кажуть, що жінки руководяться радше чуттям, як розумом, то це власне нам стане в пригоді. Бо нашим чуттям зрозуміємо теперішню хвилину, а розумом відчуємо наше призначення — знайти спільний виступ і спільну мову в наше 50-ліття.

3 Головної Управи СУА

Инж. Лідія Дяченко

Mrs. Lydia Diachenko, President of UNWLA Regional Council in Philadelphia, Pa.

ОКРУЖНА РАДА СУА У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Відділи Окр. Ради є розміщені від Трентону, Н. Дж. до Вашингтону, Д. К. і обіймають 5 стейтів — Нью Джерзі, Пенсильвенію, Делавер, Меріленд і Дистрикт оф Колумбія. У 20-ти Відділах є згуртованих около 800 членок зі старої еміграції, нової еміграції — уроджених на українській землі та вроджених у різних країнах вільного світу, і тут народжених американок українського походження. Як бачимо з повищого, членки різняться віком і вихованням, але їх усіх лучить українська кров, що пливе в їх жилах. Надзвичайна толеранція членок між собою, толеранція політична і релігійна, підпорядкування Централі СУА, точне вплачування вкладок — це все в нашій дійсності прикмети найвищої похвали. Це все є прикмети української жінки в Америці, що їх повинні собі наші мужчини брати за приклад.

Делегатки Відділів щороку в лютому відбувають Окр. З'їзд і вибирають Окружну Раду. Цього року Окр. З'їзд вибрав нову голову й Управу з 23-ох членок, з яких тільки кілька працювало в попередній Управі. За час цього короткого урядування (4 місяці) найважнішими подіями були:

1. Конференція Референток Суспільної Опіки Філядельфійських Відділів з участю пп. Олени Ло-

тоцької і Лідії Бурачинської — вислідом чого була перевибрана Комісія Суспільної Опіки, зложена з референток сусп. опіки Відділів Округи і заживізування Добровільної Жіночої Служби на терені Філядельфії та оформлення праці для цієї переважної ділянки.

2. Конференція голов усіх філядельфійських Відділів, на якій виринула ідея Зустрічі всього членства Округи цього року. Цю Зустріч членства потім на сходинах Окр. Ради получено з відсвяткуванням 50-ліття відновлення української Державности. Імпреду цю задумуємо влаштувати 22-го жовтня ц. р.

3. Дуже важною ділянкою нашої праці, якій тепер присвячуємо всі наші сили, це уладження вже в нас традиційної Градуаційної Вечірки, що відбулася 17. червня ц. р. Ця імпредза вимагає спеціального зусилля, бо тут мається до діла з незорганізованою масою української молоді, розкинутою по різних середніх школах Філядельфії, як також каледжовою молоддю, що в більшій або меншій мірі зорганізована в українських студентських товариствах. Розшукування поодиноких градуантів-українців вимагає інтуїції, терпеливості, а навіть самопошви.

4. Восени задумуємо відбути крім вище згаданої зустрічі членства Конференцію Виховних Референток, що намітить виховні напрямні для нашої Округи.

5. Однією з найважливіших подій вважаємо Жіночу Сесію СФУ-ЖО під час Світового Конгресу Вільних Українців у листопаді ц. р. у Нью Йорку і в ній наше членство напевне візьме масову участь.

На закінчення нашої діяльности задумуємо дати дві до тепер непрактиковані імпредзи. Найперше — це зустріч наймолодшого нашого жіноцтва, що вже закінчило тут вищу освіту і тепер працює в різних званнях — з українським громадянством, а потім мистецько-музичний фестиваль п. з. „Пізнаймо наші таланти“.

Праця в Окр. Раді є незвичайно цікава — але двох чинників не-

достає Управі — це часу і відповідно вишколених людей. Це є таке заворожене коло — якби був час, можна було б присвятити більше часу для вишколу жіноцтва, а якби було більше вишколеного жіноцтва, то можна було б при мінімально витраченому часі зорганізувати якнайкраще працю.

Якщо хочемо, щоб наша праця була ефективна і якнайкраща, то перед головою Окр. Ради лежить трудне завдання так зорганізувати і дібрати людей в Управі, щоб голова була дійсною головою, яка плянує і розділює працю, а референтки Окр. Ради разом із гуртком приділених до них членок працю виконували. Як довго така ситуація не заіснує, так довго тяжко буде підшукувати кандидаток на голову Окр. Рад і так довго не буде все як слід упорядковане.

Инж. Лідія Дяченко
голова Окр. Ради СУА
у Філядельфії

П'ЯТНАДЦЯТЬ ЛІТ

У 1951 р. Наше Життя впровадило сторінку „Нашим малятам“. Від того часу вона невтомно служила нашій дівторі, допомагаючи матерям своїм матеріалом.

Сторінку „Нашим малятам“ провадила впродовж 15 літ п-ні Марія Юркевич. Як довголітній педагог вона знала, як не можна краще, душу нашої дівтори. І в тому змислі спрямовувала співробітників на відповідний зміст і форму матеріалів.

Та настала хвилина, коли п-ні Юркевич, або як усі її звать — Марія Павловна, відмовилась від цього діла. Затяжна хвороба утруднила їй провадити дитячу сторінку. Хоч ще деякий час вона могла існувати давніше придбаним матеріалом, проте вже вичерпалось і те. І з цим числом закінчуємо сторінку „Нашим малятам“ під редакцією п-ні Марії Юркевич.

Ред. Колегія Нашого Життя із щирою вдячністю згадує роки нашої співпраці. Ми горді з того, що ця велика приятелька нашої дівтори могла діяти на наших сторінках. За цю довголітню працю складаємо їй від імени малих читачів та їх матерів — щирю подяку.

Як ми її бачимо

(3 нагоди 40-ліття громадської й літературної праці Софії Парфанович)

Коли хочемо говорити про д-р Софію Парфанович — то мимоволі насувається питання, про котру Софію Парфанович? Чи про лікарку й її фахову працю та зв'язані з нею науково-публіцистичні твори, чи може про суспільну діячку — організаторку проти-алкогольного руху? А може про її діяльність у жіночих, молодечих та інших організаціях? Чи врешті про Софію Парфанович — письменницю?

Коли ж розглянути ближче поодинокі напрями її діяльності, так би сказати різні обличчя цієї ж особи, то мусимо ствердити, що вони взаємно зі себе виникають та й взаємно себе проникають. Бо ж із її лікарського звання випливає її суспільна діяльність. Знову ж її перо працює з однієї сторони в службі її фахового знання та його популяризації, а з другої сторони передає у літературній формі те, чого досвідчила, і як лікар, і як суспільний діяч. Почерез усю її літературну творчість пробивається любов до природи. Але ж наскільки її твори більшістю автобіографічні, то треба сказати, що в її житті це відношення до природи відіграє неабияку роль. Можна сказати, що нема правдивої Софії Парфанович, без активної діячки проти-алкогольного товариства „Відродження“, нема відомої нам письменниці без її лікарської практики, образування та світогляду. Але ж і неправдива була б вона без своїх квітів, котів та інших тварин з однієї сторони — як і без конфліктів з людським оточенням. Може власне її вроджене заінтересування квітами та тваринами поглибилося через конфлікти і труднощі, які приносила їй праця і буття серед людей, що не все хотіли, чи були здібними приймати її погляди жінки-лікарки і суспільної діячки.

Її ніжне, дуже жіноче відношення до її любимців котів і плеканих нею квітів, виглядає в першій хвилині навіть контрверсійно з її твердою поставою там, де

вона бореться за введення в життя визнаних нею, як лікаркою, жіночою, матір'ю принципів. А рівнобіжно до того здібність — бачити красу природи в ситуаціях, де голод, холод і загроза бездомности висіла над усіма викиненими поза межі свого краю.

Врешті образ Софії Парфанович не був би повний без її сім'ї, чоловіка й сина. Чоловік є її вірним партнером у суспільній праці, особливо в проти-алкогольному русі, помагає їй у видаванні її творів і т. п. Типова для неї постава при відомості про безнадійну хворобу свого найближчого друга. Це з однієї сторони повна ніжности турбота про те, щоб найти місце, де він міг би „спокійно вмерти, знаючи, що я маю працю, яка забезпечує мене й дає змогу опікуватись сином“, а з другої сторони яка ж сила й опанування, щоб не затруїти тих останніх днів своїм пригнобленням і розпукою.

Здається, що грецьке „ніщо, що людське, не є їй чуже“, можна би змінити на „ніщо, що живе, не є їй чуже“ і тут є вияснення цієї різномірної діяльності та заінтересувань Софії Парфанович. При тому її заінтересування не є тільки академічними, теоретичними. Характеристичною поставою пані Софії є активність. Її зацікавлення — чим би то не було — все означає якусь дію, або протидію.

Треба ж все таки почати від її фахово-лікарської праці, бо з тим ввійшла вона після закінчення студій у світ — як лікар-спеціаліст гінекології і положництва. Спеціалізуючись у тому напрямі, не мала вона наміру обмежити своєї праці до помочі поодиноким жінкам — своїм пацієнткам. Рівночасно працює вона безплатно, як лікар ординатор у поліклініці „Народня Лічниця“ у Львові. Цілий ряд фахових публікацій та рефератів в'яжеться з її званням, та має служити загальному жіноцтву. Крім чисто наукових праць є ціла низка популярно-наукових,

Д-р Софія Парфанович
Mrs. Sofia Parfanovych M.D. celebrating her 40th anniversary of literary and civic work

ЩАСТИ БОЖЕ!

Письменницю й громадську діячку д-р Софію Парфанович щиро вітаємо з 40-літтям її літературної і громадської праці, а зокрема з сороковими роковинами її праці в жіночій організації.

ЕКЗЕКУТИВА СУА

присвячених передусім жінці та її гігієні. Завершенням була праця видана в 1939 р. „Гігієна жінки“.

Очевидно бачимо її як активного учасника найрізномірніших суспільних організацій та інституцій, яких неможливо й вичислити. Згадаємо тільки про Союз Українок, до якого належала від 1926 року, Порадню Матерів та „Відродження“. В проти-алкогольному русі Т-ва „Відродження“ працює разом із своїм чоловіком Пилипом Волчуком. Цій справі віддає вона особливо багато уваги та енергії. Тут теж проявляється її вдача, що не признає компромісів там, де йдеться про принципи. Тут д-р Парфанович є непримирна і не зважає на те, чи її становище комусь подобається, чи ні.

Рівночасно бачимо її, як веде педагогічну діяльність, викладає на курсах, публікує статті в жіно-

чих газетах. Вся її діяльність, фахова, суспільна чи публіцистична, все це і є боротьба за здоров'я, отже і за життя людини.

Як було сказано, вся її діяльність, чи то фахова, чи суспільна, знаходить свій вияв у праці її пера. Не тільки в публіцистичних творах, популярних статтях та навіть віршах, але теж у першій вже літературній книжці „Ціна Життя“. Ці оповідання, сперті на досвіді її лікарської праці, викликали не тільки захоплення, але ж і протест. Надто сміливе і отверте ставлення справ, що їх прийнято вважати за драстичні та застережені теми, це і є проявом постави авторки, так дуже їй притаманної.

Дальший етап її праці після приходу більшовиків на наші землі — це передусім організування середньої медичної школи у Львові. І це найшло гироз у її книжці „У Києві в 1940 р.“ Побіч цінних обсервацій, бачимо послідовне змагання до виконання наміреної цілі — zorganizувати школу. І тут не йде вона дорозгю найменшого спротиву.

А далі вся мандрівка — евакуація, побут у Тиролі і боротьба з „остівками“ для їх добра та проти них. Яким огірченням віє із карток книжки „На схрещених дорогах“! Тут боліє вона не тільки тим, що не може вибороти собі права працювати в своєму званні, нести поміч, рятувати. Ще більше болить її, як ці жінки-землячки не хочуть прийняти її помочі, як не може продертися через твердий мур їхніх упереджень.

Це й є причина неодних конфліктів із людьми, що не хочуть прийняти від неї того, що як людина, лікар, жінка вважає за одинок добре і доцільне. Важко ущасливлювати людей проти їх волі. І тут, як і все, втікає вона в природу, яка хоч буває теж грізна, але де все можна найти свої улюблені квіти чи рослини. Цю красу бачить вона помімо грози війни, налетів, голоду та злиднів.

Її послідовність, стремління іти вперед бачимо й у її житті в Америці. Приїхала тут уже немолодою, хвора, не могла дістати праці, згідної із своїм званням. Але ж таки здала потрібні іспити, здобула „лайсенс“ і стала знов до улю-

бленої праці. Навіть у її стремлінні до кермування автом, усюди та сама чинна, активна постава до життя, повна ентузіязму, любови до людини і до природи, до всього, що живе.

Софія Парфанович тужить за своїм рідним краєм та згадує його. У своїх книжках з американської сучасности, описуючи любі їй закутки цієї другої батьківщини находимо раз-по-раз і спогади та аналогії до рідної природи. Та в цій тузі немає трійливої резигнації. Порівнюючи і згадуючи, вона всюди бачить людину, її турботи, почування, любов і терпіння, усюди в природі бачить красу. Тому її постать, як і її книжки, зобов'язують нас до оптимізму. І треба нам думати і надіятися, що тепер, коли з огляду на стан свого здоров'я, не займається вже більше своїм лікарським званням, з-під її пера вийде ще не одна книжка, що буде нас радувати та напувати охотою до життя.

У. Любович

НОВІ ВИДАННЯ

Софія Парфанович: **КАРУСЬ І МИ. Чікаго, 1966 р.** Автобіографія. Мистецьке оформлення обкладинки Оксани Мошинської. Ілюстрації Христі Головачак. Стор. 324. „Замість передмови“ — Романа Завадовича.

Давніше прив'язання наших предків до коня, перейшло в сучасному поколінні на прив'язання до авта. І тут, і там це — товариш дороги, і тут, і там він вимагає від нас вміння кермувати та конечности піклування, і тут, і там ми ним гордимось. Тож нічого дивного, що авторка книжок про тварин — приятелів чоловіка, присвятила наступну свою книжку своєму приятелеві — автові. Вона надає йому прикмет живої істоти і приписує здібність розуміти її й реагувати на переживані пригоди. Та цей підхід не відбирає книжці реалізму. Авторка описує з питомим їй гумором, як вона присвоювала собі трудне вміння кермувати Карусем та які пригоди довелось їй пережити, заки опанувала це вміння.

Дальше читаємо про те, що пережила і побачила вже після

опановання цієї штуки в товаристві Каруса та завдяки йому. Рівнобіжно і в зв'язку з спостереженням докільля, рефлексії і спогади про далеку Батьківщину. Все це в легкій, живій формі так, що може зацікавити читачів різного віку та покорою.

Федір Ф. Онуфрійчук: **ФЛОРА У СВЯГОМУ ПИСЬМІ**, з передмовою проф. д-ра Ю. Мулик-Луцика. Йорктон, 1967. Друкарня Голосу Спасителя.

Інженер-агроном, що видав уже декілька фахових праць, тим разом дав нам у руки незвичайно оригінальну, гарно оформлену книжку, цікаву не тільки для фахівців.

Кожній рослині присвячено окремих розділ, попереджений цитатом зі Святого Письма. Історія рослини, її ботанічний опис, географічне розміщення, найдавніші сліди, її примінення, поширення в світі, „мандрівки“ по континентах — все це представлено живо з літературним, можна би сказати, поетичним підходом. Не менше цікавим є слово від автора, що з'ясовує свій підхід до теми та говорить про теорію еволюції. Передмова д-ра Мулик-Луцика, професора університету в Манітобі в англійській мові, підкреслює значення й оригінальність цієї праці.

Ю. С.

НОВІ ВІДДІЛИ

Знов можемо повідомити про нові жіночі гурти, що виявили охоту увійти в нашу організовану сім'ю. Окр. Рада СУА в Клівленді подарувала нам „писанку“ — молодечий 12 Відділ СУА. На чолі його станула п-ні Д. Городиська. Вітаємо молодий гурт та його голову й бажаємо успіху в дальшій праці!

Округа Дітройту повідомила нас про те, що дотеперішній Під-Відділ 76 у Воррені, Миш., оформив себе в самостійний 80 Відділ СУА. Це є Відділ, зложений із тут народжених членок. На чолі його станула п-ні Луїза Сакс. Радіємо цим досяггом і вітаємо нових членок у нашій організованій сім'ї!

Своєчасно внесена передплата дає здорову фінансову підставу видавництву.

Від людей до тварин і навпаки

(Заключне слово виголошене на конференції НТША)

Багато дехто застановляється над двома питаннями, коли розглядають мою творчість. А саме: чи я покинула вже писати про людей і в цілості перейшла до тваринної тематики і друге: хто був наперед у моїй тематиці: люди чи тварини. І майже незмінно відповідають, що наперед були люди, оці хворі з „Ціни життя“, а згодом щойно, прийшли тварини. Бо так хронологічно, в міру

появи моїх книжок, здавалось би. Дехто жаліє за непродовжуваною „шпитальною тематикою“ і вважає, що я знизала свій рівень перейшовши до писань про тварини.

На ті й такі питання постарайтесь дати відповідь моїм читачам.

Я завжди любила рослин і звірів, природу. Серед них я знаходила заспокоєння й рівновагу. Місце болю чи зневіри займав тоді оптимізм і віра в життя.

Ця моя любов, зачалась ще дуже рано в дитинстві. Я була хворитою й нервовою дитиною, часто не могла спати поночі. Я боялася: духів і розбійників, різних потвор і страхів. В мене часто боліли зуби — тоді ще не лікували молочних зубів — і я провела неодну ніч серед болю й сліз. Моя сіра киця Сюйка ділила зі мною такі ночі. Вона не спала як, і я, і дивилась на мене своїми розумними прозорими очима та час від часу запитувала своїм ніжним „мр“, що в мене болить. Лежачи в мене на подушці вона зогрівала боляче обличчя, вона облизувала мої сльози. Вона співала мені свою ніжну колискову. Від мене відходив біль і страхи, бо Сюйка була біля мене, спокійна й довірлива. А я знала з казок, що коти найскорше поміча-

ють різні страхіття, їжать шерсть і сичать. Сюйка була тиха і мирна, значить немає чого боятися. Я цілувала її сіру лапку, найжену гострими пазурцями, схованими між рожевими подушечками, що ніжно місили мою шию.

Я ніколи не забула моєї дорогої киці. Я любила її і всіх тварин мого дитинства і цілого мого життя. Так часто я потім у житті хворіла і страждала, проходила операції, вже в цій, благословенній країні. Біля мого ліжка сиділа загроза й самота.

В такі дні і ночі приходила до мене Сюйка, киця мого дитинства. Разом з нею приходили тварини, про яких я залюбки читала і ті, яких я знала і ті, що були мої, як Бицьо і не мої, як Фік. Їх я бачила в споминах і в уяві, і їм дала життя в моїх книжках. Про них я зачала писати ще вдома, помічаючи життя моїх тварин і рослин. Уже тут, у цій країні, я доповнила її оповіданнями одного пана про лісничівку і лісових тварин нашої Бойківщини. Так постала моя перша книжка про тварин, улюблена мною й читачами „У лісничівці“.

„Люблю Діброву“ я створила всеціло в лікарні. Я пройшла операцію ока і обидвоє моїх очей було зав'язано. Впродовж місяців я не сміла дивитися. Темінь моїх днів і ночей прояснювали картини з Діброви. До мене приходили тварини, що жили в Діброві і люди, що любили їх. Я бачила сонце й синяву, озерне плесо і я чула шум лісу. Усе це появлялось у яскравих кольорах на екрані моєї темноти.

„Люблю Діброву“ вийшла повна сонця, кольорів і оптимізму. Хоч жила я в темряві, що могла ніколи не скінчитися. Але її роз'яснювали картини з Діброви і заселювали дібров'яні звірі та люди. Їм я завдячую те, що ніч замінювалась на соняшні дні, куди не врівалось нічого з буднів.

І так було далі.

Так постав „Вірний приятель“, про мого найлюбішого котика Би-

ця. І знову я була в лікарні і як колись Сюйка, приходив до мене Бицьо, появлявся в моїх спогадах, оживлював мої самотні пусті дні. Ви теж мали такого котика і ви покинули його вдома, хоч вірний він вам був і любий. Ви теж, як сім'я Ставничих мали пса, що як Фік пішов з вами на еміграцію і пройшов усі її етапи. На різних дібровах ви помічаєте тварин американської землі, яких винищує людина, що вдерлася в їхнє царство.

Про всіх тих тварин і людей, що жили з нами — і є „Такий він був“ і „Чарівна діброва“. Ви, вкінці маєте авто, що наче пес усюди ходить з вами. Про мое авто, мого Каруса — моя остання книжка „Карусь і ми“.

Книжки скромні, не роздуті великою й героїчною тематикою воєн і революцій. Але в них просочуються воєнні дії і їхні наслідки для нас і для наших тварин.

З моїх писань тільки одне стало в відмінних від попередніх обставинах. Я працювала в інституції для умово недорозвинених, хай вона буде серед Диких Піль, як я назвала її положення. Я завжди любила й розуміла хворих людей, моїх пацієнтів і мої персонажі з „Ціни життя“. Але ті тут не були хворі. Вони були ідіоти, їхня інтелігенція була понижче

найдурніших тварин. Багато з них не опанувало навіть звуків людської мови і вони жибоніли й булькотіли неартикулованими звуками. Іноколи попадали в шал і ревли та були схожі на скажених мавп. Серед них я була завішена, наче мандрівник над безоднею.

Ніч проганяла мене з хати і ніч

приганяла до хати, а вони були теж там у лікарні, куди долітав той рев. Хата та була порожня і за вікнами темінь Диких Піль і рев скажених мавп. У таку пору я ходила по хаті і думала, що тут можна оскаженіти й ревити як вони від самоти й безвихіддя.

Тоді підходив до мене Фік, вилляв хвостом і наче б казав:

— Ти не самітня, я з тобою. Ходімте туди, відкіля ми мандрували сюди у той Богом забутий шпихлір людської половини.

Я сідала до машинки і малювала шлях собаки, що пройшов те, що ми. Хоч не був він мій — я бачила його двічі в житті впродовж кількох хвилин — але він став моїм сторожем перед злом і товаришем серед моєї повної, темної самоти. Аж доки не розділила нас моя хвороба і Фік покинув мене й пішов друкуватися.

Так вони, звірі, стали моїми наймилішими товаришами, моїми вірними приятелями. Всі вони, Сьючині діти, бо як вона колись — вони були біля мене вночі і серед страждань і проганяли страшні з'яви. Вони заступали мені людей і виповнювали мою самоту й пустку.

Коли мені хтось докоряє, що пишу про тварин, я кажу: міг писати про звірів Іван Франко, Гете, Лондон, Колет, Кервуд, Аксель Мунте, Пол Галіко, вже наш сучасник, то чому не можу, чому не маю я?

Я ніколи не забуваю, що книжки про звірів, що їх читала, віддаювали мене від буднів, хворіб, і зла і переносили мене в інший світ, з його, часто привабливими подіями. Я забувала дійсність, так як тепер мої читачі. Не лиш діти, що їх цікавлять події життя тварин, але й старші. Ті, що під час самоти й хвороби находять у моїх книжках хвилини забуття, розвагу. Вони пишуть до мене з подякою за них. Ці листи піддержують мене на душі.

Але що з людьми?

Ні, я не покинула їх. Тих людей з „Ціни життя“, що заповнюють події в лікарні під час війни, на тлі советизації і германізації установи. І на тому тлі вірне кохання. Книжка, що я написала вдома, а яку треба викінчити і видати.

І друга, вже сучасна, про потрібних людей. Про тих, що роками зачинені в лікарні для туберкульозу і тих там, на Диких Полях, відсвіків від людського.

Але я не зрадила моїх тварин. Час від часу я пишу одне-друге оповідання і підкидаю до молодечих журналів. Певне згодом вийде з того книжка.

Бо Сьючині діти не відступають від мене. Вони, тварини і люди з „Ціни життя“ живуть разом у мені, зі мною. Раз оживають одні, то знову другі.

Їм тоді даю життя.

3-поміж чужих книжок

Подаємо огляд замітних книжок американського чи чужомовного середовища, що є тепер в осередку уваги.

ДВІ КНИЖКИ ПРО ПРЕЗИДЕНТА КЕННЕДІ

У 1963 р. у вересні, себто на два місяці перед вбивством През. Кеннеді появилася була книжка Віктора Ласкі (Victor Laskey) п. з. „Людина і міг“ і вибилася відразу на чільне місце між „бестселлерами“. У своєму творі автор піддає гострій критиці особу самого Президента, його родини, його друзів та дорадників.

По трагічній події в Далласі книжка втратила на популярності і її навіть стягнуто з обігу. Але тепер її перевидано і вона знов притягає увагу читача. Автор глибоко черпає з матеріялу, що знаходяться в нього в руках, наводить забуті промови Кеннеді, порівнює обіцянки й факти. Його розмови з чільними людьми Америки, що їх досі ніколи й ніде не виявлено, роблять його твір документальним і незаступним. Є це зразок політичної біографії і „велика заслуга для американської історії“, як її називають компетентні критики.

Дуга книжка про През. Кеннеді, що появилася цього року — це В. Менчестера (William Manchester) „Смерть Президента“. Поява її викликала була сенсацію, бо вдома пок. Президента, що спільно з братом цю книжку з нього замовила, не хотіла погодитись із її

появою, оспороюючи деякі факти. Врешті по певних скресленнях та поправках книжка появилася.

Твір Менчестера обіймає кілька днів до смерті Президента, що описані з мінутною деталічністю, і кінчається його похороном в Арлінгтонському цвинтарі. Книжку читається з найбільшим зацікавленням. Видавництво Гарпер і Син зазначає на обкладинці цієї книжки, що „вона вносить важні причинки до історії та є водночас важливим літературним осягом“, але це останнє багато критиків оспороює.

I. Л.

Новинки з Централі

Дня 30. березня 1967 р. п-ні Анастасія Вокер, містоголова Гол. Управи, відвідала 60 Відділ США у Клівленді. Як опікунка англійських Відділів США п-ні Вокер зустрілась із Управою й членством Відділу та обговорила напрямні їхньої праці. В. о. голови п-ні Анна Ньюмен живо й охоче прийняла всі вказівки. Восени передбачені річні збори Відділу.

У днях 4.—8. червня 1967 відбулась у Сан Франціско Конвенція Ген. Федерації Жіночих Клубів. П-ні Стефанія Пушкар, голова США, дня 8. червня зложила звіт із праці Світової Федерації Жіночих Організацій (СФУЖО), якого представницею була. Союз Українок Америки репрезентувала п-ні Марія Душник, референтка зв'язків. Дня 9. червня обидві пані були гостями 62 Відділу США у Сан Франціско.

На Зїзді ОБВУА, що відбувся в днях 3. і 4. червня у Філядельфії, почесним гостем була п-ні Олена Лотоцька, голова США. Екзекутиву США репрезентували п-ні Осипа Грабовенська, секретарка і п-ні Ірина Пеленська, пресова референтка.

На ювілею 40-ліття 2 Відділу США у Честері Централю заступала п-ні Олена Лотоцька, почесна голова США. Окрім неї були також присутні п-ні Осипа Грабовенська, секретарка і п-ні Лідія Дяченко, голова Окр. Ради США.

Останній день

Розділ з повісті „Шукатиму тебе“

— Де лікар, де тут лікар?! — стривожені голоси лунали в темному коридорі підвалу.

— Я тут, чого вам треба? — Доктор Жеребецький відгукнувся у сутінках. Дві жінки принаглювали:

— Швидко, швидко ходіть! Поранило жінку!

Лікар захопив торбину, що з нею не розставався навіть входячи в підвал. — Не йди, Миколо — просила дружина — невідомо хто стріляє і що ще може статися. Стривай ще трохи...

У підвалі горіла нафтова лямпочка. При її миготливому пелум'ї звична картина: скриньки, баракло, валізки, возики з дітьми, горщики з харчами і люди. Стривожені. Так від трьох тижнів війни, обстрілу Львова.

Говорили напереміш, схвильовано. Вже бо мав бути кінець війни, від двох днів не пролунав ні один постріл. Большевики входять до міста. Нагло два гарматні набойки. Один упав на їхній будинок. Посипалось румовище, закурило пилком. Хто стріляв? На кого?

Жеребецький вийшов із жінками. По дорозі розказували:

— Ще два гранати впали на вулиці Зиблікевича. А той, що впав на ваш будинок — вибухнув. Ми стояли на брамі напроти і приглядалися, як вмаршовують большевики. А Міхалова, як той гранат вибухнув, упала на вулицю, а ми заскочили в браму.

— Чи її дуже поранило? — питав лікар.

Жінки не вміли нічого сказати.

На малій площі стояли пустою закопані кулемети. Над ними шуміли високі ясені. Їхні буйні корони купалися в рожевому фіолеті осіннього пополудня. Поперек вулиць нашвидку побудовано протитанкові заборони. Плитки, вирвані з хідника, цеглини, пісок, кістки з бруку, домашнє обладнання усе напереміш, становило барикади проти панцерних возів.

Лікар і жінки пробивались купиною румовищ, що постало пі-

сля оцього нежданого пострілу. Вулицею вмаршовувало військо.

Брама, темні сині, брунатні дерев'яні сходи, поза ними темний коридорчик.

— Тримайтеся стіни, пане докторе, сходи поламані, Міхалова живе в сутерині.

Жеребецький засвітив ручний ліхтарик та йшов за жінками крутим пивничним коридором.

Двері оббиті плахтою, тухлина пивниці, сутінна кімната: стіл, два стільці, шафа. І ліжко. На ньому жінка. Одягнена в темносиню спідницю й чорну блюзку та прикинута великою, вовняною хусткою.

— Що вам сталося, пані Міхалова? — питав лікар.

Вона розплющила очі, і посміхнулася злегка.

— Як вибухнув той гранат, і я стояла на брамі, і большевики йшли, і я тільки почувала, якби мене хтось злегка штовхнув, і я упала... а тут, оң, рана.

Вона розкрила одяг і показала лікареві місце під правою груддю.

— Ранка маленька, і мене нічого не болить.

Ранка була маленька. Щілинка завдовжки на пучок пальця. Не кривавила. Така собі маленька, невинна щілинка.

Лікар сидів на беріжку ліжка, держав руку хворої і числив живчик. Був слабкий, швидкий. Дивився на стіну понад ліжком і наче на анатомічному атласі бачив кудою міг пройти маленький відламок: печінка... нирка, шлунок... аорта? Ні! Якби аорта, жінка вже не жила б. А може він лиш пробив шкіру й залишився під нею? Треба жінку в лікарню, рентген, операція...

Промив ранку, заклеїв пластром. І вийшов на вулицю.

Ніякої підводи, ніде коней ні воза. Телефони зірвані, ніякої комунікації. Цілковита розсіпка.

Вулицею йшла Червона Армія.

Саме проходили перші стежі. На переді один із рушницею наприціл. Худе, бліде обличчя, невисокий, бура блюзка, темносині штани, чоботи.

За ним трійка, таких же, потім п'ятка, далі сімка, а там ряди, і ряди, і ряди, і ряди. Бурі шинелі,

Д-р Софія Парфанович відпочиває на Діброві біля Дітройту
Dr. Sofia Parfanovych enjoys her rest in Dibrova resort near Detroit, Mich.

надто довгі, постріпані внизу. Чубати, бурі шапки.

Жадних знамен, жадних прапорів, жадних відзнак. Обличчя сірі, землясті, бліді, очі глибоко під лобом, інколи косі. Так пливла армія, що визначувала нові дні в історії Львова.

Жеребецький спинився на березі оцієї річки й чекав: може над'їде колона Червоного Хреста. Люди розглядали військо:

— Такий миршавий народ, малі худі, бліді, сірі.

— А погляньте, як одягнені: де їм до наших зелених мундурів?!

— Ви ліпше мовчіть!

— Ваші як зайці: до лісу поскакали. Тому й мундури їхні зелені.

Публика ця ледве вийшла з підвалів. Була змучена, перехвильована.

— Українець! Вам тепер не штука насміхатися з наших. Були б ви пробували швидше. Не були б ви такі потужні, на вас наші мали спосіб. Але і того не досить: усіх вас треба було винищити. Бо Львів наш і Малопольська наша.

— Уже ваше покінчилося і вже не вернеться. Тепер буде Україна. Хоч і совєцька, але ж Україна! — так відгризався молодий чоловік в окулярах.

— Ага, чого вам заохочується! Будете видіти Україну, як я своє вуху.

Сусіди зареготалися. Жеребецький слухав і думав:

— Справді! Здавалося, що до столиці Західної України ввійдуть українські полки: жупани... шлики — та ні! Може не те. Але ж хоч один-другий прапор, хоч яка там сотня Богдана Хмельницького, Богуна, чи що. А то вони всі бурі й без виразу...

Пливли річкою. Здавалося, що далекий степ, що дримав свою історію з часів Джингісхана, рухнув оце, прокинувшись. І вийшов на підбій європейського, густолюдного Заходу.

Обабіч людських рядів, що розглядали цей похід — старі львівські будинки. Наче б теж розглядали далеких і нежданих пришельців. Чорніли щілини пошибваних вікон. Не перший це раз їхні мури густо поцяцьковані кулями й постріляні гарматними

набоями. Місто старе і мудре віковою історією, неодне бачило.

Над'їхала колона Червоного Хреста. Жеребецький підійшов до одного й другого воза та розказав, що сталося і просив допомогти відставити жінку в лікарню. В одному і другому і дальших возах: безрадний рух руки, відмовний поворот головою — вози, як і вояки, пливли нестримною чергою.

Жеребецький пробирався вулицею Зиблікевича вниз. Хотів дістатися до міста. Може вдасться потрапити до Швидкої Допомоги й наладнати транспорт.

Серединою вулиці далі пливли ряди бурі й без виразу. На берегах люди. Біля двох будинків вони збилися в громадку й тривожно розглядали криваву пляму на хіднику і кров'ю збризану стіну біля брами. І розказували:

— Трьох поранило, а одну жінку вбило. То, як наші піддалися, то один відділ рішив боронитися. То ті, що не хотіли большевиків. Повернули гармати на місто і вистріляли. Та, замість у військо, влучили в людей.

Йшов поруч Василянського саду. Листя золотіло поза залізною огорожею. Мала, скромна церковця. І лікар нагадував собі як малим хлопчиком ходив з мамою до церковці і як потім студентом на травневі Богослужби.

Пробирався Академічною вниз, проходить біля будинку старого університету, де колись борювався за українськість.

...барикади з лавок... ножі... кулі...

Вулицею котилися гармати. Повзли танки і несамовитим скреготом сповнювали повітря. На бурій сталі червоні зорі. І буре людина, як мутна ріка.

Домівка Швидкої Допомоги була зачинена. Ніде нікого.

Ніч западала над містом. Перша ніч останнього дня війни. Високо понад будинками яскраві зорі. Місто лежало темне, заслухане в свою вікову історію.

Вранці Жеребецький подався до хворі.

Жінка усміхалася, як і вчора. В

пустій, сутінній хаті кількоро сусідів шепталосся в кутку.

Жінка усміхалася, як і вчора. Як тоді, коли питався, що в неї болять. Була ще блідша. Ні, не боліло в неї ніщо. Вона була мертва.

Як учора, лікар присів на беріжку ліжка, взяв холодну руку і шукав живчика. Рука була як з мarmору і посмішка не сходила з кутків уст Міхалової.

Вулиці ще дримали. Нікому нідочого було спшитися. Згодом виїхав на рейки перший трамвайний віз. Цілий густо обліплений червоними плякатами, на них видніли велетенські голови Сталіна та його прибічників. Червоні прапорці маяли на даху.

— Дивне: он, як прибрався старий львівський трамвай — думав Жеребецький, — ... і як мало треба, щоб людина померла! Такою малесенькою щілинкою увійшла велика дія: смерть.

Буре річка походу пропливла на Захід. Частини розлились по місту. Їх воно проковтнуло.

**

Примітка: Ще вдома авторка написала повість у двох частинах, якої темою є події у львівських лікарнях під час большевицької, а потім німецької займанщини. Українці боряться за українізацію їх і свій стан посідання. На цьому тлі кохання сестри Юлі й лікаря із східних земель. Авторка опрацьовує її тепер і готує до друку. — Ред.

КОНКУРС ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ 25-ЛІТТЯ УПА

Крайовий Комітет для відзначення 25-ліття УПА розписав Конкурс на образотворчі мистецькі твори, тематично зв'язані із змагом УПА. Твори вислані на Конкурс, можуть бути виконані олією, темперою, акварелею, гвашем, а також різними графічними техніками. Реченець надсилання конкурсних праць — 1. березня 1968 р. Склад конкурсного журі буде своєчасно поданий до відома.

Твори слід надсилати на адресу Крайового Комітету під псевдом, що зазначене на відвороті твору. В конверті позначеній тією самою кличкою, повинні бути справжане ім'я та адреса мистця.

На актуальні теми

Наша візитівка

Порушене панею Дарією Бойчук у квітневому числі „Нашого Життя“ питання, чи навчання писання писанок корисне для української справи, чи ні — на перший погляд просте. Та коли роздумувати над ним, або розмовляти про те з писанчарками, чи тими, хто вчить писати, а навіть чужинцями, що захоплюються писанками, то питання замінюється у багатогранну проблему, якої не можна розв'язати одним „так“ або „ні“. Бо ж від писанки проблема мусить перейти на народне мистецтво взагалі, а далі і на його ролі як унутрі народу, для нього самого, так і з другої сторони на зовні, як засобу пропаганди, як способу з'єднання симпатії та подиву для культури даного народу.

Писанка є може більше від інших форм народнього мистецтва — зв'язана з традицією. Її взори не випадкові. Вони не є тільки проявами вродженого таланту, почуття краси та інвенції писанчарки. Її теж обов'язують зразки, переказувані традицією. Елементи писанки є об'явом не тільки естетичного смаку, але виражають певні думки, ідеї, почування наших предків. І всі ми, для яких продовження традиції є справою „бути чи не бути“ нашого народу, мусимо змагати до того, щоб при писанні писанок нав'язувати до традиції і берегти чистоти стилю писанок.

Але ж треба з'ясувати собі, що хоч як це нас не боліло б, навіть у найбільш сприятливих умовах у власній державі, народне мистецтво в XX. сторіччі мусіло вийти з села й мусіло змінити свою первісну мистецьку форму. Взаємне проникання міста й села, вплив міської культури та цивілізації на село, був неминучим наслідком індустріалізації. Чи ж не боліло нас серце вже перед другою світовою війною, коли ми знаходили в сільських хатах замість поливаних мисок фаянсові тарілки, замість тканих рушників — фrotові, квітчасті, фабричні. Може навіть писанка остоглялася найдовше постороннім впливам і заховалася у чистій, традиційній

формі. До цього причинилася мабуть ненайпростіша техніка писання, а також символіка поодиноких елементів узорів, зв'язана з обрядом та віруваннями.

Щоб охоронити від занецищення творі народнього мистецтва, ми збирали старі зразки вишивок, тканин, кераміки, писанок і т. п. Ми організували музеї та виставки, проводили курси, виклади та вживали цілу масу доступних нам способів для плекання, зберігання та культивування народнього мистецтва.

Та для XX. сторіччя характеристичне не тільки взаємне проникання міської і сільської культур. Середники комунікації в їх дуже широкому розумінні, організаційні форми та світова економіка, а навіть політика — все це причинилося до того, що об'яви культури й мистецтва стали проникати і розходитися на весь світ. Вони теж стали засобом, при помочі якого нарід хоче і може представити себе другим народам. І тут питання, чи краще, стоячи на сторожі

„чистоти“ стилю писанки, не ширити її включно аж до способу писання, і всі власні вироби ширити серед своїх, чи пропагувати писання писанок, ризикуючи при тому обнизити їх стилевість та чистоту мистецького оформлення.

Уявім собі цю першу розв'язку. Ми плекаємо поміж собою писання писанок в їх найкращій формі. Вони лишаться прегарним виявом нашої мистецької традиції, будуть прикрашувати наші святочні столи та полицки. Тимчасом наші географічні сусіди, поляки чи словаки, стануть поширювати свої писанки. Вони будуть відомі, як їх витвір, або якогось ближче неокресленого слов'янського народнього мистецтва. Тільки дуже мале число чужинців-знавців буде знати, котрі з них справді українські писанки.

Друга розв'язка — це поширення „гоббі“ писання писанок — до чого вона властиво сама промостила собі дорогу. Писання „взяло“ публику. Як відомо, куди не глянь — усі пишуть. Правда, чистота стилю терпить, вкрадаються не наші елементи, але ж за таку, хоч болочу, ціну писанка пробоєм вдерлася власне під своїм українським іменем у світ. Ні вишивка, ні пісня, ні кераміка не є так зв'язані в понятті американця з прикметниками (Докінчення на ст. 12)

Із відкриття Музею Нар. Творчости в Нью Йорку:

Оленка, Ксеня і Хрестія Гординські демонструють писання писанок чужонаціональним гостям.

From the opening of the Folk Art Museum in New York City:

Hordynsky sisters are demonstrating Easter egg writing. From left to right: Mrs. Marg. Guth (English Speaking Union), Miss C. Guth, Mrs. Elise Tsomaia (Georgian Women's Organization), Mrs. Oksana Rak, (UNWLA Regional Council), Mrs. V. Checheta (Federation of Lithuanian Women's Clubs)

На виховні теми

Вакації для мами

Шкільний рік, а з ним багато турбот і зайнять поза нами. Молоді матері дуже дбають за своїх діток, посилають до Світлички, шкіл українознавства, молодечих організацій, лекції музики чи балету, а коли до того додати шкільні заняття, то це справді велике навантаження не тільки дитини, але й матері. Ще добре, коли вдома є бабуня, що в дечому допомагає, але коли її немає, то молода мати справді обтяжена працею для своєї родини.

Тому й не диво, що часом чуємо нарікання, мовляв, „я скінчила каледж, втратила юні роки на науку, а тепер свій диплом хоч повісь на стіну, нехай усі знають, що я дипломована прачка і куховарка...“

Цей молодечий „бунт“ до деякої міри зрозумілий і оправданий. Сьогодні, коли жінкам доступні всі професії, вони бажають досягнути через свій академічний ступінь відповідну позицію та кар'єру. Багато з них справді присвячують своїй професії та стають добрими фахівцями. Такий підхід до звання дає жінкам самостійність і незалежність, до яких вони скоро звикають.

Та з другого боку кожна молода дівчина чим скорше хоче вийти заміж та оснувати родину, щоб виконати почесне завдання матері, що вимагає всіх її сил. Звісно, що тоді кар'єра мусить поступитися родині, а самопосвята дружини і матері висувається на перше місце в її житті.

Нелегка це справа, бо молоде життя манить. Тому треба знайти в тому золоту середину. Не жаліймо за шкільними роками, бо вони найкращі, а дипломи зберігаймо, бо в житті ніщо не пропадає, а в слухний час придасться. Та щоб дипломи не „пожовкли“, треба слідкувати за новими здобутками в нашій професії, передплачувати професійні журнали та поступати з духом часу.

Тому використайте час вакацій.

Діти роз'їдуться по таборах, в хаті стане тихо, по всіх університетах Америки відбуваються літні курси, з яких можна вибрати щось для себе та бодай на короткий час забути про хатні турботи. Роки скоро проходять, діти підростуть і тоді мати зможе знов включитися в свою професію і життя громади.

Великий процент американських жінок кожного року проходить перевишкіл у своїй професії, щоб запізнатися з новими здобутками. Те саме жде й українську жінку і тому треба їй до того готуватись.

Осипа Грабовенська

Розмова з мамою

НАШІ ОДИНАКИ В ТАБОРАХ

Дорогі Пані!

Моя донька (9 років) уперше цього року їде на табір. У неї довгі коси, вона дуже ніжна і привязана до мене. Боюся, що для неї це буде за радикальна зміна і цей табір не принесе їй користі.

Що Ви думаєте про це?

Затурбована мати

Кожного року тисячі дітей із великою радістю виїжджають на українські літні табори, а за ними, на жаль, сотні матерів і собі „вибираються“ на табори, винаймаючи для себе приміщення в сусідстві, або таки в самому таборі.

Вони кожного дня відвідують свою дитину, приглядаються всьому, щоб упевнитися, чи їхня „потіха“ вдягнула правильні скарпетки, чи харч такий як дома, чи зачіска відповідно уложена, чи м'який матрац, а найважливіше, чи дуже тужить за мамою.

Такі відвідини матерів бентежать дитину, а команді табору завдають багато клопоту. Бо дитина перших кілька днів буде тужити за домом, але це скоро пройде. В таборі вона пізнає нових товаришок, та й інший спосіб життя теж займе її увагу.

Вирінає питання, хто за ким більше тужить — мати за дитиною, чи навпаки? Кожна мати, чи вона цього хоче, чи ні, повинна зрозуміти, що дитині треба стати самостійною. І в

такому моменті дитина дуже потребує підтримки мами, щоб її навчити, як стати на порозі нового і самій за себе відповідати.

Цим великим кроком у нове життя є перший табір. Кожна мати, що посилає свою дитину в табір, мусить мати довіря до управи табору, ще дитині не станеться ніяка кривда та що таборове життя навчить багато нового, чого немає в хаті. В таборі дитина дістане фізичний вишкіл та поглибить національне знання, що допоможуть їй на протязі шкільного року.

Час таборування дітей, це відпочинок для мами, і тому його треба використати для себе. Поглибити своє знання, пізнати щось нового, відвідати давніх приятелів, послухати добрих концертів, прочитати вартісну книжку... Це все буде відпруженням для мами, що в часі шкільного року запрацьована по самі вуха...

Дорога Пані! Чим скоріше виряджайте свою доню, чи сина, на табір, та залишіть їх у спокою, а коли дуже затужите, відвідайте її лиш один раз.

Пишіть до нас,

Роксоляна

НОВІ ВИДАННЯ

Марко Вовчок: СЕСТРИЧКА МЕЛАСЯ, мистецьке оформлення Я. Гніздовського, В-во ОПДЛ, Торонто-Нью Йорк, 1966.

З приємністю переглядаємо нове видання „Сестрички Меласі“, дуже гарно технічно та мистецьки оформлене, і передаємо до читання нашим дітям. Вони часом між собою сваряться, а приклад маленької Меласі може заохотити їх виявити любов своїм сестрам чи братам.

Наша доня спочатку з ентузіазмом читає, але після кількох сторінок тратить охоту. Вирішуємо, що перший раз прочитає мама, а вже після того діти будуть читати самі.

Оповідання ллеться як мелодія, та для дітей багато там незрозумілих слів і зворотів. Дорослі любуються описом української природи — перед очима літня ніч, пасіка, старий дід-козак. Дітям важко відчувати поезію мови і переживання маленької Меласі, бо треба робити часті перерви на по- (Докінчення на обгортці)

Замість інтерв'ю

Про Конкурс Перекладів

Фік і Бицьо вже стали поняттями в нашій літературі. Перший із них — це собака, що пережив усі потрясення української родини у 2. світовій війні. А кіт Бицьо — це теж приятель людини, що ділить із нею її долю й недолю в часі воєнного лихоліття. Але як кожен кіт — він зберігає у прив'язанні до людини певну незалежність.

Коли розважаємо над потребою перекладів у нашій літературі, то ці „постаті“ самі насуваються. Тваринна тематика — має широкого читача. Фік і Бицьо напевне здобули б прихильність отих тисячів, що зачитуються в творах Кіплінга, Мукерджі, Кервуда і багатьох інших світових письменників. Та й перед ними виросла б доля сучасної української людини, пов'язана з цими тваринами.

Хоч на переклад повістей Софії Парфанович „Такий він був“ і „Вірний приятель“ ще немає виглядів, але чому про те не говорити? Адже вже дещо було зроблено. Бо ж у нашому журналі появився англійською мовою репортаж „Карусь і я“ у травні 1962 р. Переклад зробила американська журналістка Джін Пайпер із допомогою Л. Бурачинської. І так Карусь (по-англійськи Carry) появився майже рівночасно з українським оригіналом.

Літературний Конкурс СФУЖО Фондації Марусі Бек став поважною спонукою для жіночих літературних сил. Це ж на 2. Літ. Конкурсі тієї фундації повість „Такий він був“ дістала одну з рівнорядних нагород. Авторка Софія Парфанович тоді призадумалась над використанням нагороди.

— Як гарно було б, коли б можна нагороджені твори перекласти на англійську мову! Це була одна з думок-проектів, що виринули в розмові.

Сказано — зроблено. Софія Парфанович повернула на те одержану нагороду 100 дол., додаючи від себе таку ж суму на ту ціль. Того ж року встановлено Конкурс Перекладів при СФУЖО. Цей Конкурс носить наймення

своєї фундаторки і діє для творів, відзначених на попередньому Конкурсі.

Пройшло трохи часу заки можна було його урухомити. Конкурс Перекладів вимагав пригожих умовин для проголошення. Треба було знайти двомовні сили з-поміж молоді і зацікавити їх такою працею. Для цього скоро трапилась нагода, коли Пласт влаштував табір „Стежки Культури“ для пластунок. У програму цього табору включено — окрім літературної, образотворчої, музичної — також перекладну працю.

Як твір для перекладу вибрано оповідання Катерини Штуль „Зустріч“ із 1. Літ. Конкурсу СФУЖО. Учасниці мали перекласти один уступ оповідання на англійську мову. З-поміж восьми учасниць Конкурсу Перекладів — три зайняли перші місця, згідно з оцінкою Жюрі під проводом ст. пласт. Оксани Драган. Це були Богданна Волянська (18 років), Тетяна Герич (16 років), Лідія Волянська (16 років). Тепер вони працюють над виконанням цілого перекладу. Найкраще виконаному перекладові припаде нагорода у сумі 50 дол.

Це був перший крок Конкурсу Перекладів. Він нав'язав контакт фундації Софії Парфанович із талановитою молоддю. А це суттєве. Бо посеред молоді, що виростає тепер у двомовному світі, можна розбудити літературне зацікавлення, а в дальшому знайти серед них перекладачів. Майстерство перекладу — це цінне вміння. До нього треба заохочувати і спонукувати талановиті одиниці.

— Як проведемо Конкурс цього року? — запитує фундаторка. З жалем прийняла вістку, що табору „Стежки Культури“ в цьому році не буде. Отже треба шукати іншої можливості для проведення Конкурсу.

А її нам знов може дати Пласт. Шкода було б шукати іншого середовища, коли наш Конкурс так успішно там започатковано. Може при допомозі журналу „Юнак“ зможемо проголосити 2. Конкурс Перекладів? А тоді здійснити дав-

Д-р Софія Парфанович із своїм Карусем

Dr. Sofia Parfanovych with her car, described in the book "Carry and I"

ню мрію — представити англійською читачеві Фіка.

Бо й справді, повість „Такий він був“ була нагороджена на 2. Літ. Конкурсі СФУЖО. Отже й тому найкраще вшануємо авторку в її ювілейному році, коли виберемо якийсь цікавий уривок із повісти для Конкурсу Перекладів. Нехай Фік, отой пес із української родини, дійде нашими заходами до американського читача. А рівночасно наблизиться до української молоді, що буде це перекладати.

Л. Бура

ЖУРНАЛ ДЛЯ БАБУСИ

В останньому часі відновили передплату для старшої самітньої жінки в Європі — 64 Відділ США з Нью Йорку і 54 Відділ США з Вілмінгтону. Обидва Відділи вже довгі роки фундують її. Вперше зафундував таку передплату 77 Відділ США з Фініксу, Арізона.

Надіслали передплату також наші читачки. Вже вдруге фундують її п-ні Стефанія Бедрій із Ньюарку, п-ні О. Томчик із Мінеаполісу і п-ні Уляна Терлецька з Шикаго. Вперше уфундували передплату п-во М. і Р. Купчинські з Лорейну (2 передплати), п-ні Олена Залізняк із Монтреалу, п-ні Марія Фіглос із Денверу, п-ні Марія Кузів із Нью Йорку і Гурток Книголюбів із Шикаго.

Як щорічно, пп. Залеська, Іванець, Романків, Батицька і Монастирська з Едмонтону зложились і надіслали одну спільну передплату. Щире Вам Спасибі за все!

МУЗЕЙ НАРОДНОЇ ТВОРЧОСТИ

У збірку Музею Нар. Творчости в Нью Йорку включились цінні вироби народного мистецтва, що їх зібрав Гурток „Наша Батьківщина“ в Рочестері. За час більш як 10 років Гурток багато осягнув. Із тканин можна назвати три гуцульські ліжники, килим із робітні Хамули, квітчастий килим із Сокальщини, конопляну верету з с. Велдіж на Долинщині, вовняну верету чорно-білу, малий килим із Косова, доморобну чиновату скатерку, коверець із Снятинщини. З вишивок слід згадати рушник із Покуття, рушник із Сокальщини, сорочку із Завалля на Снятинщині, дві сорочки з Рогатинщини, дві вишивані серветки, сорочку зі Станиславщини. Є також керамічні вироби, як сучасна косівська кераміка, глиняна посуда з Жовківщини, мала макітра, чорна миска та дерев'яні вироби, як сопілка, веретено, сито, точена миска й різьблена бочечка. Окрім того придбано дві хустки — хустку з тороками з Старих Кут і хустину з Рогатинщини. Є ще в збірці сире полотно, дві писанки з Космача, дві пари гуцульських рукавиць, обшивки буюковинської сорочки. Разом передано 33 вироби народного мистецтва у відання Музею Нар. Творчости.

Гурток „Наша Батьківщина“ продовжує збирання пам'яток нашої старовини в окрузі Рочестеру, з тим, що вироби народного мистецтва переходитимуть через його руки до Музею Нар. Творчости в Нью Йорку.

Чи Ваша приятелька вже має „Наше Життя“? Якщо ні, то подаруйте їй його з нагоди свят чи іменин!

НАША ВІЗИТІВКА

(Докінчення зі ст. 8-ої)

ком „Українська“. Чи чули ви про „рашен“ писанку?

Можна би сказати, що в суспільстві, бомбардованім пропагандою про „рашен“ культуру (яка то пропаганда полякає також і твори нашого мистецтва під спільним іменем), мала, крихка писанка, одинока остоялася цьому прикметникові і за це ми зобов'язані оточити її опікою. Справа цього, як повинні бути приготовані писанчарки, що пропагують писання — це вже поза рамами цих міркувань. І в а н н а К о з а ч е н к о

В УПРАВІ НАЦ. РАДИ ЖІНОК

Національна Рада Жінок Америки — це центральна багатьох жіночих організацій. Постає у 1888 р., як перша жіноча Федерація в цій країні. Осідок її є в Нью Йорку і завдяки тому вона сповнює почесне завдання для Міжнародної Жіночої Ради — вдержування контакту з Об'єднаними Націями. В Управі Нац. Ради Жінок Америки є передові громадські діячки Америки.

Тому можемо вважати вирізненням Союзу Українок Америки, коли недавно тому покликано його голову п-ні Стефанію Пушкар до Управи цього об'єднання. Хоч Річні Збори Нац. Ради передбачені щойно восени, проте несподівано звільнилось там місце референтки міграції. П-ні Милдред Рабинс, голова Нац. Ради Жінок Америки звернулась до п-ні С. Пушкар із пропозицією — обняти цю референтуру. Кооптування є доказом, що нашу організацію й її голову там знають і цінують.

На пості референтки міграції п-ні С. Пушкар зможе прослідити й підтримати свій внесоклучення родин, представлений і прийнятий на Конгресі в Тегерані у 1966 р. Таким способом завершиться цінна ініціатива, висунена Союзом Українок Америки. А в гурті передових американських жінок ми будемо заступлені нашою головою.

ГУРТОК КНИГОЛЮБІВ У ШИКАГО

Гурток Книголюбів працює в Шикаго вже кілька літ. На чолі його стоїть п-ні Уляна Терлецька, секретаркою є п-ні Франка Дахнівська, а скарбником п-ні Анізія Струц. На щомісячних сходах членки обговорюють прочитані книжки чи актуальні літературні справи. В 1966-67 рр. порушено такі теми: „Бальзак“ (О. Сокологорська), Враження з подорожі до Польщі (У. Терлецька), „Наталена Королева“ (О. Сокологорська, Ф. Дахнівська), „Три ровесниці“ Ірини Книш (Е. Верес), „Поширення української книжки серед шкільної молоді“ (Н. Саєвич), „Докія Гуменна“ (У. Терлецька).

Дня 3. грудня 1966 р. Гурток Книголюбів спільно з Окр. Радою СУА і 12 Відділом Укр. Зол. Хреста влаштував Літ. Вечір Конкурсу СФУЖО, вшановуючи нагороджених Ганну Че-

ріль і відзначених Ірину Лунів і Емілію Кулик.

Членки Гуртка допомагали впорядкувати бібліотеку Українського Музею в Шикаго та в цілоденній парохіяльній школі. Розпродали певну кількість книжок, між ними також місцевого письменника С. Риндика, з яким удержують контакт. Окрім того Гурток веде листування з письменниками.

НАШІ ГРАДУАНТКИ

Менор Каледж у Філядельфії, що його оснували й провадять СС. Василіянки, ЧСВВ, вишколює кожного року певну кількість українських дівчат. Менор Каледж має неповний курс (2-річне навчання), однак дає студенткам різні звання, в яких вони можуть працювати. А хто бажає завершити студії академічним ступнем, може їх продовжувати в іншому каледжі.

Ось список українок, що закінчили Менор Каледж у 1967 р.:

Ірина Бельжецька, студії екзекутивної секретарки, почала працювати.

Кароля Бойко, студії медичної секретарки, почала працювати.

Кароля Цибак, студії медичної секретарки, почала працювати.

Марія Анна Крупа, студії гуманістичних наук, почала працювати.

Неоніла Чума, студії медичної секретарки, почала працювати.

Богданна Кульба, студії гуманістичних наук, почала працювати.

Марія Лейка, студії гуманістичних наук, продовжує їх у Монмавт Каледжі.

Маріянна Яциник, студії гуманістичних наук, буде вчителювати в школі св. Йосафата у Філядельфії і студіювати вечорами в Глессборо Стейтвовому Каледжі.

Діяна Ірас, студії гуманістичних наук, продовжує їх в іншому каледжі.

Лінда Настасяк, студії правничої секретарки, почала працювати.

Цінтія Низова, студії медичної секретарки, почала працювати.

Розалія Розмаринович, студії адміністративної секретарки, почала працювати.

Оксана Петруняк, студії правничої секретарки, почала працювати.

УКРАЇНЬСЬКА НАЦІОНАЛЬНА РЕВОЛЮЦІЯ В ПОЕЗІЇ

(Матеріали до бібліографії)

Зібрала Марта Гарнавська

Закінчуємо список поетичних творів, започаткований у ч. 4, 1967. Цей перегляд допоможе Відділам СУА у виборі матеріалів для вшанування роковин національної революції.

Олесь, Олександр: „Про світ ви марили...“ (Його ж **Айстри**. Чикаго, Об'єднання Американсько-Українських Ветеринарних Лікарів, 1954. Ст. 60.

Олесь Олександр: „Ранок, ранок! Час світання...“ (Державин, В. ред., **Антологія української поезії**. Лондон, Спілка Української Молоді У Вел. Британії, 1957, ст. 18).

Ольжич, О.: „Революція“ (Державин, В., ред., **Антологія української поезії**. Лондон, Спілка Української Молоді у Вел. Британії, 1957, ст. 476).

Ольжич, О.: „Розкрийте зіниці, розкрийте серця“ (Там же, ст. 480).

Тарнавський Остап: „Вірш про Отамана Петлюру“. (Його ж **Мости**. Нью Йорк, Об'єднання Українських Письменників „Слово“, 1956. Ст. 41-44).

Тарнавський, Остап: „Листопада містерія“. (Його ж **Слова і мрії**. Зальцбург, Нові Дні, 1948. Ст. 15—16).

Тичина, Павло: „Золотий годин“. (Лавріненко, Юрій, ред. **Розстріляне відродження**. Париж, Інститут Літератури, 1959. Ст. 22-27).

Тичина, Павло: „Одчиняйте двері...“ (Там же, ст. 21).

Тичина, Павло: „Пам'яті тридцяти“. (Там же, ст. 27-28).

Тичина, Павло: „Скорбна мати“. (Там же, ст. 28-31).

Збірники для дітей
СНІГОВА БАБА
С Н І Ж И Н К И
СРІБНА ЗІРКА

Упорядкувала **Марія Юркевич**

— Ціна по 50 цт. кожен —

Замовляти в Централі СУА

Наші ювілятки

МАРІЯ ДЗЕРОВИЧ-КОЛТУНЮК

У День Матері 43 Відділ СУА присвятив свої сходини довголітній членці, п-ні Марії з Дзеровичів Колтунюквій. Цей день видається якраз дуже підходящим для відсвяткування ювілею цієї діяльної громадянки. Вона ж бо не тільки зразкова мати своїх двох дочок. Уся її громадська діяльність в'яже її з такими установами та діями, що дають можливість нести поміч та опіку потребуючим.

Народилась вона 1. жовтня 1890 р. в Топорові, в сім'ї священика о. Михайла Дзеровича. Вже 15-літньою дівчиною помагала батькові при заложенні читальні в Топорові, де провадила курси для неписьмених.

У часі польсько-української війни, вже як дружина дир. Я. Колтунюка, працювала вона при зорганізованій у Народньому Домі у Львові кухні, де варилася гаряча страва для українських вояків. Після війни ми бачимо її в Комітеті Допомоги Інвалідам, де під проводом Марії Білецької організовано свята для інвалідів та улагоджувано імпрези в користь допомоги інвалідам.

Її опікунчі нахили вели її всюди, де треба було допомогти. І так під її опікою була захоронка для бідних дітей, що містилася в домі банку „Дністер“ при вул. Львівських Дітей. Вона не тільки відвідувала захоронку, але взяла на себе тягар старання про вугілля, організувала вечорі св. Миколая і т. п.

В тому ж часі вона стала активним членом Товариства Прихильників Мистецтва, що своєю опікою оточувало молодих малярів, особливо зі школи Олекси Новаківського. Неоднораз відомий сьгодні мистець мав там тоді підтримку й допомогу в своїх перших кроках.

Якийсь час була вона теж членом Головної Управи „Рідної Школи“.

Багато товариств будувало в тих часах свій бюджет на доходах із балів та буфетів. Неоднораз торт п-ні Марії Колтунюк збагатив балевий буфет, не раз у сезоні було їх від неї до 20.

..Після зорганізування Союзу Українок, „Дністер“ відступив для Централі приміщення в своїй кам'яниці. Тут Марія Колтунюк була господинею, а потім бібліотекаркою та касієркою. Ставши головою Львівської

П-ні Марія Дзерович-Колтунюк
Mrs. Maria Dzerovych Koltuniuk,
celebrated her anniversary of civic
work in Philadelphia, Pa.

Філії СУ причинилася до заложення 18 Кружків СУА у Львівщині. Заложено теж комітет опіки над бідними, що видав 5,000 снідань та 2,000 обідів. Уже перед самою війною адмініструвала вона курси для медсестер, що їх зорганізувало Т-во ім. Ганни Барвінок.

..Від сорок літ ювілятка є активним членом жіночих організацій, усе готова віддати свої сили та серце потребуючим

Ю. С.

ОСОБИСТЕ

Нашій імпрезовій референтці п-ні д-р Євгені Єржківській висловлюємо глибоке співчуття з приводу великої втрати, що її зазнала в наслідок смерті чоловіка бл. п. Миколи Єржківського. Нехай Господь Бог допоможе їй перетримати це велике горе!

Гол. Управа СУА

ПОЖЕРТВИ

ЯК ЗВОРОТ КОШТІВ дороги п-ні Ольга Павлишин, що виголосила доповідь на тему виховання дітей у дошкільному віці на Конференції Виховних Референток в Ютіці, зложила 7 дол. на Фонд Музею Нар. Творчости.

ЯК ЗВОРОТ КОШТІВ дороги п-ні Ірина Кашубинська, госп. референтка Гол. Управи, що провела господарський показ у Сиракузах, зложила 25 дол. на Вид. Фонд СУА з призначенням для куховарської книжки. Щира дяка за те!

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ФІНІКС, АРІЗОНА

Дня 21. лютого 1967 закінчила свою життєву дорогу на 56-му році життя основниця 77 Відділу США у Фініксі і його перша голова, магістер фармації бл. п. **Марія Ірина Шалаута**. Її життя не було встелене рожами, хоча спочатку заносилося на це. Прийшла на світ у гарній священничій родині, одержала високу освіту, вийшла заміж за дуже добру людину, лікаря д-ра Шалауту. Але на початку другої світової війни вивезли його на Схід і від тоді слід за ним загинув. Покійна залишилася з маленьким 3-літнім синком, Ігорем. На рідних землях ще можна було давати собі раду, але по приїзді за океан молода вдова мусіла тяжко працювати на прожиття для себе і сина. Казала, що не раз працювала по дві „шихті“, бо хотіла якнайкраще вивести сина в люди. Це їй в повній мірі вдалося. Син закінчив медицину у стейті Мішіген, а відтак був прийнятий на спеціалізацію з положництва і жіночих недуг у Фініксі, Арізона. Мати поїхала разом із сином та його дружиною до Фініксу.

Бл. п. Марія Шалаута була довголітньою членкою США у Дітройті і по приїзді до Фініксу старалася заложити у Фініксі Відділ США. Помимо несприятливих обставин завдяки своїй енергії та наполегливості це їй удалося. Була першою його головою і дуже старалася удержати новозаснований Відділ на відповідній висоті. Терпіла через незадовільний обіг крові в ногах, але не раз ходила пішки до своїх членок і просила їх, наполягала, щоб ходили на проби, бо треба ж зробити академію Шевченка і т. п. Любила добру роботу і старалася, щоб ці імпрези були на гарному рівні.

По осягненні спеціалізації син виїхав на військову службу до Німеччини, а мати повернулася до Дітройту. З ногою було все гірше і Покійна піддалася операції. Син приїхав із Німеччини і був дуже засмучений, коли вже не застав матері в живих.

Дня 12. березня 1967 Відділ США у Фініксі вшанував її пам'ять на ширших сходинах. Також постарався за Панахиди в обох церквах, а замість квітів на її могилу вислав 5 дол. на Фонд Бабусі. Вічна їй пам'ять!

д-р **Домна Ясінчук**, прес. реф.

ДІТРОЙТ, МИШ.

Ділимося сумною вісткою з нашим членством, що дня 8. квітня 1967 р. попрощалася із цим світом довголітня членка 23 Відділу США бл. п. **Анна Польова**. Покійна була широко віддана своїй Церкві й організації. Була не тільки членкою нашого Відділу, але й Апостольства Молитви, де була ревнителюкою. Всюди була люблена й шанована, а одного року наш Відділ вибрав її Матір'ю Року.

Народилася 1885 р. у с. Потятинці, пов. Рогатин у сім'ї Галуґів. Одружившись із Томою Польовим, вони приїхали в 1907 р. до Рочестеру, а в 1916 р. переїхали до Дітройту. Господь Бог поблагословив це подружжя десятьма дітьми, з них лишилися в живих 4 дочки і 5 синів. У 1944 р. несподівано помер батько родини й бл. п. Анна залишилася вдовою. Вона продовжувала виховувати своїх дітей сама. Це вимагало великих зусиль, але з Божою допомогою виховала їх на добрих і чесних громадян.

Найбільшої радості дожила, коли наймолодший син Михайло відчув покликання на священника. Вона доложила всіх старань, щоб її син міг того досягнути і тому широко дякувала Богові за те, коли о. Михайло відслужив першу Св. Літургію в Дітройті. Якою щасливою чулася, коли одержала рукоположення і Святе Причастя з рук сина-священника!

В похоронному заведенні з жалем попрощала Покійну п-ні М. Ясінська, голова 23 Відділу США. Членки Відділу й Апостольства Молитви явилися численно в жалобних відзнаках. Похоронні відправи відбулись 11. квітня 1967 в церкві св. Івана Хрестителя.

У похороні взяло участь разом 12 священників. Прощальну проповідь на тему „Мати священника“ виголосив о. Степан Сулик укра-

їнською мовою, а о. Ярослав Данильчук англійською мовою. При великому здиві людей відпроваджено Покійну на вічний спочинок.

За давнім українським звичаєм родина Покійної влаштувала поминки, що їх приготувала п-ні Павлина Боднар, голова Комітету Підприємств при допомозі членок США й Апостольства. При кінці син Покійної о. монс. Михайло Польовий широко подякував усім присутнім священикам, організаціям та всім добрим людям за пожертви на Служби Божі, за квіти та всім, що займались поминками й відпровадили Покійну на вічний спочинок. Дочки Покійної зложили 7.50 дол. на пресовий фонд „Н. Ж.“

Бл. п. Анна Польова полишила у великому смутку дочок Катерину, Параскеву, Марію і Софію та синів Теодора, Ігната, Володимира, Тому, о. монс. Михайла, вісім внуків, три правнуки, сестру Софію Яніцьку в Рочестері і брата Миколу Галуґу в Гартфорді, Конн. Вічна їй пам'ять!

Анастасія Королишин
членка 23 Від. США в Дітройті

МІЛЬВОКІ, ВІСКАНСИН

Дня 5. березня 1967 р. була відслужена в українській католицькій церкві Панахида за душу бл. п. **Івонни Тишинської** в сороковий день її смерті.

Покійна І. Тишинська, будучи здоровою, вступила до місцевого Відділу США. Та навіть, коли вже була старенькою і хворою, вона ще вкладала свою частку в церковне та громадське життя: чи то вишиванням обрусів до церкви, чи приготуванням першорядного печива на „фолкфер“ та церковні обіди. Вона була матір'ю нашої визначної діячки, п-і Лідії Олексюк, теперішньої культ.-освітньої референтки нашого Відділу США.

Після Панахиди родина бл. п. І. Тишинської вшанувала її у церковній залі поминками, на яких було присутніх багато членок США з родинами. На поминках проведено збірку на „Фонд Бабусі“.

Марія Пискір
членка 51 Від. США

Конференція СФУЖО у Півд. Америці

У днях 24.—29. червня ц. р. відбувся в Курітібі З'їзд представниць українських жіночих організацій, членів СФУЖО. Його підготував місцевий Комітет, під головуванням п-ні Ольги Горачук, містоголови СФУЖО в Півд. Америці. Підготовка йшла в повнім порозумінні з Управою СФУЖО. Делегатки жіночих організацій Бразилії, Аргентини й Венесуелі відбули З'їзд спільно з представницею СФУЖО для скріплення ідеологічних основ своєї праці, і розгляду поодиноких ділянок та проблем у практичній діяльності того терену. Від Управи СФУЖО прибула на той З'їзд Ірина Павликовська.

Цей перший того роду З'їзд у Півд. Америці мав на меті скріпити єдність українок у вільному світі та закріпити ті здобутки, що їх Управа СФУЖО придбала в часі своєї близько 20-літньої діяльності.

У 1948 р. на першому Світовому Конгресі у Філадельфії українське жіноцтво у вільному світі об'єдналося в Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій (СФУЖО). У першій декаді праця Управи йшла в напрямі об'єднання всіх діючих жіночих організацій та організаційної підтримки для нових. З другого боку Управа старалася зв'язатися з міжнародними жіночими організаціями, щоб іти в рядах світового жіночого руху і шукати прихильників для нашої справи.

У першому етапі праці СФУЖО об'єдналися і вступили 14 жіночих організацій на трьох континентах вільного світу. Це є — дві організації в ЗДА, три в Канаді, три в Півд. Америці, одна в Австралії і п'ять в Європі. Хоч їх

діяльність різnorodна й умовини поселення різні, в них є одна спільна ідея: працювати для добра своєї української спільноти на місці поселення, плекати духову спадщину та вдержувати почуття духової і кровної єдності з українським народом, підносити освітній рівень свого членства і працювати для визвольних змагань свого народу.

Після 10-літньої діяльності Управа СФУЖО скликала в 1959 р. другий Світовий Конгрес, що відбувся в червні т. р. у Нью Йорку. Це було завершення організаційного періоду та перевірка сил. У Конгресі взяли участь усі складові організації і виявили повну єдність ідейних основ, великий ріст і громадську активність українського жіноцтва. Серед делегаток того Конгресу велике зацікавлення викликала Ольга Горачук, представниця жіночої організації Бразилії. Вона хоч народжена й вихована в Бразилії, виявила велике зацікавлення українськими проблемами і була повнім обзнайомлена з ними. Це була перша особиста зустріч СФУЖО з представницею українок із Бразилії.

Після успішного Конгресу в Нью Йорку Управа СФУЖО зрозуміла, що умовини поселення і праці в різних країнах і континентах — такі різні, що чергову декаду своєї діяльності треба присвятити точнішому пізнанню й обговоренню проблем поодиноких континентів. І так в 1962 р. відбуло в Торонто кількадечну Конференцію СФУЖО з представницями жіночих організацій ЗДА й Канади. Ця Зустріч виявилася такою корисною, що вже в 1963 р. скликано й проведено дуже успішно Європейську Конференцію СФУЖО з участю п'яти складових організацій

Англії, Австрії, Бельгії, Німеччини і Франції.

Після американської і європейської Конференції заплановано З'їзд українських жіночих організацій Півд. Америки. Цю ініціативу піддержали організації Аргентини, Бразилії і Венесуелі. Гол. Управа Організації Українських Жінок у Бразилії взяла на себе обов'язок — гостити цей З'їзд у Курітібі. Це виявилось корисним ще й тому, що ОУЖ Бразилії найчисельніша організація, має за собою 40-літню діяльність, а Курітіба положена серед українського поселення.

Управа СФУЖО покладає великі надії на цей З'їзд. Українське поселення в Бразилії й Аргентині — таке давнє, як в Канаді і ЗДА. Там працює вже втретє, а то й четверте покоління, народжене в тих країнах. Поселенці жили і ще й досі живуть досить великим скупченням і це уможливило їм навіть у трудних часах вдержати своє релігійне і громадське життя. Побіч ЗДА й Канади — це третє величиною поселення, що має поважне значення у все-українському об'єднанні.

Українська жінка на всіх місцях поселення виявила себе дуже сильним і зарадним будівничим своєї родини й однією з головних опор громадського життя. Тому маймо надію, що Конференція СФУЖО в Бразилії скріпить ідеологічно й організаційно жіночі організації для кращої об'єднаної праці в СФУЖО для участі й співтворення Світового Конгресу Вільних Українців.

Ірина Павликовська

Чи знаєте плян праці Вашого Відділу? Яка Ваша участь у ньому?

Програма Конференції СФУЖО

В ПІВДЕННІЙ АМЕРИЦІ,

що відбулася в днях 24. і 25. червня 1967 р. у Курітібі:

ПЕРШИЙ ДЕНЬ НАРАД:

Відкриття — п-ні Ольга Горачук, містоголова СФУЖО в Півд. Америці
Вибір Президії і представлення делегаток
Привіти від організацій
Відкриття виставки нар. мистецтва
Перерва
Звіти жіночих організацій Аргентини, Бразилії, Венесуели
Звіти запрошених організацій
Доповідь п-ні І. Павликовської, представниці СФУЖО і дискусія
Служба Божа в укр. католическій церкві
Музичний попис (увечорі)

ДРУГИЙ ДЕНЬ НАРАД:

Служба Божа в укр. правосл. церкві
Доповідь проф. Оксани Борушенко на тему „Українська імміграція в Бразилії“
Доповідь д-р Ірини Рибки, голови ОУЖ Бразилії, на тему сусп. опіки
Перерва
Доповідь п-ні Ніни Онацької, почесної голови СУАргентини на вих. тему
Доповідь п-ні Євгенії Мазепи про допомогу матері у збереженні українських традицій
Доповідь на тему організаційних потреб українського жіноцтва в Півд. Америці
Відчитання і схвалення резолюцій
Закриття Конференції
Виступ Фолкльорної Групи (увечорі).

ПРО УКРАЇНСЬКЕ ЖІНОЦТВО БРАЗИЛІЇ

У часі Конференції СФУЖО в Курітібі слід пригадати, що в 1965 р. Організація Українських Жінок Бразилії видала збірник „Українське жіноцтво Бразилії“. Під дбайливою редакцією п-ні Наталії Лисої збірник подає докладну історію українських жіночих організацій за 40 літ.

ФІНАНСОВА КОМІСІЯ ДІЄ

Фінансова Комісія СФУЖО, що має свій осідок у Торонто, Канада, надіслала звід з свого останнього засідання з 18. лютого 1967 р. Довідуються з нього не лиш про дбайливе ведення діловодства, а і про постійну працю над з'єднанням членів прихильників, спмагаючих і добродіїв. Особливо пильно працювала в тому напрямі член Комісії п-ні Ірина Малицька, що приєднала дальших чотирьох членів-добродіїв і десять членів спмагаючих. П-ні І. Малицька сама стала першим членом-добродієм з річної вкладкою 100 дол. Та заслуга членів прихильників, спмагаючих і добродіїв не лише в їх гро-

шовій піддержці, якої СФУЖО дуже потребує, а в їх правдивій прихильності і зрозумінні ідей та завдань СФУЖО.

НА ОРГ. ФОНД СФУЖО

Членки-прихильниці в Монреалі зложили недавно тому 150 дол. на Орг. Фонд СФУЖО. В тому 50 дол. призначено на організаційну, а 25 дол. на допомогову працю, 25 дол. на видання „Українки в Світі“, а 50 дол. на Конференцію СФУЖО в Бразилії.

Членки-прихильниці СФУЖО — поза своєю вкладкою — також підтримують СФУЖО пожертвами зі своїх імпрез. І так членки-прихильниці в Монреалі пожертвували з доходу чайного вечора на проведення тієї ж Конференції 50 дол., на видання бюлетену „Українка в Світі“ 25 дол., а на допомогові цілі 5 доларів. Щире Спасибі!

Наспіли ще пожертви: п-ні І. Павликовська, як зворот коштів дороги 65 дол., п-ні Люба Луцька з курсу вишивок 12.25 дол., п-ні Марія Мудрик 2 дол. Щире Спасибі!

8-ий ЛІТ. КОНКУРС СФУЖО

Із днем 31. травня ц. р. закінчився реченець 8. Літературного Конкурсу СФУЖО, що був проголошений на літературний есей. Наспіло 12 праць під такими гаслами:

1. Іна „Творчі задуми“, 2. Олена Донецька „Поезії в житті“, 3. Мар'яна Вечірня „Безсмертя“, 4. Канадійка „Пісня про Гриця“, 5. Есперанца „Подвійне щастя“, 6. Американка „Віля Кете“, 7. Іріс „Жіночі постаті в Т. Шевченка“, 8. Слава „Ліна Костенко“ 9. О. Горожанська „Винувата“, 10. Равейг „Сігрід Ундсет“, 11. Невідома „Ніжні жіночі руки“, 12. Адріяна „Чому я пишу?“.

Мистецьке Жюрі вже переглядає надіслані твори. Вирішне засідання відбудеться в літньому часі, щоб у вересні можна було проголосити вислід Конкурсу.

ЗАГ. ЗБОРИ ОУЖ ВЕНЕСУЕЛІ

Дня 31. липня 1966 р. відбулись заг. збори Об'єднання Українських Жінок у Каракасі. Проводила ними п-ні Галина Коваль, секретарювала п-ні Гендзахдзе. Головною ділянкою праці ОУЖ було навчання і виступи нашої дітвори. Постановлено дещо поширити працю товариства. До нової Управи ввійшли — п-ні д-р Софія Припхан, голова, п-ні д-р Людмила Починок, містоголова, п-ні Н. Гендзахдзе, секретарка, п-ні Н. Ноженко, скарбничка, п-ні Н. Вашенко, культ.-освітя референтка, п-ні Н. Лотоцька, вільний член. Контр. Комісія: п-ні Галина Коваль, голова, пп. Коберник і Мазняк, члени.

ОУЖ АНГЛІЇ У ФЕДЕРАЦІЇ АНГЛІЙСЬКИХ ЖІНОК

Організація Українських Жінок Великобританії нав'язала цінний і тривалий контакт. Недавно тому вона стала членом Федерації англійських жіночих організацій п. н. Standing Committee of Women's Organizations. Сюди належать 62 центральні організації різного напрямку і змісту.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Надії Небелюк складає 5 дол. на Орг. Фонд СФУЖО

Олена Залізник

Кожна організована громадянка знає, що своєчасно внесена передплата на журнал є здоровою фінансовою підставою для розвитку видавництва.

Ольга Литвин

Жабки в лазничці

Може хтось не знає, що в деяких місцевостях Австралії буває таке гаряче літо, що висихають всі трави, гинуть квіти і страждають не тільки люди, а й птахи і тварини. Без сумніву, від спеки і відсутності дощу і води, жабки на сухому городі, також дуже терплять.

В одному невеликому місті біля школи стояв камінний будинок, де жили вчителі, а в садку поміж кущами і квітами жила родина жовтуватих жабок. Учителі знали про жабок і були дуже обережні, коли копали город, чи садили квіти.

Одного року літо було таке гаряче, що жабки, які рятувалися від спеки глибоко в землі, не могли витримати і Старша Жабка вирішила піти ввечорі на розшуки води. Вона обережно стрибала навколо дому і наблизилася до цементової підлоги веранди. Цемент був трохи холодніший від ґрунту, але води ніде не було. Нараз Старша Жабка зауважила велику щілину під дверима, звідки пробивалося світло і почула такий милий для неї звук — десь ішов дощ. Старша Жабка швидко дісталася до щілини і заглянула всередину. Там, зі стелі йшов справжній, краплистий, цілющий дощ.

— Мій Боже! Дощ! радісно квакнула Старша Жабка і вже готова була лізти крізь щілину і розвідати все добре, а тоді привести всю родину викупатися і напиться водички. Але враз вона побачила постать дівчини, що рухалася до дверей. Це була учителька Таня. Старша Жабка швидко поскакала геть від дверей і причаїлася за рогом веранди. Таня, яка щойно купалася під душем, погасила світло в лазничці, пройшла мимо жабки і пішла в дім. Старша Жабка зачекала трохи, а тоді обережно полізла під

двері в лазничку. Там підлога була мокра і холодна, а згори вже не йшов великий дощ, як вона це бачила кілька хвилин тому, але капала вода великими краплями досить часто, бо кран був старий і не прикручувався добре. Але скільки потрібно малій жабці!

Старша Жабка швидко поскакала по підлозі лазнички до мокрої цементової ямки, куди капала вода і почула на собі великі каплі води. Яка насолода! Але тут же вона згадала, що вся її велика родина і рідня так прагнуть води. Вона швиденько поскакала в садок і почала скликати всіх жабок і жабенят.

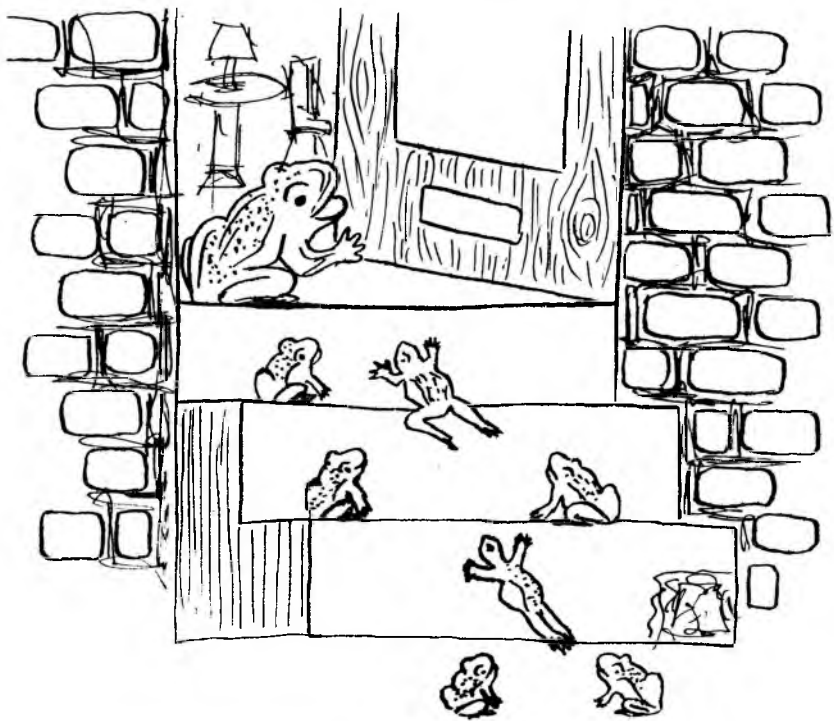
— Агов! Ходіть усі швидко сюди! Я знайшла воду!

Ціла родина, десь зо двадцять жабок не гаїлися і швидко поскакали за Старшою Жабкою. Вони

легко досягли веранди і щілини і легко пролізли попід дверима лазнички. Лиш дядько Жабо мав труднощі і не міг пролізти, бо він був досить товстий і залишився за дверима на веранді. Всі жабки скоро дісталися до мокрої цементової ямки і почали купатися, гратися і пити воду. Старша Жабка набрала повен рот води, вилізла за двері і добре покропила водою спину дядька Жабо. З мокрою спиною дядько Жабо легко проліз під дверима і почав теж купатися і пити водичку.

З цього часу жабки шовечора, як добре стемніє, йшли до лазнички, а вранці, щойно починало сіріти, повертались додому в садок.

Одного вечора учителька Таня прийшла пізно з гостини і вирішила прийняти душ опівночі. Вона відкрила двері в лазничку, увімкнула світло і побачила цілу родину жовтих жабок, що купалися під каплями, які капали з попсованого крану. Вона відразу ж

Ціла родина швидко поскакала за Старшою Жабкою.

зрозуміла, що в садку все височло, давно не було дощу і жабки знайшли дорогу до лазнички.

Таня постояла трохи, а тоді обережно підійшла до ванни і почала наливати в неї воду. Жабки всі застигли в кутику, в ямці і не рухалися, але не втікали. Таня швидко викупалася і весь час намагалася не робити багато галасу і не плескати голосно водою. Вона знов обережно прийшла мимо жабок, погасила світло і пішла спати.

З того часу Таня і ще дві вчительки, що жили в домі, добре вважали, щоб не потурбувати жабок, коли вони купаються. Вони вже знали, коли і в які години жабки приходять і коли залишають лазничку.

Від'їжджаючи на вакації з дому, вони залишили на дверях лазнички таку записку: „З 10-ої години вечора до 5-ої години ранку душом у цій лазничці користуються жовті жабки з нашого садку. Їхнє перебування там затверджене директором школи. Всі що потурбують жабок, будуть покарані!“

Отже, жабок ніхто не турбує в лазничці. Жабки чемні і коли часом влітку випале добрий дощ, вони не приходять до вчительської лазнички. Також вони не приходять восени, зимою і весною. Лише влітку, коли дуже гаряче і сухо.

Багато вчителів, що жили в цьому шкільному домі, змінилися і виїхали в інші школи, але кожен новий учитель, чи вчителька попереджені про те, що жабки користуються лазничкою в домі. А тих, що не знають про те, попереджує гарно намальований плякат, що висить на дверях лазнички: „Увага! Жовті жабки часом купаються під душом! Прохання не турбувати їх і купатися в ванні!“

І всі дбають про те, щоб улітку вода капала з крапа для жовтих спраглих жабок.

З б і р н и к ЩЕБЕТАЛИ ПТАШЕЧКИ

Віршики, оповідання

Впорядкувала М. Юркевич

— Ціна 50 ц. —

Замовляти в Централі СУА

Олена Цегельська

Малий Влодко, впертий рибалка

Коли татко, буває, має вільний час, то бере Влодка із собою над річку і вони там рибалять. Татко має добру, правдиву вудку. Нею він ловить і приносить додому часто гарну, велику рибу. Всіляко її називає: ця така подовгаста — то щука, а плоската, куца — то лин, а тая така червонова — це короп.

Влодко і собі рибалить. Правдивої вудки він ще не має, бо він ще малий — але зробив собі сам вудку. Це, от щось в роді довгого батога. Такий тонкий прут, на кінці якого є звичайний довгий шнурок, закінчений загнutoю, дртояною шпилькою до волосся бабуні. На те накладає кусник хліба. З вудкою сідає в сонечку над річкою і спускає цей шнурок з гаком у воду. А риба? Та хіба би вже цілком нерозумна була, щоб добровільно лізла на такий гак.

Це Влодкові аж ніяк не вадить. Йому так любо, так приємно над річкою сидіти і в чистій воді спостерігати пісочок на дні, веселі, грайливі рибки, раки, а часом жаби. Бо там, де Влодко живе, в таких малих річках, звичайно на весну буває риби, а риби. Вона запливає туди з великих рік — та ба — часом навіть аж із моря яка велика риба припливе. Тому Влодко часом бачить і правдивих рибалок. Це дядьки, що ловлять рибу у великі сіті, які опісля тягнуть горі річкою. Ці сіті, що займають річку впоперек від берега до берега, не пропускають риби, а задержують.

А часом і старші хлопці-юнаки і собі ловлять рибу. Вони мають до того такий великий мішок із сітки, закінчений вгорі обручем. Крізь цей обруч-отвір риба запливає до того мішка, що зветься „сак“ — і вже звідти не може видістатися. Двох хлопців тягне цей сак річкою — а третій дещо напереді великою тичкою каламутить воду, бо звісно — у каламутній воді добре рибу ловити. Хлопцям вправді рідко вдається велику рибу зловити, але вони вдоволені з середньої, а то й малої.

Ото ж одного дня Влодко пристав до таких юних рибалок із сакком. — Я буду вам хлопці, пома-

гати ловити рибу — сказав. А вони на це зі сміхом: — Та що ж ти годен нам допомогти? Ти ще малий, у воду не полізеш — ще в тебе нема досить сили держати сака в руках.

Але не такий був Влодко, щоб його можна було позбутися чимнебудь. Він вперто дальше крокував берегом і слідкував за кожним рухом юних рибалок. Вкінці не видержав і побіг наперед до того, що каламутив воду: — Я буду тобі помагати — вигукнув. А той, може через шум води, не зачув — досить, що не заперечив. А наш Влодко якстій скинув жакетик і в самій сорочині та штанятах ухопив якийсь дручок — та шубовсть з берега у річку. Миттю пірнув по саму шию, та ба, захлиснувся водою — бо де ж він міг знати, яка в цьому місці глибина? До того поховзнувся на слизькому камені, крикнув зі страху і знесиленний пірнув з головою.

— Боже мій! Втопиться! — закричав юнак на вид потопаючого. На цей крик прибігли й інші хлопці, миттю витягнули Влодка з води, обмили, скинули з нього одяг, казали лягати в траву і сушитись до сонечка. Ой, що то було, і страху, і сміху! І що думаєте? Його це провчило і пішов додому? Де там! Далі вперто намагався помагати. А вкінці один старший хлопець каже: — Знаєш ти що? Коли ти вже так напосівся бути нам помічником, то ось маєш роботу — носи з нами цю торбу з рибою, добре? — Добре, — погодився хлопчик, — а що мені за це буде? — Ну, якщо наловимо риби, то й тобі деяка рибина припаде. Трохи поторгувались і погодилися.

Ото ж наші рибалки все дальше рікою поступають, а Влодко цю торбину, в яку щораз риби докидають, берегом за ними носить.

Так ловили рибу з пів дня. Над вечір поділилися рибою. І впертий рибалка, Влодко, дістав свою пайку. Цікаво, а яка ж це пайка? Коли змучений, зіпрілий, мокрий і заялозений приманджав уєчорі додому, простягнув до мами руку

(Докінчення на обгортці)

На сторожі здоров'я

Морські купелі

Кожного року з надходженням літа, відкривається літній купальний сезон, і люди в вільний час виїжджають на берег моря, щоб використати дозвілля, і перевести морське купання, і зробити собі приємність з користю для свого здоров'я. Але треба знати основні правила, що стосуються до купання в морі. Якщо кожний переведитиме купання по своєму бажанню, тому морські купання можуть принести не користь, а пошкодити здоров'ю.

Поради про основні правила морського купання заглушаються голосом маси здорових і хворих людей: бо вони керуються тим, щоб морське купання провести так, як їм подобається.

Воду, як цілошу силу природи використовують по різному. Найпростіше застосування води, можливе в домашніх умовах — це ванни, душ та обтирання.

Морська вода впливає на організм тим, що удари морських хвиль роблять масаж тіла, а також вода впливає своєю температурою і хемічними речовинами, які розчинені в ній. В морській воді є такі хемічні речовини: натрій, хлор, магній, калій, бром, йод, залізо, марган, літій, кисень, вуглекислота, та інші речовини.

Для купання температура морської води повинна бути не менша, як 70—75 ступенів Фаренгайта. Морські купання на організм діють прохолоджуюче. При однаковій температурі повітря і морської води, — коли людина занурюється в воду — відчуває холод, тому що організм віддає тепло в воду. Температура морської води менша ніж температура тіла. Тіло людини охолоджується, а тому в морі не можна довго купатися, бо виснажуються теплорегуляційні властивості організму. Ослабленим людям у морі можна купатися 5—10 хвилин, а здоровим людям 15—20 хвилин. Купатися в морі

досить раз на добу, тільки молоді і здорові люди. можуть купатися двічі на день з перервою 3—4 години.

Купатися можна через півтори години після снідання та через 2—3 години після обіду. На годний шлунок можуть купатися тільки молоді й здорові люди. Відразу після їдженя купатися заборонено, бо можуть виникнути корчі й людина може втопитись. Забороняється купатися після пиття алкоголю навіть у незначній кількості.

Хворі люди повинні порадитись із своїм лікарем, щодо купання в морі. Лікувальні морські купання поручається при таких хворобах: затовщення тіла, незначне недокрів'я, рахіт, неврастенія, нестравність шлунка, нестійке незначне змінне тиснення крові, захворювання легенів не-туберкульозного походження. Людям хворим на грудну жабу, болі серця, астму, туберкульоз, високе тиснення крові, виявлений артеріосклероз, а також вагітним жінкам і тим жінкам, що мають менструацію — морські купання забороняються. Кількість лікувальних купань призначається не більше 20—25 разів. Тільки молоді здорові люди можуть купатися в морі 2 місяці. Хворим людям корисні теплі морські ванни.

Роздягнувшись, не треба відразу входити в воду, треба заждати, щоб висушити шкіру від поту, але не можна охолоджувати тіла. Коли відчуємо, що тіло охолонуло, то його треба розтерти рушником, а тоді вже купатися.

Перед тим, як занурюватися у воду, голову, шию і груди треба намочити, потім 2—3 рази занурившись у воду, можна починати плавати. Плавати в морській воді дуже корисно, бо зміцнюється серцево-судинна система, виправляється хребет, зміцнюються ле-

гені й м'язи тіла, та відбувається масаж шкіри.

Після купання тіло треба добре розтерти рушником, особливо коли відчуємо, що змерзли, а потім одягненим 30 хвилин відпочивати в тіні дерев, або під навісом. Молоді й здорові люди після купання можуть ще зробити прохід. На цьому закінчується морське купання і використавши таке приємне дозвілля можна й їхати додому.

Морські купання дуже корисні для всіх здорових людей, а також і для деяких хворих, бо вони приємні, зміцнюють здоров'я, прискорюють обмін речовин в організмі, і корисно впливають на людину.

Помешкання і одяг захищають людину від несприятливих кліматичних умов, зате ізолюють від корисних впливів природних умов. Людина як дитина природи, повинна наблизити себе до природи, виїздити на берег моря і використовувати вплив сонця, морського повітря, та морської води. Треба дотримуватись тих правил, що наведені в цій статті, щоб найліпше використати вплив природних умов на користь свого здоров'я.

П. Чижик

викладач фізіології
і анатомії людини

ДЛЯ ВАШОЇ КУХНІ

Працюючим жінкам важко впоратися з мороженим м'ясивом, щоб воно було розморожене до обіду. Радиться виїняти його з холодильника вранці й завинути в чотири або п'ять аркушів газетного паперу. При повороті з праці воно буде розморожене, але ще трохи холодне внаслідок того, що ми його завинули. Газета втягає в себе рідину, що витікає.

ГОРОДНИЧИЙ ПОРАДНИК

Насіння матіоли

Де можна дістати насіння матіоли?

Читачка з Нью Джерзі

Насіння матіоли, під латинською назвою "Mathiola", можна замовити в насінній фірмі А. Р. Кеннеді, 159 В 27-ма вул., Нью Йорк, Н. Й. Чверть унції коштує 1 дол.

Андрій Баранник

Користаймо з досвіду

Анна Сивуляк

Вживаймо більше городини

Про корисні складники городини говорити не приходиться. Загально відоме правило, що вона повинна входити в кожне наше харчування. Її вітаміни і мінеральні солі для нашого організму необхідні.

Подбаймо про її різноманітність. Стільки відмін городини маємо на ринку! На жаль, не використовуємо їх. Мало хто вживає кабачків або синіх баклажанів, нечасто подаємо солодку картоплю або броколі. А вони дуже допомогли б нам доповнити стравопис.

Подаємо кілька приписів на такі страви з городини. Спробуйте їх!

Смажені баклажани

Потрібно:

- 1 синій баклажан
- 3 великі помідори
- 3 горнятка тертих сухариків
- 1 горнятко борошна (муки)
- 1 яйце
- 1 горнятко молока
- 1 ф товщу

Обідрати баклажани і покроїти на кружальця, чверть інча завтовшки. Посолити, кружальця вилжити на тарілку і всунути на пів години до холодильника, щоб зм'якли. Вийнявши, обтачати кожен кусник в борошні, розбитому з молоком яйці, а потім у сухариках і поскладати на суху тарілку. Помідори покроїти так само й зараз обтачати в борошні, розбитому яйці і сухариках. Також поскладати на сухій тарілці. Розтопити товщ у глибокій ринці і смажити стільки кусників, скільки є місця. Смажити 4 хвилини на одну, а 2 хвилини на другу сторону. Складати на паперову серветку, або паперовий рушничок, щоб товщ всякнув. Подати з картопляною салаткою.

Можна приладити цей баклажан також із м'ясом. Це діється в такий спосіб:

Коли кружальця баклажанів вийняті з холодильника, тоді один

із них помастити тонко меленим м'ясом із яловичини (володим). Зверху наложити друге кружальце. Далше витачати в борошні, розбитому яйці і сухариках і поступати далше, як попередньо. Замість м'яса можна дати тонкий платок шинки.

Подібно можна приладити помідори. Покроївши помідори на кружальця, переложити їх меленим м'ясом. М'ясо для помідорів треба приладити, як на січеники, себто вимісити з яйцем, вимоченою булкою і січеною смаженою цибулею. Цього м'яса треба наложити трохи грубше, як при баклажанах. Уложити помідори в ринці і зверху кожен прикрасити кружальцем зеленої паприки. Всунути до печі на 350° і пекти 25—30 хвилин.

Терчаники з кабачків

Потрібно:

- 1 кабачок
- 2 яйця
- 1 горнятко борошна (муки)
- 1 цибуля
- ¼ горнятка олії (оливи)
- 1 ложечка маска
- 1 ложка солі

Обідрати кабачок і: лущини, втерти на терці, а також втерти цибулю. Розбити яйця вилкою, вимішати з кабачком і посолити. На сковороді розігріти олію і накласти ложкою так само, як це діється з картопляниками. Коли зрум'яняться з одного боку, тоді обернути на другий і вкинути ложечку масла. Коли рум'яні з другого боку, подати зі сметаною.

Примітка: Дехто не любить городини, смаженої на олії через її запах. А що олія — найздоровший товщ, то припоручається додавати до смаження невеличку грудочку масла. Це усуває запах олії.

Кабачки можна приладжувати також м'ятими, як додаток до м'яса. Обібравши кабачок, треба його покроїти на кусники і зварити.

Коли вже м'який, тоді перецидити через цідило, додати масла і гнбити ложкою, подібно, як це робимо з м'ятою картоплею. Кабачки більш корисні для людського організму, як картопля.

Броколі

Потрібно:

- 1 в'язанка броколі
- 1 ложка солі
- масла, скільки потрібно

До підливи:

- 1 горнятко молока
- 2 ложки тертого сира (Pimento Cheese)

Обмити броколі і заллати водою у високій посудині, щоб її закрила. Посолити і лишити на пів години. Потім злити воду і заллати окропом. Поставити варити на чверть години, не накриваючи. Коли вже зварена, тоді можна подати саму городину, поляту гарячим маслом, або спеціальною підливою.

Підлива до броколі. Заварити молоко, а коли закипить, вкинути сир і мішати так довго, аж сир розпуститься. Підлива готова

Примітка: При купівлі броколі треба вважати, щоб його квіт був зелений, а не жовтавий, бо це є ознакою несвіжості. Так само приладжуючи городину, треба її з долини зрівняти, йнакше не стоятиме добре в посудині.

Зелена фасолька з беконом

Потрібно:

- 1 ф зеленої фасольки
- ¼ ф бекону
- 1 ложка оцту або цитр. соку
- 1 ложечка цукру

Помити й покроїти фасольку на кусники. Зварити посолити в воді (12 хвилин), вважаючи, щоб не переварилась. Окремо покроїти бекон на кусники і всмажити, щоб товщ відійшов. Покропити фасольку оцтом або цитриновим соком, додати ложечку цукру. Вимішати все добре. Поставити на плиту, щоб перейшло. Подати тепле.

Гігієнічні й сучасні приписи

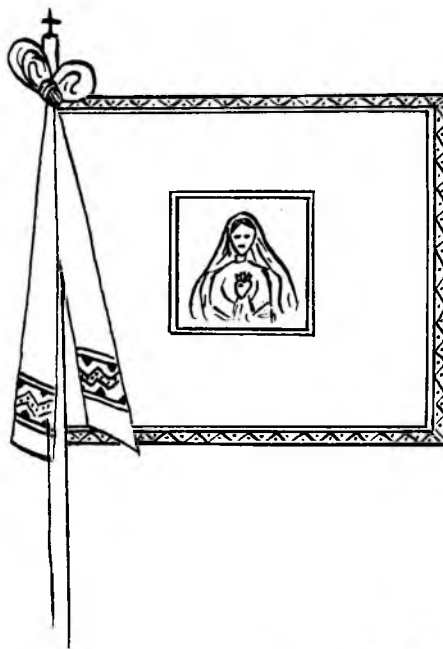
НАТАЛІЇ КОСТЕЦЬКОЇ

Овочі й городина

можна замовляти в Централі США

Ціна 60 ц.

Українська ВИШИВКА

Церковні хоругви

Вишиваймо

Вишивані хоругви

Наші читачки з Брадфорду в Англії спитали нас у Н. Ж., ч. 5, 1967 про форму й вишивані прикраси церковних хоругв. Ми дали їм вичерпну відповідь про типи і прикрасу. Але найкраще це видно на рисунку. Спробуємо накреслити це.

Церковні хоругви

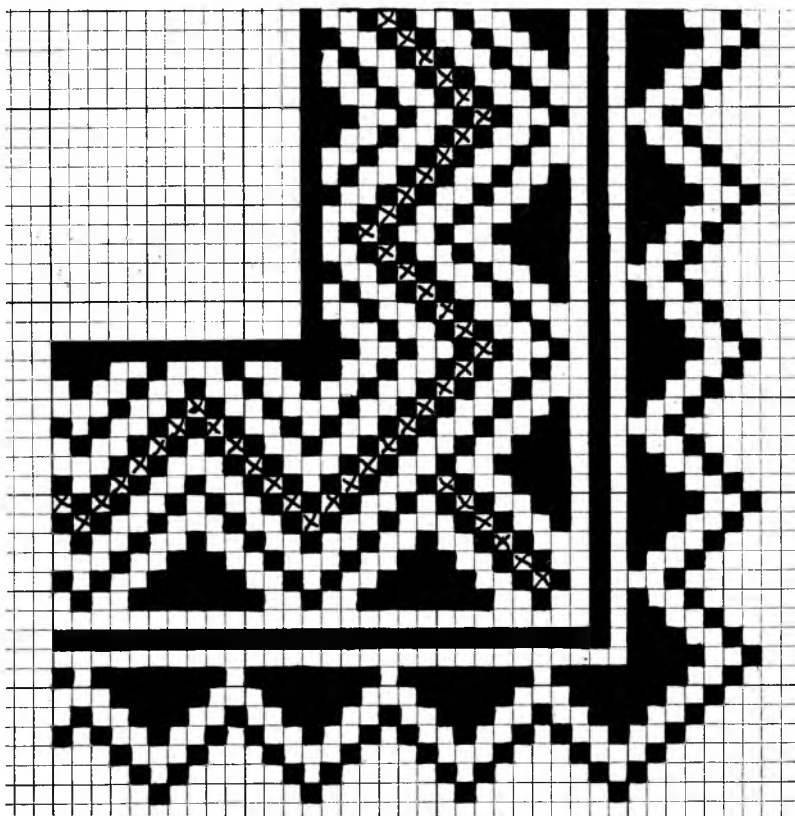
Більш старовинну форму має хоругва, прикріплена до поперечного дручка. Форма її в засаді прямокутна, однак долішній край викінчений трьома „зубами“. Як матеріял такої хоругви служить парча (брокат), а краї обведені шовковими тороками. Кожен „зуб“ унизу викінчений ку-тасом. У середині хоругви вміщений образ Божої Матері або Ісуса Христа. Він може бути друкований на шовку, або вишиваний на панами, а потім нашитий на хоругву. Краї вишивки прикриті парчевою бортою. Взорн на образи можна замовити в кооп. „Базар“ у Філядельфії.

Друга хоругва новішої форми, прикріплена збоку до держака. Окрім образу, вишитого по середині, краї хоругви можна обвести тяглим узором. Тому матеріялом на такі хоругви може послужити полотно або панама. Окрім свого полотнища ця хоругва має ще шарфи, що прикріплені збоку. Їх можна теж виконати з полотна й прикрасити тією ж самою вишивкою.

Взір до хоругв

При вишиваному образі хоругви обводимо звичайним геометричним узором. Подаємо зразок вишивки, що добре надається на таку ціль, бо простий рисунок того орнаменту зда- леку добре видно.

Взір виконано у двох красках — ■■ вишнева ч. 814 і хх золотисто- жовта ч. 74.

Взір до хоругви

Порадник народнього мистецтва

Звичайна чи „крилата“ плахта?

У Толідо має відбутися фестиваль і нам потрібно строю для „міс України“. Будемо його шити самі, але потребували б Ваших вказівок, зокрема щодо плахти. Я бачила плахти з картатого матеріалу, зложені удвоє. Але мені говорили, що є спеціальний матеріал на плахти і що його можна тепер дістати з України. Чи його теж складають подвійно?

Марія Пелехата, Толідо

Матеріал на плахту є дійсно взористо тканий у „клітку“. Такий матеріал можна дістати в наших крамницях, здебільшого у формі накривала на стіл чи на ліжко і з нього потім скроїти плахту. Бувають ткани на синьому або на зеленому тлі з відповідним узором.

Щодо форми, то може бути плахта звичайна і подвійна, т. зв. „крилата“. Звичайна складається з двох вузьких тканих смуг, що зшиті разом. Широкою плахта огортає стан, але зпереду не сходиться на долоню або й більше. Цю частину прикриває попередниця. У подвійній плахті ці тка-

ні смуги значно довші. Вони зшиті ззаду так само, як і в звичайній, але лиш частинно, а дальші їх кінці завертаються і звисають поверх плахти вниз. Тому при ході чи танку видно з-під корсетки подвійні кінці, викінчені китицями.

Тепер „крилатих“ плахт менше вживають. Вони вимагають більше взористого матеріалу та й дещо поширюють постать. А цього кожна жінка тепер вистерігається. Отже й хоч це ефективно виглядає під час танку, проте у звичайній плахті постать стрункіша.

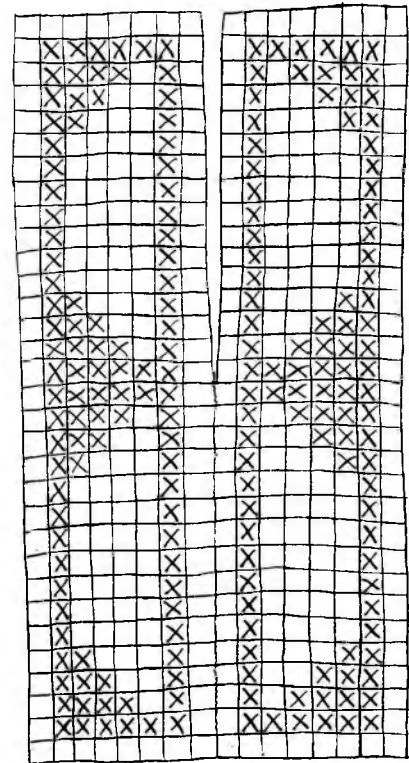
Ред.

МОДА НА ПЛЯЖІ

Літо в'яжеться з проблемою виїзду над море, пляжування, подорожі автом чи лобуту в горах. Отже і питання одягу зводиться до пляжових строїв, евентуально до туристичного одягу.

Купелеві строї від кількох літ мають цілу низку можливостей. Усе ще трапляються залізні поклонниці строїв „бікіні“, що особливо пригожі для того, щоб гарно на сонці загоріти. Але ж по суті це вже форма купальника дещо перестаріла. Щораз то частіше появляються одноцілі купальники, при чому дуже модні білі, або в інших ясных красках, як слоневої кости чи беж. Вони можуть мати на

собі геометричний взір у контрастному чорному чи брунатному кольорі. Є ще купальники ніби одноцілі, але повирізувані не тільки на спині у дуже глибокий декольт, але і в інших несподіваних місцях по боках та з-переду під грудьми, так що вони, хоч одноцілі, та більше відкривають, ніж закривають. Двочастинні купальники мають штанці, що нагадують чоловічі, з пояском, що їх придержує. Вони зачинаються нижче пояса, а кінчаться обов'язково рівною лінією на стегнах. Вони не такі дуже короткі, як бувало. Горішня ча-

Для „крилатої“ плахти треба шити обидві картаті смуги до половини, а потім завернути вільні кінці.

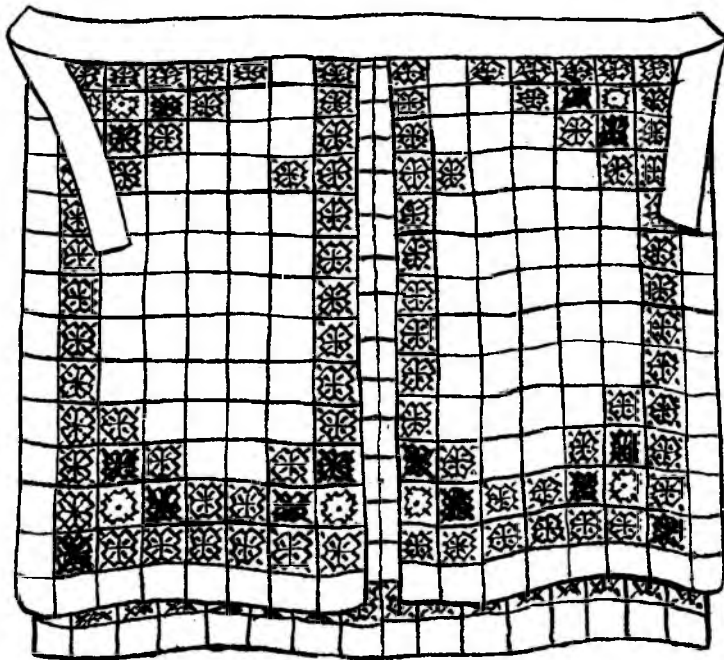
To make a double "plakhta" two lengths of checkered materials should be sewn together

стина зачинається високо під грудьми і „забудована“ так, що лишає плиткий та широкий декольт.

Пляжові сукні коротенькі, у них часто зустрічаємо східні, єгипетські, або грецькі мотиви. Модні тягійанські та гавайські елементи та краски.

До подорожі та після купання модні штани чоловічого крою, або поширені внизу, та чоловічого крою жакети. На зміну спідничка така сама, як верх.

Юстина

„Крилата“ плахта

Double wraparound of the Poltava costume, called "plakhta"

- Ukrainian Woman -

UYL-NA FOUNDATION TO AWARD SCHOLARSHIPS

By George Pankrath

Mr. Eugene Woloshyn, Chairman of the Educational Committee of the Ukrainian Youth League of North America Foundation, Inc. has announced that once again the UYL-NA Foundation will award scholarships to the Ukrainian Cultural Courses at the Ukrainian National Association Estate at Kerhonkson, N. Y., and the Ukrainian Workingmen's Association Estate at Glen Spey, N. Y.

This year's scholarship winners will be determined on the basis of an essay entitled "The Ukrainian Arts Book — A Teenager's Critique."

Named after Stephen Shumeyko, founder and first president of the UYL-NA, one of the scholarships will enable some boy or girl to attend the UNA Cultural Courses which are held from August 7th to September 1st at the UNA Estate in Kerhonkson, N. Y.

The other scholarship will be directed toward the Ukrainian summer courses which are conducted annually by the UWA at its estate in Glen Spey, N. Y.

Instructions at both courses will be given in the Ukrainian language, literature, history, folk dancing and other cultural activities.

Applications for the UYL-NA Foundation Scholarships may be obtained by writing to Eugene Woloshyn, 2047 Wingate Road, Youngstown, Ohio 44514.

W.F.U.W.O. CONFERENCE

On June 25 and 26, the World Federation of Ukrainian Women's Organizations is sponsoring a Conference in Curitiba, Brazil. Members of WFUWO and delegates from Ukrainian Women's groups in Brazil, Argentina and Venezuela will attend.

New UNWLA Branches

We are indeed proud and happy to announce to our readers that during the past year we have been joined by two English speaking UNWLA Branches. Branch 32 in Newark, N. J., headed by Mrs. Dorothy Lozowyj, joined our ranks in February of this year. The other Board members are: Mrs. Marlene Bratach, Vice-Pres., Mrs. Mary Rohowsky, Secretary; Mrs. Mary Tofel, Treasurer, and Miss Ann Dubas, Organizational Chairman.

Branch 80 was founded originally in 1966 as an auxiliary of UNWLA Branch 76. It elected its own officers and conducted its meetings independently of Branch 76. In April of this year the auxiliary members announced their wish to become an independent UNWLA Branch. After incorporation into the UNWLA the new Branch 80 in Warren, Mich. began work under its president, Mrs. Louise Saks.

The fact that our Organization has grown by the addition of these two Branches fills us with joy and hope. In the past, matters had taken a serious turn with our English language Branches. Some were dwindling in membership; others curtailed their activities. Mrs. Anastasia Volker, UNWLA Vice President and counselor to the English language Branches, undertook a private survey to determine the reasons for this obvious lack of interest on the part of these Branches in the UNWLA

Her findings were not as bleak as had appeared at first. She found that the UNWLA offered the English language Branches much in the form of organizational and community interests and activities.

A number of these UNWLA Branches had found UNWLA activities of special interest to

them and had developed them to suit their own particular needs. For example, Branch 37 in Detroit has undertaken a number of interesting projects in the field of folk art, while Branch 72 in New York sponsors musicales to present talented young performers to the Ukrainian-American public.

American-born members of still other UNWLA Branches do timely and much-needed public relations work. These ladies include Mrs. Anne Wasylowsky of Branch 22, Mrs. Katherine Kuzuw of Branch 65, and Mrs. Gloria Paprocky of Branch 73.

We are sure that with a little forethought and initiative many other English-speaking UNWLA members can also find their niche in this organization. It was, therefore, a special pleasure to welcome the two new Branches in the UNWLA, and to learn that their members were genuinely interested in its work and wished to develop their cultural and civic interests within its framework.

Mrs. Dorothy Lozowyj, President of Branch 32 in Newark is a third generation UNWLA member. Her grandmother is a member of Branch 28. Her mother, also a former member of Branch 28, has transferred to the new Branch.

Mrs. Louise Saks, President of Branch 80 in Warren, Michigan, inspired a group of women to form an independent UNWLA Branch.

Other potential English-speaking members can also be encouraged to join the Organization of their mothers and grandmothers. They can join the UNWLA either as auxiliary or independent Branches. Once in the organization they can undoubtedly find their special place in its structure and activity range.

Mr. and Mrs. Lisovitch
of Philadelphia, Pa.

MOTHER OF THE YEAR

At the "Soyuzanka" Mother Day celebration in Philadelphia the membership honored as "Mother of the Year" Mrs. Olga Lisovitch, a p. Board member of UNWLA Branch 52.

Born in Philadelphia, the daughter of Wasyl and Angela Rij, Olga grew up in a Ukrainian patriotic atmosphere. As a young girl she took active part in the life of the Ukrainian-American community. In May 1936 she married Mr. Alexander Lisovitch. Their marriage was blessed with two daughters: Joan, 30, and Ellen, 24. Joan Lisovitch Smith has 3 children — Chuck 9, Linda 6 and Michael 1. Ellen Lisovitch Sopalo has a 9 month old daughter Diana and is expecting in September. Mrs. Olga Lisovitch is indeed a lucky and busy grandma too.

Mrs. Olga Lisovitch joined UNWLA Branch 52 in 1937. In 1948 she became Secretary, and in 1955/56 served as President. In 1962 she was granted a Good Neighborhood Award for her good public relations in the vicinity. Her mother Mrs. Angela Rij is the founder and President of UNWLA Branch 17 in Miami, Florida.

UNWLA Branch 52 is proud to have Mrs. Olga Lisovitch as its member.

SOYUZANKA — MOTHER'S DAY

For the sixth consecutive year two Philadelphia UNWLA Branches have sponsored a joint Mother's Day celebration. Branch 42 "Daughters of Ukraine" and Branch 52 named in honor of Natalia Kobrynska — chose a Sunday in May to meet for a Mother and Daughter Luncheon, during which the outstanding mothers of both Branches were honored.

The Luncheon on May 8 was opened by the Secretary of Branch 42, Mrs. Anna Sywulak who described the tradition of the observance. She noted that this year's gathering honored two distinguished mothers — Mesdames Maria Pashuk, President of Branch 42 and Olga Lisovitch, Branch 52 p. Board member. Both ladies were greeted with a warm round of applause from the members and guests.

Mrs., Stephanie Wochok Board member of Branch 52, then continued the program. Following a prayer led by Rev. W. Buk, a delicious luncheon, prepared by the ladies of both Branches under Mrs. Sywulak's supervision, was served. Following the luncheon, Mrs. Lydia Odezynski, a member of Branch 41, briefly gave the biographical data of the two honored mothers, after which Mrs. Sywulak presented each of them with lovely flower-filled Ukrainian ceramic vases.

In a special musical program in honor of the occasion Miss Ellen Pada, granddaughter of Mrs. P. Malinovsky, a Board member of Branch 42, performed on the piano. For her recital Miss Pada selected excerpts from "Sound of Music," Beethoven's "For Elise," and Massenet's "Aragonaise."

The last speaker on the program was Mrs. Helen Zalizniak, the distinguished President of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations. She praised the initiative of the two Branches and greeted the two honored mothers.

WHAT TO READ ABOUT UKRAINE AND UKRAINIANS

by Marty

Mirchuk, I. **Ukraine and Its People.** Munich, Ukrainian Free University Press, 1949. Pp. 280.

Somewhat outdated, but still a useful encyclopedia handbook of general information on the Ukraine. Recommended not for consecutive reading, but rather for reference on topics such as geography, economic, population and general resources, as well as brief surveys of history and culture. Contains a number of maps, statistical tables and diagrams, as well as an extensive bibliography of works in many languages. Available in many libraries.

Khvylovy, Mykola. **Stories from the Ukraine.** Translated and edited by George Luckyj. New York, Philosophical Library, 1960. Pp. 234.

Five unconventional short stories of deep significance by a highly significant and unconventional writer. The conflict between an Utopian idea and the real life permeates the work of this early twentieth century Ukrainian author, who started out as a Communist enthusiast and a revolutionary romanticist, but later, disillusioned with Soviet reality, shot himself in protest against Soviet Russian atrocities in Ukraine.

SOCIAL SERVICE CENTER IN PHILADELPHIA

Through the initiative of local Ukrainian organizations, a Social Service Center at the United Ukrainian Relief Committee was founded in Philadelphia. It is directed by Mrs. Helen Lototsky, Honorary UNWLA President. Since the Center's opening in May, 1966, 140 cases have been registered.

BRANCH 72 PRESIDENT

Rosalie C. Polche, now serving as President of Branch 72 of UNWLA, was born in New York City, the daughter of Mary and Nicholas Chuma. In the intervening years since her graduation from Washington Irving High School, she was a legal secretary in the law firm of Charles Evans Hughes, Jr., son of the late Chief Justice of the Supreme Court. She participated actively in Ukrainian affairs and was associated with the International Institute and YWCA in New York City. She also served as President of the Ukrainian Civic Center. Her interests in Ukrainian activities were further enriched by belonging to the Ukrainian Youth League of North America, the Ukrainian Metropolitan Area Committee, and, presently, the Ukrainian Institute of America.

Her home life centers around

her husband Harry Polche, a sergeant in the New York Police Department, who is also active in civic and veteran circles.

An extremely active woman, Rosalie Polche was inspired to join the UNWLA in June, 1964 by her mother, who has been a member of Branch 3 for the past 35 years. Mrs. Polche's services to Branch 72 have been continuous since becoming a member. She has served in turn as Corresponding Secretary and Publicity Chairman, and was Co-Chairman of the first Dinner Dance sponsored by the Branch at the Hotel Americana.

Rosalie Polche accepted the leadership of Branch 72 with great pride because she considered it an opportunity to be of further service. She is also currently serving as Program Co-Chairman of the New York Regional Council.

Mrs. Rosalia Polche, President of Branch 72 in New York City

DONATIONS TO THE MUSEUM EXHIBIT

The opening of the Folk Art Museum in New York City has prompted several UNWLA members to donate valuable art objects to the collection. Mrs. Natalia Chaplenko of Brooklyn donated a folk costume of the Volhyn region, Mrs. Pelagia Malynowska of Philadelphia and Mrs. Stefania Bumar of Los Angeles donated embroidered shirts, and Mrs. Olena Nazar of New York City gave a handwoven table cloth. All these objects will be on permanent display in the Museum.

From the Opening of Folk Art Museum in New York City:

Embroidery adapted to modern dress — Mrs. Martha Jecuszko and Miss Ulana Kibalo, both from UNWLA Branch 83, and Mrs. Maria Dushnyck, UNWLA Public Relations Chairman in middle

UNWLA BRANCH 32 BEGINS WORK

The newly founded UNWLA Branch 32 held its first meeting in the new Ukrainian Community Home at 140 Prospect Ave., Irvington, N. J. The Branch also participated in a picnic with UNWLA Branch 28 of Newark. It is planning a Branch christening ceremony for the fall.

Mrs. Anna Nastiuk of Branch 28 was very helpful in the organizing of Branch 32. Mrs. Irene Lewycka, the President or the Regional Council in Newark and Mrs. Maria Dushnyck, Public Relations Chairman of the New York Council welcomed it into the UNWLA community.

Вітаємо!

Округа Дітройту теж може похвалитись гарними осягами в останньому році. Прибуло два нові Відділи — 80 у Воррені й 94 у Флінті і їх членство щиро вітаємо в нашій організованій сім'ї. Поодинокі Відділи також мають гарний прибуток. Радіємо всіма новими членками СУА!

5 ВІДДІЛ СУА, ДІТРОЙТ:

Марія Гнатюк
Анна Забігайло
Калина Цимбалок

26 ВІДДІЛ СУА, ДІТРОЙТ:

Марія Григорчик
Марія Груник
Павлина Малишко

56 ВІДДІЛ СУА, ДІТРОЙТ:

Стефанія Король

76 ВІДДІЛ СУА, ВОРРЕН:

Анна Бойчук
Ольга Корнілов

Ольга Никифоряк
Люба Шаєно

63 ВІДДІЛ СУА, ДІТРОЙТ:

Катерина Антоняк
Марія Готра
Люна Луцька
Катерина Пастух
Ірина Подгорська
Стефанія Присяжнюк
Софія Сильвеструк
Олена Темник
Марія Шалаута

ЕКЗЕКУТИВА СУА

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. проф. Миколи Єржківського жертвуємо 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж., а його дружині д-р Євгені Єржківській складаємо вираз нашого найглибшого співчуття

Окружна Рада СУА
у Рочестері

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Олени Молящої, матері нашої секретарки п-ні Ірини Райнер, складаємо 5 дол. на Музейний Фонд СУА Управа 43 Відділу СУА у Філадельфії

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Дмитра Понятишина, чоловіка нашої дорогої членки, складаємо 5 дол. на фонд „Мати й Дитина“

Управа 55 Відділу СУА
Лос Анджелес

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу нашої дорогої членки бл. п. Люби Петрик складаємо 25 дол. на Фонд Дому для Старших

76 Відділ СУА ім. Олени Степанів
у Вашингтоні

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу моєї дорогої, незабутньої куми, бл. п. Анни Креер складаю 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Марія Вовк

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу дорогої бл. п. Стефанії Чорпті складаю 5 дол. на Фонд „Мати й Дитина“

Юстина Огоновська

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Стефанії Чорпті складаю 5 дол. на Вих. Фонд ім. Г. Ракочої

Лідія Бурачинська

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Молящої жертвують 5 дол. на Рідну Школу

Іван і Клявдія Гоші

ЗВІТНІ ЛИСТКИ

Пригадуємо Окр. Радам СУА в Дітройті і Клівленді, що звітні листки Відділів за 1966 р. ще не переслані до Централі. З-поміж Відділів, що не належать до Окр. Рад, ще не надіслали — 27 з Питтсбургу, 55 у Лос Анджелесі і 79 у Бостоні.

ПАМ'ЯТАЙТЕ ПРО ЗМІНУ АДРЕСИ

Улітку часто змінюєте мешкання. Реченець вам наперед відомий! Подайте зміну адреси до адміністрації журналу. Інакше число йде на давню адресу і там не раз пропадає. Або повертається знищене й ми мусимо оплачувати зворотне порто. Отже зголошуйте зміну адреси наперед!

Відкриття Музею Нар. Творчости

Дня 9. квітня 1967 відбулось властиве відкриття Музею. На той день Комітет Підготовки разом з Окружною Радою СУА розіслав численні запрошення. П-ні Марія Душник, референтка зв'язків, зладила пресове повідомлення англійською мовою, що знайшло відгук в американській пресі. У часописах Нью-Йорк Таймс, Гералд Ворлд Трібюн і Дейлі Нюз появились вістки про це відкриття.

Тому в неділю, о год. 3-тій по полудні приміщення Інституту заповнилось численною публікою. Окрім представників організацій, членок Окружних Рад і всіх Відділів СУА, явилась також численно американська й іншонаціональна публіка. Це були ті, що не могли прибути на прийняття в п'ятницю, або ті, що прочитали про відкриття в часописах.

П-ні Ірина Падох, містоголова Гол. Управи, відкрила зібрання і привітала гостей. Уділила слово голові Централі п-ні Стефанії Пушкар для доповіді. Пані голова пояснила спонуку створення цього Музею тим великим значенням, що його має в нас народне мистецтво. Воно впливає з замилювання кожного народу до краси і глибоко закорінене в нашій душі. Тому кожен предмет свого побуту наш народ старався прикрасити. Ці речі свідчать про наше світовідчужання і для нас є дуже дорогі. Отже й тому хочемо зберегти їх у Музею не тільки для себе, але й для молодого покоління. Бо воно, вирішивши поза межами Батьківщини, теж хоче пізнати її духовість. А тут зможе, в цьому первісному джерелі, запізнатись з її первьями. Та й своїм виглядом ці речі теж промовляють до чужинців. Красу орнаменту зрозуміє кожна людина, незалежно від того, чи вона знає нашу мову чи ні.

Черговим промовцем був п. Теодор Джус, президент Українського Інституту Америки. Він покликався на волю свого батька, що пішов назустріч бажанню Союзу Українок Америки і причинився до створення цього Музею. Радіючи створенням цієї культурної станиці в рамках Інституту, він подякував директорові Реваєві, що вложив багато труду в це діло. Зі свого боку обіцяв продовжувати свою опіку над Музеєм.

Із відкриття Музею Нар. Творчости в Нью Йорку:

П. Теодор Джус, Президент Фондації Українського Інституту Америки, розтинає при допомозі п-ні Стефанії Пушкар, голови СУА, ленту при вході. Провідні Союзянки, „куми“ Музею, тримають стрічки. — Зліва до права в першому ряді: пп. Оксана Рак, Стефанія Пушкар, п. Теодор Джус, пп. Ольга Муссаковська, Ольга Гнатик, Аполонія Книш, Олександра Різник. — У другому ряді: пп. Ірина Падох, Марія Душник, Стелля Джус, Марія Ярош, Ір. Левицька, Ольга Сливка, Єзд. Лиско, Галина Білик, О. Княжинська, А. Кізіма.

From the opening of the Folk Art Museum in New York City:

Ribbon cutting ceremony with Mrs. Stefania Pushkar (UNWLA) and Mr. Theodore Dzus (UIA) in center

Тепер промовила п-ні Марія Душник, референтка зв'язків. Вона привітала представників американських та іншонаціональних жіночих організацій, а між ними п-ні Лусі Мілліген, представницю Ген. Федерації Жін. Клюбів. П-ні Мілліген також промовила до зібраних. Вона вже довгі роки співпрацює з українками і мала нагоду їх пізнати. У громадській праці вони дуже щирі й віддані. Вони палко люблять своє рідне й цю їх прикмету вона навчилася цінити.

Слідувала церемонія відкриття. Її підготував Комітет дуже уважно, провівши від стрічки, що перегорджувала вхід — довгі кінці для всіх „опікунів“ Музею. Ними були представниці Окружних Рад і Відділів СУА, що прибули. Тому біля входу до музейного поверху знайшлися обидвоє президентів — п-ні Стефанія Пушкар і п. Теодор Джус, а за ними довгим рядом представниці Окр. Рад і Відділів СУА. Коли п. Теодор Джус і п-ні Стефанія Пушкар розрізали стрічку, тоді вільним проходом могли увійти гості й відвідувачі до Музею.

Опровадження присутніх та пояснення експонатів виконали члени Комітету. Тут же при столі п-ні Оксана Вікул в асисті кількох пань демон-

струвала писання писанок. Це було теж новиною для чужих відвідувачів. Багатство експонатів і їх влучне розміщення очарувало всіх. Відвідувачі-українці пригадували собі одну чи другу річ, що їх могли б пожертвувати для Музею. А чужинки знайшли в тому для себе приклад, як можна дбати про своє народне мистецтво, перебуваючи на еміграції.

Великі заслуги коло відкриття Музею поклав Комітет Підготовки. Однак особливо слід підкреслити працю п-ні Івонни Петрівської, що перебуваючи завжди на місці віддала Музеєві багато уваги.

Коли закінчились оглядини, Комітет попросив присутніх на перекуску з чаєм, що їй подавали у просторій їдальні Інституту. Тут у милій розмові ще закріплювались зв'язки та обговорювалось побачене й почуте.

Це гарне прийняття завдячуємо членкам Комітету, Окр. Ради й Відділів СУА, що жертвували багато праці для його влаштування в обох днях відкриття Музею.

Поміж присутніми гістьми на відкритті слід згадати п-ні Г. Гантер, президентку Жінок-Республіканок та п-ні З. Коп, членку тієї ж організації, п-ні З. Станкевич, голову Білоруської Жіночої Організації і п-ні

В. Бартул, членку тієї ж організації, п-ні К. Чуканов із Ради Європейських Жінок, п-ні Е. Легецькіс із Литовської Жіночої Федерації, п. Бояна Чуконова, президента Американсько-Болгарської Ліги, подружжя Вороських із Фондації Падеревського.

Опікуни Музею Нар. Творчости, себто поблизькі Окружні Ради і Відділи СУА, не тільки вислали своїх представниць, але й щедро відгукнулись на збірку на Музейний Фонд. Окружні Ради СУА у Філядельфії й Ньюарку зложили по 50 дол., Окружна Рада СУА в Нью Йорку 25 дол., по 10 дол. зложили Відділи: 1, 3, 4, 8, 20, 64, 71, 72, 82, 83 і 93. Знов 28 Відділ у Ньюарку пожертвував 25 дол., а 11 Відділ у Трентоні 35 дол.

Щедрі пожертви зложили також Союзянки й поодинокі громадяни. І так збірку започаткувало подружжя інж. Богдан і Оксана Рак сумою 20 дол., по 10 дол. пожертвували пп. Іванна Бенцаль, Марія Демидчук, Христина Воевідка, Софія Рожанковська, Оксана Вікул; по 5 дол. зложили пп. Ольга Дядинюк і Віра Сущків. П. Теодор Джус задекларував 100 дол. Щире Спасибі!

Чи ви вже вирівняли передплату за „Наше Життя“?

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Окружний З'їзд

Дня 19. березня 1967 р. зійшлися численно членки Окружної Ради й делегатки Округу в домівці 64 Відділу США. Заступлених було 16 Відділів, а разом 70 присутніх.

З'їзд відкрила молитвою п-ні Оксана Рак, голова Окр. Ради США. Привітала присутніх членів Головної Управи США, Управу Окружної Ради і представниць Відділів та попросила однохвилинною мовчанкою вшанувати пам'ять померлих Союзянок. Далше предсідницею З'їзду обрано п-ні Іванну Рожанковську, а секретарками пп. Ольгу Зазулю і Марту Бачинську. Протокол із попереднього З'їзду прочитала п-ні Олена Гентиш, секретарка Окр. Ради США.

Слідувати **звіти Відділів**. Звітували пані: М. Головей (1 Відд.), М. Гарасимчук (3 Відд.), А. Серафін (4 Відд.), Р. Федьків (8 Відд.), М. Зазуля (21 Відд.), Н. Бабська (35 Відд.), Л. Різник (53 Відд.), П. Книш (64 Відд.), Р. Яхницька (66 Відд.), Г. Білик (71 Відд.), М. Лисогір (72 Відд.), М. Чубатий (73 Відд.), Д. Лисько (82 Відд.), В. Бачинська (83 Відд.), С. Барусевич (89 Відд.), О. Платош (93 Відд.).

Звіт Управи Окр. Ради зложили пп. Оксана Рак, голова, Олена Гентиш, рек. секретарка і Галина Гошовська, скарбничка.

Організаційна діяльність: У звітному часі відбулася (26. вересня 1966) Конференція Орг. Референток, 9 засідань Управи, 8 засідань Комісії та нарада культ.-освітніх референток. Створено дві комісії -- Гурток Книголюбів та Пресову Комісію.

Округа нараховує 17 Відділів, у звітному році засновано один у Гартфорді (93). Число членок в окрузі — 664, число передплатниць Н. Ж. 372.

Культ.-освітня й імпрезова. Найважливішою подією була Конференція Культ.-освітніх Референток і Голов Відділів США, що відбулася 26. травня 1966 р. Були заступлені Відділи 1, 3, 64, 82 і 83. Вислідом Конференції було засновання Гуртка Книголюбів при Окр. Раді США, під головуванням п-ні Н. Чапленко, культ.-осв. референтки Гол. Управи. З імпрез улаштовано: 1. Дня 27. березня 1966 Літ. Вечір під кличем „Знаймо жіночу творчість“, де обговорено твори останніх трьох літ і влаштовано ви-

ставку їх. 2. Дня 23. квітня 1966 р. відбулось відзначення 10-ліття смерти Олени Кисілевської з участю Культ.-Освітньої Комісії СФУЖО й Укр. Зол. Хреста. 3. Дня 11. лютого 1967 р. влаштовано традиційні Вшивані Вечерниці з участю і співпрацею Відділів.

Виховна. Дня 18. червня 1966 відбулась Градуаційна Зустріч спільно зі Студ. Громадою. В днях 23. жовтня і 6. листопада 1966 р. відбувся Виховний Семінар, проведений 83 Відділом США під протекторатом Окр. Ради.

Сусп. опіка. Референтура сусп. опіки намітила кілька нових починів, що їх розпочато в міру спромоги. Це були: а) збірка дрібних пожертв до пушки на Різдвяні дарунки воякам у В'єтнамі, б) збірка непотрібних окуляр, лінз і рам для організації „Айс фор де ніді“, в) збірка уживаного полотна для шпитального вжитку, г) добровільна праця членок по шпиталях. Окрім того уділювано на місці моральну й матеріальну допомогу та проведено висилку грошей і пакунків за океан. Управа вислала 10 привітів воякам у В'єтнамі, за що дістала сердечну подяку.

Зв'язки. Ця ділянка обмежилась до контактів п-ні М. Душник, референтки Гол. Управи з організаціями інших національностей на терені Нью Йорку.

Преса. При цій референтурі створилась Пресова Комісія, до якої ввійшли пп. Демидчук, Котик і Соневська із п-ні О. Процюк, як головою. У звітному часі появилось з ініціативи Комісії 18 різних статей і звітів. Дня 10. грудня 1966 влаштовано Пресовий Семінар на високому професійному рівні.

Слово голови п-ні Стефанії Пушкар подало завваги до звітів. Це були — надто малий приріст членства у звітному часі, надто велика увага для літератури зі шкодою для інших освітніх ділянок, брак Дитячої Світлички в цілій окрузі, потребу представлення суспільної опіки для потребуючих українців на місці, замале число передплатниць Нашого Життя. Одначе рівночасно пані голова підкреслила осяги округи та намітила нові почини. Округа сильно скріпилася в звітному часі, відбула кілька поважних імпрез і має гарні вигляди на майбутнє. Тому повинна застановитись над придбанням домівки для

Окружної Ради, підготувати відкриття Музейної Виставки в Українському Інституті Америки, скріпити виховну роботу, створити Гурток Добровільної Жіночої Служби. В ділянці зв'язків ідуть заходи, щоб Окр. Рада ввійшла в контакт із Федерацією Жін. Клюбів.

Дискусія над звітами виявила велике зацікавлення присутніх. У ній взяли участь — пп. Бенцаль, Демидчук, Крамар, Чапленко, Чубата, Падох, Ярош, Хоманчук.

Звіт Контр. Комісії відчитала п-ні Іванна Бенцаль. Після того уділено абсолюторію уступаючій Управі.

Нова Управа: п-ні Оксана Рак, голова, п-ні Марія Ржепецька, місто-голова, п-ні Ольга Зазуля, рек. секретарка, п-ні Олена Гентиш, коресп. секретарка, п-ні Галина Гошовська, скарбничка. Референтками стали — пп. Варка Бачинська й Ірина Падох організаційними, пп. Наталія Хоманчук і Леся Різник культ.-освітніми, пп. Марта Ярош і Лідія Котлярчук виховними, п-ні Марія Ржепецька нар. мистецтва, п-ні Віра Сушків імпрезовою, пп. Мей Демей і Іванна Бенцаль сусп. опіки, пп. Марія Душник і Ольга Літепло зв'язків, пп. Олена Процюк і Марія Демидчук пресовими укр. мовою, пп. Марта Бачинська і Софія Котик англ. мовою, пп. Катря Папуга і Люба Раковська господарськими.

Вільні члени: пп. Марія Стефанишин (21 Відд.), Ірина Гриневич (66 Відд.), Катерина Коць (71 Відд.), Мирослава Чубатий (73 Відд.), Софія Барусевич (89 Відд.), Анна Радович (93 Відд.).

Контр. Комісія: п-ні Ольга Соневська, голова, пп. Аполонія Книш і Софія Серафін, члени, пп. Анна Опарик і Наталія Клезор, заступниці.

Внески. Перевибрана голова п-ні О. Рак ще раз порушила справу домівки Окр. Ради. Цю проблему в Нью Йорку нелегко розв'язати. Постановлено створити Комісію з представниць різних Відділів США, що мали б розглянути всі можливості.

Рівнож порушено справу вкладки Відділів до Окр. Ради. Ухвалено піднести її з 5 до 10 дол. річно.

З'їзд закрила п-ні Оксана Рак молитвою.

Іванна Рожанковська, предс. Ольга Зазуля, Марта Бачинська, Леся Гой, секретарки

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Веселий Вечір 1 Відділу СУА

Заходом членок нашого Відділу відбулася в Нью Йорку, 15. квітня, в залі „Дністра“ незвичайно вдала розвагова імпреза „Веселий Вечір“.

На вступі голова Відділу п-ні Марія Головей привітала голову Окр. Ради п-ні Оксану Рак, представниць 3, 4, 8, 72 і 83 Відділів СУА в Нью Йорку, Управу 1 Відділу, членок та гостей.

Мистецьку програму Вечора виготовила культурно-освітня референтка п-ні Михайлина Баран, а проводила нею містоголова Відділу п-ні Оля Сливка.

Зчерги п-ні Наталія Хсманчук відчитала реферат на тему „Значення гумору“, в якому у веселій формі навела приклади українського гумору в давніших та теперішніх часах.

Оригінальна точка „Веселі реклами“, приготовлена обдарованою п-ні Надею Когут, причинилася не тільки до програми Вечора, але й принесла Відділові матеріальну піддержку з боку наших підприємців. Жартівливі реклами з усміхненими українськими пирогами та гарячим бігосом із дійсним мистецьким смаком намалювала талановита 14-літня дочка п-ства Когутів, Тереса.

Гумореску свого пера під наг. „Зморщка“ відчитала п-ні Оля Сливка, тавруючи невгомного ворога жіночої краси — зморщку.

Свій талант виявили членки Відділу, виконуючи сатиру пера п-ні Наталії Хоманчук „Наша вартість“.

Почесна членка п-ні Іванка Бенцаль у ролі циганки викладала карти та передсказувала цікавим долю.

Вигравкою, що складалася із гарних та корисних виграшів, зайнялась невтомна виховна референтка п-ні Марія Андрушків. Ця вигравка та продаж гарного торта, що його подарувала п-ні Марія Головей, принесли немалий дохід до каси Відділу.

До великої несподіванки Вечора причинився п. Степан Рудик, український вояк у В'єтнамі, син організації референтки п-ні Стефанії Рудик, що своєю гумористичною посилкою збудив тугу в серці матері та сачтимент у присутніх.

До успіху Вечора причинилися рівнож чоловіки наших пань та інші гості, що своїми жартами та дотепами піддержували веселий настрій.

Кулінарною частиною Вечора зай-

Із відкриття Музею Нар. Творчості в Нью Йорку:

П-ні Стефанія Пушкар пояснює експонати в головній залі. Поміж присутніми видно д-ра Ярослава Падоха, пп. Анну Кізіму, Євдокію Лисько, Ірину Левицьку.

Mrs. Stefania Pushkar, UNWLA President, describing objects to guests after opening

нялась довголітня і працююча господарська референтка п-ні Катруся Пацуга, яка накрила столи обильним м'ясивом, тортами та напитками, що їх подарували членки Відділу.

Голова Окружної Ради та представниці інших Відділів СУА дякували за гостину й розвагу, підкреслюючи працюючість та незвичайний талант членок Відділу.

Відспівано многоліття почесній голові п-ні Катерині Пелешок, голові п-ні Марії Головей, голові Окружної Ради п-ні Оксані Рак, представницям та всім виконавцям і гостям.

Гимном Союзу Українок закінчено цей незвичайно вдалий вечір.

Марія Зубрицька
пресова референтка

ЧЕСТЕР, ПА. Свято Героїнь

Кожного року наш Відділ святкує Свято Героїнь, чи в лютому, чи в березні, але так уже ввійшло в традицію і наші членки завжди беруть живу участь і стараються, щоб свято наших Жінок-Героїнь відбулося якнайкраще. В цей день ми завжди лише думками десь далеко: туди за широкі океани, де по необхідній землі чужій, і на рідній не своїй загинули від руки ворога тисячі наших пайкращих жінок. Линемо серцями

до незнаних, але святих могил, в яких спочивають наші безсмертні героїні, закатовані за правду і волю, за Рідний Край і за кращу долю. Згадуємо тих, що йшли сміливо на смерть за нашу розп'яту Україну.

В неділю, 12. березня 1967 р., в місцевій укр. правосл. церкві, по Службі Божій о. О. Мищик відправив Панахиду за Жінок-Героїнь, що загинули в Українській Повстанській Армії від рук лютого окупанта.

Цього ж дня вечором, наш Відділ СУА влаштував Свято Героїнь. Його розпочато відспіванням гимну СУА. П-ні М. Івахів, голова Відділу, відкрила Свято і попрохала однохвилинною мовчанкою шанувати пам'ять загинулих у різний час і на різних землях усіх наших героїнь. Цьогорічне Свято Героїнь було влаштоване в пам'ять тих жінок, що загинули в Українській Повстанській Армії.

Голова Відділу п-ні М. Івахів, у своїй, гарно продуманій промові, коротко згадала всі тяжкі етапи, які приходилось проходити жінкам у вільних змаганнях рядом із вояками безстрашного УПА. Вона зазначила ту велику любов до своєї України, до свого поневоленого народу, що її виказали наші жінки в боротьбі з віковичним нашим окупантом та сказала, що великий обов'язок ле-

жити на нас усіх, не забувати тих жінок, що не боялись дивитися вогорі в очі, а сміливо йшли у бій із зброєю в руках за наш поневолений край та жертвою впали у відомих і невідомих місцях по цілій Україні.

П-ні Т. Захарків, культ.-освітня референтка, у цікаво продуманому рефераті „Українська жінка у боротьбі УПА“, своє слово призначила безіменним героїням, що в УПА боролись за свою вільну державу. Якнайкращим словом згадала про тих, що покидали сім'ю, батьків, а може й дітей, та йшли в темні ліси, в підпілля, щоб як медичні сестри, лікарі, зв'язкові чи й так відданими помічницями УПА — боролись і бути вільними, або загинути у важких боях, але щоб ніколи не ставати на коліна перед окупантом України. Згадала безіменних жінок-воєнок УПА, найбільших героїнь нашої історії. Після прочитання доповіді, п-ні М. Івахів ще пояснила членам незрозумілі місця, деякі слова чи місцевості.

П-ні М. Болонка відчитала вірш „Героїням УПА“ Л. Мурович.

По закінченні святочної програми, всі відспівали національний гимн. Та членки ще довго сиділи при застелених столах, розмовляли, ділились думками та згадками при солодкім і каві.

М. Болонка
пресова референтка

БРОНКС, Н. Й.

Річні збори 8 Відділу США

Дата: 19. лютого 1967 р.

Збори відкрила голова п-і Р. Федькова молитвою. Присутніх 14 членок.

Президія зборів: п-ні О. Соневицька, представниця Окр. Ради, голова, п-ні Н. Чапленко, секретарка.

Звіти зложили члени Управи: Р. Федькова, голова, П. Підуства, секретарка, А. Свенсон, орг. реф. і делегатка до Окр. Ради, Е. Корпало, касієрка, Ольга Химчук, О. Вус і Діба, господарські реф., М. Копчак і А. Рудман, реф. сусп. опіки.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ має 23 членки, дві відійшли, а одна померла. „Наше Життя“ передплатує 9 членок. На протязі звітного року відбуло 7 ширших сходів і 3 сходи Управи. Одержано 30 листів, вислано

8. В нараді орг. реф. Окр. Ради взяло участь 4 членки.

б) Культурно-освітня й імпрезова: Відділ тісно співпрацює з Окр. Радою і бере участь у її імпрезах, як 10-ліття смерті О. Кисілевської, Вишвані вечери, Зустріч градуантів, бенкет на честь Кардинала Йосифа Сліпого. Сам улаштував День Матері й бінго. Дві членки належали до Управи Окр. Ради.

в) Сусп. опіка: Вислано 10 пар окулярів до клініки в Шорт Гиллс, Н. Дж. Референтки відвідували хвору членку і взяли участь у похороні омерлої.

г) Господарські референтки приготували буфет на імпрезах і ширших сходах.

г) Стан каси: Прихід за звітний рік 473.40 дол., витрати 407.19 дол.

Контр. Комісія: Голова п-ні Н. Чапленко заявила, що книги і каса є в порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії уступаючій Управі.

Нова Управа: п-ні Р. Федьків, голова, п-ні Копчак, заступниця, п-ні О. Химчук, секретарка, п-ні А. Свенсон, касієрка і орг. реф., п-ні О. Діба, госп. реф., п-ні М. Рудман, реф. сусп. опіки.

Контр. Комісія: пп. П. Підуства, Ф. Турянська і Г. Вус. Перевибрана голова подякувала за довір'я і порушила такі справи:

1. Справі беніфітів, що викликає непорозуміння, посвятити спеціальні сходи.

2. Вибір делегаток на Окр. З'їзд: Р. Федьків, О. Химчук і О. Діба.

3. Поставила внесок на підвищення місячної вкладки на 50 ц., замість 35 ц. Внесок перейшов більшістю голосів (9:4).

При спільнім чайку й гутірці закінчено збори.

Н. Ч.

МАЯМІ, ФЛОРИДА

День Жінки-Героїні

Дня 19. березня ц. р. в обох церквах заходами нашого Відділу були відправлені панахиди за спокій душ тих, що відійшли у вічність; спеціально згадано пам'ять Олени Теліги, патронки нашого Відділу, що згинула 25 літ тому.

О 7-мій год. вечора розпочалась програма концерту, до якого членки старанно підготувались. Хор Відділу під диригентурою п-ні Ольги Павло-

вої, відспівав обидва гимни — американський і США. П-ні Ангела Рій, голова Відділу, попросила присутніх вшанувати пам'ять тих, що віддали своє життя за Батьківщину, однохвилинною мовчанкою. Далше представила доповідню п-ні Марію Голуб, довголітню громадську діячку. У своїй доповіді п-ні Голуб накреслила бойовий шлях української жінки від княжих часів аж дотепер. Доповідь була дуже цікава, обґрунтована та обіймала багато імен наших посестер, що згинули за Батьківщину.

Далше хор нашого Відділу виконав „Божа Мати“, „Стоїть явір над водою“, „Стоїть гора висока“ і за гарно відспівані пісні присутні винагородили його ясными оплесками. Брат і сестра, Івась і Марійка Русини, виступили із скрипковим дуетом, переплітаючи його співом. Вони виконали кілька стрілецьких і народніх пісень.

Слідувала інсценізація теми „Жіноча доля“ при помочі живих образів і деклямацій укладу п-ні О. Подубинської, імпрезової референтки. На вступі п-ні Єва Бойчук продеклямувала „Де не лилися сльози жіночі“ Івана Франка. Княжу добу змалювано при помочі поеми „Ярославна“ С. Гординського. П-ні Анна Наконечна заповідала пояснення автора, п-ні Соня Микитка слова Ярославни, п. Василь Подубинський — голос Ігоря з поля бою. Сучасну добу відтворила п-ні Марія Венгльовська, деклямуючи вірш Олени Теліги „Мужчинам“. Закінчено інсценізацію уривком із вірша О. Олеса „Тільки той досягає мети...“. Живий образ доповнювала група жінок і дітей: пп. А. Богданович, Л. Візняк, Івась і Марійка Русини. Учасники інсценізації були добре підготовані і мали відповідні костюми.

На закінчення програми хор виконав „Іхав стрілець на війноньку“, „Гей же ставайте рядами“, „Зірвалася хуртовина“, „Ще не вмерла Україна“.

Голова Відділу п-ні Рій подякувала виконавцям і гостям, побажала туристам щасливої дороги й щоб вони знов вернулись на другий рік.

Присутня

Приналежність до жіночої організації — це доказ громадської зрілості кожної жінки.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА.

Показ моди 20 Відділу СУА

Вже від кількох літ наш Відділ інформує жіноцтво Філядельфії про найновіші течії в моді. Це йому вдається завдяки кільком фахівцям, що є у Відділі й які не жаліють сил, ні часу, щоб такі покази влаштувати. До співпраці притягають молодих панночок, що радо демонструють свої строї, а й деякі позичені моделі.

Вечір відбувся 20. травня ц. р. Йо-го відкрила п-ні Лідія Дяченко, голова Відділу, пригадала традицію Відділу в цьому напрямку та передала провід показу в руки молодій Вави Бачинської. П-на Вава вже вдруге дала себе пізнати на терені СУА в ролі дотепної ведучої. Вона нав'язала у своєму вступі до паризьких показів моди і створила ту ж атмосферу радісного очікування, що панує в ту пору у великих салонах моди. Слідувала гутірка про моду артистки Клявдії Кемпе-Гош. Доповідниця торкнулась основ моди та її призначення в житті. Це філософічне наświetлення не перешкодило їй дати присутнім різні практичні вказівки, а це всі з вдячністю прийняли, бо пані Клявдія справді може порадити.

Врешті показали перші моделі. Почали від спортових моделей, себто костюмів із штанами й жакетом, дводільних суконь, пелерин, плащів. Поміж те попадались і сукні з полотна, вовни, шовку. Похід закрили вишивані моделі. Це були — червона суконка з чорною вишивкою (п-на Віра Чайковська), дводільна сукня з моряцьким коміром (п-на Любка Капій), полотняна сукня, вишивана зпереду (п-на Славка Звір), біла сукня з воалю, вишита синьою низинкою (п-на Рома Івасиків).

Слідувала мистецька програма. Дівочий квартет СУМА під проводом проф. Зої Маркович відспівав „Стрічечку“, муз. Лисенка, „Як би мені черевички“, муз. Козака і „Вітер з гаєм розмовляє“, муз. Козака. Членки квартету пп. Таня Красій, Леся Романець, Маруся Лужецька і Мар'яна Гаманюк гарно зіспівались і своїми молодими голосами дали слухачам справжню насолоду.

Із школи мистецького танку Марти й Христі Озарків виступили дві учениці. Ніна Кобрин протанцювала з умінням „Лебедика“ Чайковського, а Ірка Колодій із чуттям Вальс Штрауса. Молоденьких танцюристок при-

сутні нагородили рясними оплесками. На додаток дівчатка затанцювали „Козачка“ Мусоргського.

Показ продовжувався. Ми побачили літні сукні з полотна, синтетичних тканин і шовку чудових кольорів та форм. Далше демонстровано вечірні сукні, здебільшого з Балю Інженерів. Це були казкові дива з шифону, брокату, лями, жоржети. Молоді дівчата пливли в них метеликами повз захоплених глядачів.

Молоді дівчата, що з умінням і грацією демонстрували ці сукні, були — пп. Віра Чайковська, Любка Капій, Слава й Ірка Звір, Анна Марія Гапусяк, Марія Павлічко, Ірка Кічуга, Рома Івасиків і Оксана Стулковська. Моделювання йшло справно, бо до сукні все було підготоване заздалегідь — намисто, ковтки, черевички, а нераз і торбинка.

На кінці ведуча, п-на Вава, подякувала ініціаторкам показу — п-ням Ані Літинській і Оленці Літинській-Сангоре за підготову й уміле проведення показу. Оплесками викликано на сцену п-ні Оленку, що в ясній шифоновій сукні сама немов виступила зі сторінок журналу мод.

На цьому закінчився показ. Із нього присутні дістали поняття про „моду моду“, що надає головний тон у великих світових центрах.

Присутня

ДІТРОЙТ, МИШ.

Річні збори 23 Відділу СУА ім. О. Басараб

Дата: 9. квітня 1967 р.

Збори відкрила п-ні М. Ясінська, голова.

Звіти Управи зложили: п-ні М. Ясінська, голова, п-ні Павлина Батрин, містоголова, п-ні Ксеня Палер, рек. секретарка, п-ні Марія Сівак, фін. секретарка, п-ні Олена Дворянин, касієрка, і пп. М. Честух та К. Кіщук, відвідувачки хворих, пп. Ксеня Палер і М. Честух, делегатки до Окр. Ради, пп. Софія Гудзінська, Катерина Квасніцька і А. Дембіцька, кор. секретарки, п-ні Павлина Боднар, госп. референтка.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ відбув 10 ширших сходин і брав участь у всіх починах Окр. Ради та інших Відділів СУА.

б) Культурно-освітня й імпресова: Відділ улаштував Свят-Вечір, акаде-

мію в честь О. Басараб, писанкове бінго, поминки за померлих членок, три пікніки, осіннє бінго. Відділ брав участь у різних імпрезах, а саме — в посвяченні церкви св. Михайла, в академії у пошану Олени Кислевської та в концерті в честь Івана Франка.

Контр. Комісія: Іменем її пп. Т. Новак і А. Недвідь ствердили, що книги є ведені в порядку і поставили внесок на уділення абсолюторії, що її збори ухвалили.

Нова Управа: п-ні Марія Ясінська, голова, п-ні Павлина Батрин, місто-голова, п-ні Ксеня Палер, рек. секретарка, п-ні Євдокія Кахній, заступниця, пп. Софія Гудзінська, Анна Дембіцька і Катерина Квасніцька, кор. секретарки, п-ні Марія Сівак, фін. секретарка, п-ні Олена Дворянин, касієрка. Пресова референтка — п-на Анастасія Королишин. Голова Комітету Підприємств п-ні Павлина Боднар, заступниця п-ні К. Рагушняк. Відвідувачки хворих — пп. М. Честух і К. Кіщук.

Контр. Комісія: пп. Т. Новак і А. Недвідь.

Перевибрана голова п-ні М. Ясінська подякувала за вибір і заохотила членок до дальшої праці.

Ксеня Палер, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА.

Звіт із Товариської Зустрічі

Дня 7. травня 197 р., о год. 2-гій по пол., в домі Укр. Громади Найставну відбулася Товариська Зустріч, організована 48 Відділом СУА.

Залю дбайливо приготовано. Образ Матері Божої, вишитий, у стилевих рамах, виднів на почесному місці. Столи застелено і прибрано вишивками і живими квітами.

Мимо зливної дощу, гості прибули в означений час так, що програма почалася точно й була добре складена.

По рефераті „В поклоні матерям... група дітей у числі 15, відспівавши пісню „Як весело минає час“, продеклямувала спільно вірш п. з. „Ангел на землі... Дуже вдало вийшли деклямації „День Матері“ і „Три віночки“. Діти парами склали вінки перед образом Пречистої Богоматері, а потім підходили до своїх матерів і обдаровували їх квітами. Три веселі пісні, скрипкове сольо, спільна деклямація п. з. „Поклінь матерям“ та пісня: „Коли приходить місяць май“

— закінчили першу частину програми. Виступало 25 дітей.

У другій частині було льосування торта, що ним проводив вміло неструджений п. Льонгін Марків. Господарські референтки приймали гостей кавою і солодким печивом. Було теж приготуване прийняття для молоді, що брала участь у виступах.

За словами присутніх, була це надзвичайно вдала імпреза.

О. Господаревська

ВИЛМІНГТОН, ДЕЛ.

Річні збори 54 Відділу СУА

Дата: 26. лютого 1967.

Збори відкрила голова п-ні О. Гарванко молитвою і привітала голову Окр. Ради СУА п-ні Лідію Дяченко.

Президія: п-ні Лідія Дяченко, голова, п-ні Лідія Гарванко, секретарка.

Протокол із минулорічних зборів відчитала п-ні Л. Гарванко.

Звіти Управи зложили: п-ні Ольга Гарванко, голова, п-ні М. Матвійків, секретарка, п-ні К. Гусак, касієрка, і референтки — п-ні О. Паранчак організаційна, п-ні Марта Трофименко культ.-освітня, звіт неприсутньої імпрезової п-ні І. Щерби відчитала п-ні О. Гарванко, п-ні М. Корженівська виховна, п-ні А. Зарицька сусп. опіки, п-ні Т. Книгиницька зв'язків, п-ні О. Шатинська господарська.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начислює 32 членки, середня прихильність на сходинах 20 осіб. Є правило, що членки мусять носити відзнаки на сходинах, інакше вплачують невеличку кару (5 ц), що йде на оплату журналу для бабусі. Відділ має хроніку, яку провадить пресова референтка п-ні Л. Гарванко. 20 членок передплачує Наше Життя. Відділ вислав представниць на Окр. З'їзд та Конференцію Орг. Референток. Відбулося 7 ширших сходин і 5 засідань Управи.

б) Культурно-освітня й імпрезова: Дня 27. березня відбулись святочні ширші сходи в честь 500 героїнь, дня 3. квітня Шевченківський концерт, дня 1. травня доповідь д-ра Скрипця про хвороби серця, дня 26. червня Літ. Вечір у честь Ів. Франка, дня 23. жовтня Вечір на тему „Україні в світі“, дня 6. листопада Листопадове Свято, дня 27. листопада святочні ширші сходи, присвячені Митрополитові Шептицькому, дня

29. січня дитяча забава, дня 19. лютого Веселий Вечір.

в) Виховна: Референтки провадять Дитячу Світличку (13 дітей). Світличка включилася в парохіяльне Свято Матері й відбула прогульку до Чесапіку, дала невелику програму на дитячій забаві.

г) Сусп. опіка: Відділ опікується бабусею, передплачує журнал для бабусі. Референтки відвідують хворих членок.

г) Зв'язки: Відділ улаштував виставку нар. мистецтва у вікні банку при голозній вулиці, що тривала два тижні.

д) Господарська: Референтки дбали про буфети на імпрезах.

е) Пресова: Появилось 5 дописів про працю Відділу.

Контр. Комісія: Іменем її звітувала п-ні К. Глинянська. Книжки перевірено і знайдено в зразковому порядку. Поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одноголосно ухвалили.

Дискусія: Її відкрила п-ні Л. Дяченко, предсідниця, вказуючи на осяги Відділу, що виказав оживлену діяльність за звітний час. Треба підкреслити думки культ.-освітньої референтки, що радила притягати якнайбільше виконавців до програм, особливо з-поміж дітвори й молоді. Великим успіхом вважає створення драм. гуртка, як носія рідного слова.

Нова Управа: п-ні Ольга Гарванко, голова, п-ні Софія Цибака, містоголова, п-ні Марія Матвійків, секретарка, п-ні Катерина Гусак, касієрка. Референтками стали — п-ні Ольга Паранчак організаційною, п-ні Марта Трофименко культ.-освітньою, п-ні Лідія Гарванко імпрезовою і пресовою, п-ні Марія Корженівська виховною, п-ні Марія Танчук і Анна Зарицька сусп. опіки, п-ні Тамара Книгиницька зв'язків, п-ні Ольга Шатинська і Лада Гусар господарськими.

Контр. Комісія: п-ні Катерина Глинянська, голова, п-ні Катерина Петеш і Марія Річ, члени.

Збори закрила перевибрана голова, дякуючи за вибір. Просила в майбутньому співпрацювати з нею, а наразі перейти до заставлених столів, де господарські референтки підготували перекуску. Збори закінчено молитвою.

Л. Гарванко, секретарка зборів

САН ФРАНЦІСКО, КАЛІФ.

Річні збори 62 Відділу СУА

Дата: 2. квітня 1967 р.

Збори відкрила молитвою голова Відділу п-ні Ярослава Оренчук.

Президія: п-ні Наталія Каменецька, голова, п-ні Віра Шавлач, секретарка.

Протокол із попередніх річних зборів відчитала п-ні Яр. Оренчук.

Звіт Управи зложила голова Відділу п-ні Ярослава Оренчук.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начислює 35 членок. Відбув за шість місяців своєї діяльності 2 ширші сходи, 2 засідання Управи. Співпрацював з обома українськими церквами: греко-католицькою і православною, є членом УККА.

б) Культ.-освітня: На ширших сходинах виголошено такі доповіді: В листопаді „40-літня праця СУА“, в березні „Алергічні недуги й їх лікування“ — д-р Надія Сороковська. З імпрез улаштовано — в грудні Свято Миколая, в лютому Свято Жінки-Героїні, яке присвячено 25-літтю УПА.

в) Сусп. опіка: Відділ перевів у громаді збірку приношеної одежі й вислав 4 великі посилки потребуючим укр. родинам в Європі. Опікувався хворими членками СУА.

г) Господарська: На кожних ширших сходинах і імпрезах подавано перекуску, даровану в більшості Союзнянками.

г) Фінансова: Відділ мав 334.50 дол. приходів, і 34.80 дол. розходів.

Контр. Комісія: Іменем її п-ні Наталія Каменецька ствердила, що книги Відділу веліся у зріцтовому порядку, за що належить признання секретарці п-ні Стефанії Кісь, скарбничці п-ні Ользі Шраєр і цілій Управі за їх жертвенну працю та поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одноголосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Ярослава Оренчук, голова, п-ні Дарія Черепенко, містоголова, п-ні Стефанія Кісь, секретарка, п-ні Ольга Шраєр, касієрка. Референтки — п-ні Варвара Кацуляк організаційна, п-ні Віра Шавлач культ.-освітня, п-ні Даєн Шулежко і Віра Косович до помочі культ.-освітній референтці, п-ні Ольга Тексдел зв'язків, п-ні Стефанія Кочан, сусп. опіка, п-ні Параскевія Мрозівська господарська.

Контр. Комісія: п-ні Наталія Камен-

нецька, Марія Петренко й Ольга Каницька.

Почесним членством Збори наділили госп. референтку п-ні П. Мрозовську, яка перебула кілька літ на Сибірі.

Збори пройшли в надзвичайно діловій і приязній атмосфері.

Стефанія Кісь, секретарка

ПЕРТ АМБОЙ, Н. ДЖ.

Річні збори 67 Відділу СУА

Збори відкрила п-ні А. Ковалюк, голова, молитвою.

Президія: п-ні Ф. Стек, голова, п-ні О. Грицай, секретарка.

Протокол із попередніх річних зборів відчитала п-ні Стек, секретарка.

Звіти Управи зложили — п-ні А. Ковалюк, голова, п-ні Ф. Стек, секретарка, п-ні О. Грицай, касієрка і п-ні М. Гелета, референтка суспільної опіки.

Діяльність Відділу:

а) **Організаційна:** Відділ нараховує 18 членок, відбув 6 ширших сходин і одне засідання Управи. Удержує тісний контакт із громадою.

б) **Культурно-освітня й імпрезова:** Відділ улаштував спільно з іншою організацією велику осінню забаву та виграш на здобуття фондів. Вислав представницю на бенкет у честь Кардинала Йосифа. Брав участь у всіх національних та церковних виступах нашої громади. Членки їздили зорганізовано на Показ Історичних Строїв, що відбувся заходами Окр. Ради СУА в Ньюарку.

в) **Сусп. опіка:** Відділ вислав дві пакци для хлопців із нашої округи у В'єтнамі. Опікувався хворою українською родиною. Членки пекли місячно хліб на уладження однієї класи в нашій парохіяльній школі. Допомагає бабусі в Німеччині.

г) **Фінансова:** Відділ мав 604 дол. приходу і стільки ж розходу.

Контр. Комісія: Голова її п-ні Сиктор ствердила, що всі книги ведені як слід і поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одногосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Ольга Грицай, голова, п-ні А. Баралецька, містоголова, п-ні Франя Стек, секретарка, п-ні Г. Степась, касієрка. Референтками стали — п-ні А. Ковалюк організаційною, п-ні М. Гелета сусп. опіки, пп. Де Олівера і Космина господарськими.

Контр. Комісія: п-ні Сиктор, голова та пп. Савка і М. Стек члени.

Збори закрила нововибрана голова молитвою. При закускі членки ще довго гуторили.

Ф. Стек, секретарка і прес. реф.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. ДЖ.

Річні збори 71 Відділу СУА

Дата: 26. лютого 1967 р.

Президія: п-ні Варка Бачинська — представниця Окр. Ради, голова, п-ні І. Качмарська, секретарка.

Звіти Управи зложили — п-ні Г. Білик, голова, п-ні Л. Величковська, секретарка, п-ні О. Княжинська, касієрка.

Діяльність Відділу:

а) **Організаційна:** Відділ нараховує 35 членок. Відбулись 3 ширші сходини і 4 засідання Управи. Опрацьовано заклик до жіноцтва вступати в члени Відділу, що появився в церковному бюлетені, але без висліду. Відділ вислав делегатку на IX. Конгрес УККА (делегаткою була п-ні К. Коць), з чого потім здала вичерпний звіт.

б) **Культурно-освітня й імпрезова:** Ширші сходини були старанно підготовлені. Перший реферат „Пам'яті Івана Франка“ (О. Княжинська), другий „Жінка, як мати-героїня“ (І. Качмарська), третій „Пам'яті О. Кисілевської“, як вступне слово до доповіді відчитано вірш „Творчість“ (І. Качмарська). Дуже приємним вечором була Котиліонова Забава. При праці над котиліонами приємно сховався час і всі старались якнайкраще ці котиліони випрацювати. Врешті розпочалась забава. При звуках чудової оркестри всі оживлено розмовляли, в усіх піднесений настрій. Забавний Комітет проголосив через мікрофон, що королевою Вечора вибрано за найбільшу кількість квітів п-ні Н. Кух, а королем Вечора за найбільшу кількість котиліонів п. М. Сірого. Ця пара протанцювала королівський вальс. Окремо Відділ улаштував забаву для найменших. Тут входили дитячі гри й забави, лотерія, презентація всіх дітей та їх попис, за що були нагороджувані. Теж висвітлено фільми. Діти були надзвичайно вдоволені. Багато старань вклала п-ні Н. Кух, імпрезова референтка та п-ні Г. Білик, голова.

У звітному році Управа попрощала

4-ох членок, а саме пп. С. Ховзун, Р. Богацьку, Н. Клапшдак, довголітню секретарку, та Л. Величковську (б. голову, а останньо секретарку). З тієї нагоди відбулись прощальні вечори, де п-ні Білик прощала їх окремим словом, а від членок вручено подарунок. У дружній атмосфері довго гуторили при печиві, що його так смачно приготували наші госп. референтки пп. Демченко і Карий.

Відділ вислав голову п-ні Г. Білик на бенкет у честь Кардинала Йосифа. На Осередок НТШ у Сарселі вплачено 20 дол., на Університет у Римі 20 дол.

в) **Сусп. опіка:** Відділ улаштував продаж печива, щоб роздобути гроші на сусп. опіку. Вплачено даток на місцеву школу 25 дол., на будову пласт. куреня 50 дол., на Фонд „Мати й Дитина“ 60 дол. Допомога для хворої письменниці 60 дол. П-ні Ю. Попович, розуміючи долю наших юнаків, бо сама має сина при війську, своїм коштом вислала обильний пакунок для нашого вояка у В'єтнамі.

г) **Фінансова:** Відділ мав 1,137.26 дол. приходу, а 726.96 дол. розходу.

Нова Управа: п-ні Г. Білик, голова, п-ні К. Коць, містоголова й орг. референтка, п-ні І. Качмарська, секретарка, п-ні О. Княжинська, касієрка. Референтками стали — п-ні М. Сіра культ.-освітньою, п-ні Н. Кух імпрезовою, пп. О. Вітер і Ю. Попович сусп. опіки, пп. Ю. Демченко й А. Карий господарськими.

Контр. Комісія: пп. Д. Яременко, А. Одуляк і Н. Кравчук.

Збори закрила перевибрана голова, дякуючи за довір'я.

Грина Качмарська, секр.

БРІДЖПОРТ, КОНН.

Показ писання писанок 73 Відд. СУА

Характеристичною рисою культурної праці нашого Відділу СУА — є плекання краси. Тому наш Відділ вирішив перед Великодніми Святами влаштувати показ писання писанок, щоб у той спосіб підтримати наші народні мистецькі традиції. Приємно було ствердити, що не тільки членки та запрошені гості, але й наші найменші живими оцнятами стежили за рухами п-ні Папроцької, яка наглядно показувала, як писати писанку, щоб потім самим цю штуку дома спробувати.

Мешканці Бріджпорту нераз мали

вже нагоду побачити мистецькі композиції українського народу, а тому, що захоплення було все велике, на бажання Інтернаціонального Інституту наша референтка зв'язків п-ні Папроцька представила і чужинцям показ писання писанок із всіма традиціями, що з тим пов'язані. Годі описати те враження, що його переживала публіка. Здавалось, що в залу перенеслась атмосфера українського родинного дому. П-ні Папроцька, у вишиваній блюзці, з приємністю відповідала на всі запити присутніх, пояснювала, як писати писанку, говорила про символічне значення кожного орнаменту на ній і оповідала про наші Великодні звичаї. Присутні також подивлялися накритий стіл, прикрашений українською керамікою, де стояла паска, писанки, свічка й лоза.

Після того багато різних американських жіночих організацій зверталось до нас із проханням повторити такий виступ на їх зібраннях, однак з технічних причин годі було виконати їх бажання.

Однак п-ні Папроцька використала запрошення, щоб виступити в радіо-програмі в Денбурі, Конн. В 20-хвилинній розмові старалась охопити своїми відповідями все, що є зв'язане з нашим мистецтвом і звичаями на Великодні Свята. А слухачі пізніше наглядно могли це побачити на виставці в одній департаментовій крамниці в тім самім місті Денбурі.

Приємні враження з такої праці залишили в нашому Відділі багато позитивного. Є дальша охота шанувати і любити нашу мистецьку народню спадщину. **Ольга Сусла**

ДЕНВЕР, КОЛО.

З діяльності 75 Відділу СУА

Новий рік праці розпочали ми колядою по домах наших членок.

„Співочий Гурток“ у числі тринадцяти членок, під умілим проводом диригента п. Ярослава Нижника, взяв участь у січневому Святі Незалежності, як рівнож виступав на Академії в честь Тараса Шевченка.

Наш Відділ спільно з Денверською Групою УВАН влаштував дня 8. квітня Літературний Вечір письменниці Докії Гуменній, що відбувся в залі Публічної Бібліотеки, де заходами членок нашого Відділу було влаштовано мистецьку виставку: вишивок хрестиками, низинкою, яворівкою, як

також кераміки, різьби, інкрустації. На другий день, 9 квітня, відбулася заходами Відділу СУА в Пластовій Домівці гостина-чай у честь Докії Гуменній, у веселому настрої й при співках нашого Гуртка.

Дня 7. травня влаштовано спільно зі Школою Українознавства, День Матері, де діти декламували та грали на фортепіані, акордеоні та скрипці.

Наш Відділ започаткував та перевів на терені Денверу грошову збірку на Український Католицький Університет у Римі. Збирали пп. Стефанія Левченко, голова, і Олександра Беймук, секретарка. Зібрано 650 дол., що їх вислано за посередництвом часопису „Свобода“ до Риму.

Стефанія Левченко, голова

Фрагмент із відкриття діяльності Дитячого Гуртка Книголюбів: О. Гонко, Р. Іванчишин, Б. Лотоцький декламують вірш Т. Шевченка „Учітєся, брати мої...“

82 Branch in Bronx, N. Y. founded a Book Club for children

БРОНКС, Н. Й.

Перший виступ Дитячого Гуртка Книголюбів

Виховна референтка нашого Відділу СУА п-ні Ірина Іванчишин заклала дня 18. лютого ц. р. Дитячий Гурток Книголюбів. Цей Гурток поділяється на групу молодших дітей (19 членів) у віці від 7—11 років і групу дітей старшого віку (14 членів) у віці від 11—14 років. Групу молодших дітей очолює Сузанна Цегельська, голова, Марта Іванчишин, секретарка, Володимир Миськів, скарбник і Ромко Іванчишин, господар. До управи групи дітей старшого віку входять: Юрко Раковський, голова, Петро Миськів, секретар, Ігор Раковський, касієр і Марта Кандюк, господар. Кож-

ного місяця члени відбувають сходи під проводом своєї опікунки п-ні І. Іванчишин.

На сходах діти спільно читають вибране оповідання й обговорюють його. З розмови з дітьми виходить, що найбільше цікавить їх лектура з сучасною тематикою — про спортсців, астронавтів, ракети, нові винаходи, пригоди, а також історичні оповідання. За недовгий час існування Гурток придбав власну бібліотеку.

Святочне відкриття діяльності Дитячого Гуртка Книголюбів та інавгураційний виступ його членів відбувся дня 2 квітня ц. р. Програма свята була дбайливо підготована й бездоганно введена членами Гуртка. Заслуга в цьому спільна — обох виховних референток, пп. Ірини Іванчишин і Ліді Вовчук, яка також є вчителькою школи українознавства і дітей. Імпреза стягнула велике число батьків, членок Відділу та гостей.

Програму почала відкриттям голова Відділу п-ні Докія Лисько, а вечором проводила п-ні І. Іванчишин. Вона коротко познайомила присутніх із ціллю і завданнями Гуртка, з програмою його діяльності та способами й засобами її реалізації. Через лектуру рідної книжки дитина пізнає рідну культуру та в'яже себе зі своєю національною спільнотою. Діти проспівали разом молитву „Царю Небесний“, а малята продекламували „Учітєся“ Т. Шевченка й „Хто ж то така“ Л. Глібова. Відповідно до підготовки в читанні діти групами читали оповідання „Писанка Оксанки“ із збірки Лесі Храпливої „Писанка українським дітям“, легенду „Бджола Мета“ із збірки К. Малицької „Легенди про Христа“ („Гарфа Леїлі“) й „Поворот на вітчизну“ з книжки Володимира Барагури „Меч і книга“. Діти читали поправно, з відповідною інтонацією й зрозумінням читаного. До кожного оповідання діти виконали ілюстрації, що були приміщені на сцені.

Після збірної лектури секретарі обох груп відчитали свої звіти, а голови склали привіт і подяку батькам і гостям за участь в їхньому виступі.

В останній частині вечора редактор журналу для дітей „Веселка“ п. Володимир Барагура пояснив дітям значення й вагу слова „книголюб“ та подав свої думки до програми праці

Гуртка Книголюбів. Ця праця повинна спрямовуватися на придбання й розбудову спільної й індивідуальних бібліотек, передплату дитячих журнальних і книжкових видань, слідкування за новими появами на книжковому ринку, спільне читання й обговорювання прочитаного, пропагування рідної книжки поміж ровесниками й приєднання нових членів до Гуртка, підтримування видавництва дитячих книжок і журналів. Ред. Барагура познайомив малих слухачів із дитячою лектурою від книжних часів, звернувши окрему увагу на найкращих сучасних дитячих письменників та на ці установи й видавництва, що працюють у діяльній дитячих видань у вільному світі. Подав також практичні поради, як читати книжку, а на кінець спільно з дітьми прочитав і обговорив мініатюрку „Великодній стіл“. Діти показали дуже кмітливими й зуміли видобути з лектури її ідею, виховний задум автора та визначити жанр.

З нагоди інавгураційного виступу членів Гуртка Книголюбів відбулася виставка-ярмарок дитячих видань та льосування книжок. Цією сторінкою ввечера проводила імпрезова референтка п-ні Леся Кіршак.

Ініціативу й реалізацію задуму заложення й ведення Гуртка Книголюбів при 82 Відділі СУА треба привітати, підкреслюючи зокрема наполегливу працю в цьому напрямі виховної референтки п-ні Ірини Іванчишин.

Марія Барагура
пресова референтка

Запусний Вечір 82 Відділу СУА

Поруч статуткової діяльності та імпрез поважного характеру, наш Відділ СУА влаштовує також товарисько-розвагові імпрези. Одною з них був товариський вечір із нагоди закінчення м'ясниць. Вечір зібрав численну публіку — членок Відділу з родинами та сторонніх гостей. Програмою ввечера проводила імпрезова референтка п-ні Леся Кіршак при співучасті п. Володимира Гентіша, що рідко віддає свої послуги Відділові.

Фейлетон-гумореску пера п-ні Олени Лиско п. н. „Тема без теми“ прочитала з добрим виразом п-ні Л. Кіршак. Дотепні коломийки, теми яких були зачерпнуті з життя місцевої української громади, проспівав

дуєт у складі авторки співанок п-ні Олени Гентіш та голови Відділу п-ні Докії Лиско. Акомпанював п. В. Гентіш. Під його акомпаніємент соліст оркестри „Амор“, популярний п. Ігор Раковський, відспівав низку стрілецьких романсів та народніх пісень. Слухачі сприйняли їх з приємністю й брали самі активну участь у співі.

Після „естрадної“ частини ввечера відбулися танці під звуку патефонівих пластинок. До гарного й веселого настрою присутніх причинився й добірний буфет у заряді господарських референток.

Запусний Вечір був удаलो імпрезою не лише з погляду розваготорариського, але й виправдав себе повністю матеріально.

Марія Барагура
пресова референтка

ШИКАГО, ІЛЛ.

З діяльності 84 Відділу СУА ім. Олени Степанів

Хоч наш Відділ існує вже майже три роки, одначе досі на сторінках журналу „Наше Життя“ небагато писалося про його працю. Та це не означає, що Відділ не проявляв діяльності. Наш Відділ засновано 19. жовтня 1964 р. за ініціативою голови Окр. Ради п-ні Люби Шандрі.

За головну мету ми поставили собі працювати над дітьми та dorостаючою молоддю, щоб удержати їх при українстві. В тій цілі улаштовувано зустрічі дітей, у часі яких вони жили з собою та гарно проводили час у своїй рідній атмосфері. Для dorосту зорганізовано курс танків, з якого учасники не тільки багато скористали, але мали змогу взаємно себе пізнати.

У участю дітей наших членок відбуто такі імпрези, як Свят-Миколаївські вистави, Свята Матері, Забаву „Зустріч Весни“ (1965 р.) з гарною пописовою програмою у виконанні дітей і dorосту.

Перед Різдом улаштовувано зустрічі дітей і батьків, на яких діти, за вказівками батьків, виконували прикраси на ялинку та вивчали коляди.

Окрім того за час нашого короткого існування відбулися 5. грудня 1965 р. Хрестини Відділу з участю сусідніх Відділів із Шикаго-Північ.

Великим успіхом увінчалася мистецька виставка в квітні 1966 р. та

перед-великодній Базар із продажжю домашнього печива і писанок. У часі виставки відбувся також показ писання писанок. Виставку, що тривала два дні, відвідували масово не тільки українці, але й американці, що були захоплені чудовими вишивками, керамікою, різьбами, образами та килимами.

В 1967 р. дотепер улаштовано дві мистецькі виставки. Одна відбулася перед Великоднем у Джойлет в голлівній міській бібліотеці. І знову тут великий успіх мали українські писанки, й американська місцева преса широко розписувалася про українське мистецтво, поміщуючи знімку молоденьких Катрусі Кодельської та Христі Мурської, зодягнених в українські народні строї.

Другу виставку мистецтва влаштовано в Сейнт Ксав'єр Каледж в Шикаго. Прекрасні великої мистецької вартости експонати (в переважачій кількості різьби й кераміка) притягнули велике число відвідувачів не тільки з-поміж студентів і професорів, але й гостей. Тому управа Каледжу просила залишити виставку на час вакацій, щоб дати змогу студентам з інших стейтів, які тут у вакаційному часі будуть доповнювати свої студії, завітати з українським мистецтвом.

Обидві виставки завдячуємо дуже солідній референтці зв'язків п-ні Володимирі Демус та п-ні Оксані Мурській, які посвятили багато труда й часу, щоб нас гідно зарепрезентувати перед чужинцями.

Цього року, як і попередніх років, наш Відділ відзначив Свято Матері старанно підготованою програмою, що відбулася 14. травня зараз по Службі Божій у парохіяльній залі. Свято відкрив змістовним, хоч коротким рефератом ученя третього року середньої школи Андрій Ріпецький, підкреслюючи безмежну материнську любов і посьвату. Опісля слідувала деклямація „Мамо“ 5-літньої Вірці Стефанської, що своєю дитячою ширістю зворушила всіх до сліз. Пісню „Хто уміє“ виконав юний квартет (Христя Дорожинська, Стефця Івахів, Ляриса і Галюся Стебельська). Фортепіанове сольо виконав дуже гарно Юрчик Ріпецький, а Ляриса Павлинська відтанцювала майстерно „Модерний танок“. Молоденькі бандуристи Галина і Петро Черняки та Василь Деркач відспівали в

Із товариської зустрічі 48 Відділу США у Філадельфії:

На світліні діти — у першому ряді: Марійка Петровиц, Оксана Клим, Марійка Ружкилович, Оля Максимюк, Ганя Цюпак, Віра Петровиц, Ірина Посполита, Люба Васюгин, Ірина Минджук, Марійка Містерман. У другому ряді: Марійка Пелтишин, Роман Беднарський, Ганя Пелтишин, Ірина Романюк, Марта Посполита, Василь Бабій, Дарія Кравченко, Дарія Містерман, Марійка Прядка, Христина Гунтерук, Марійка Стефурак, Степан Стефурак, Віра Стефанів, Галя Петровиц, Мартин Посполита. — По боках референтки: п-ні Леонтина Петровиц, виховна, п-ні Іванна Пенкальська, культ.-освітня, п-ні Надія Максимюк, імпрезова.

супроводі бандур пісні „Рідна мати“ та „Нивка“. На закінчення квартет у складі: Марта Бородайко, Катруся Кодельська, Ірка Сайкевич та Галина Черняк, виконав пісні „Колискова“ і „Многая Літа“ при фортепіановому супроводі Петра Черняка.

Свято підготувала дуже дбайливо культ.-освітня референтка Відділу п-ні Марія Ріпецька.

Марта Гайдук
пресова референтка

НЮАРК, Н. ДЖ.

Річні загальні збори 86 Відділу США

Дата: 14. лютого 1967 р.

Збори відкрила голова п-ні А. Твардовська молитвою і привітала голову Окр. Ради п-ні І. Левицьку.

Президія: п-ні І. Левицька, голова, п-ні Л. Стебельська, секретарка.

Протокол із попередніх річних зборів відчитала п-ні С. Темницька.

Звіти Управи зложили: пп. А. Твардовська, голова, О. Гунчак, секретарка, Т. Турянська, фін. референтка, О. Стеранка, імпрез. реф., Л. Лапичак, прес. реф., Л. Стебельська, реф. суспільної опіки, Н. Змий, господарська реф., С. Темницька, орган. реф.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начисляє 18 членок, прийнято 2 нові членки. Відділ відбув 6 ширших сходів і 8 засідань Управи. Брав участь в ім-

презах Окр. Ради та інших Відділів США, як також у церковному Базарі, у Бенкеті в честь Верховного Архiepіскопа Кардинала Йосифа Сліпого, Ювілейному Бенкеті 50-ліття хору церкви св. Івана Хрестителя та в протестаційному вічу проти арештів українських письменників в Україні.

б) Культ.-освітня й імпрезова: На ширших сходах були виголошені такі доповіді: п-і Т. Богданська „Подорож по Україні“, інж. Б. Котис „Архітектура Середнього Сходу“ получена з висвітленням кольорових прозірок, членка п-ні О. Гнатейко про „День Героїнь“. Заходом Відділу „Театр у П'ятницю“ з Філадельфії відіграв комедію Бендикса „Легкодух“, Студія Мистецького Слова з Нью Йорку відіграла п'єсу-казку А. Шияна „Летючий Корабель“, а Відділ улаштував Дитячу Осінню Забаву.

в) Сусп. опіка: П-ні Л. Стебельська відвідувала хворих членок із квітами та висилала письмові побажання, полагоджувала різні справи в амер. установах старшим особам, вислала святочні дарунки трьом українським воякам до В'єтнаму.

г) Господарська: На імпрезах Відділу були влаштовані буфети та референтка дбала про солодке на сходах Відділу.

г) Фінансова: Відділ мав 689.53 доларів приходу, а 352.01 дол. розходу.

Контр. Комісія: Голова Контр. Комісії п-ні М. Полянська ствердила, що книги є в найкращому порядку та поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одногосносно ухвалили.

Нова Управа: пп. А. Твардовська, голова, З. Воронка, містоголова, М. Полянська і Н. Клапичак, секретарки, Т. Турянська, касієрка. Референтками стали пп.: Н. Змий організаційною, С. Темницька культ.-освітньою, О. Гунчак і Н. Хома імпрезовими, О. Гнатейко виховною, Л. Стебельська сусп. опіки, І. Яворська зв'язків, Н. Буняк господарською, Л. Лапичак пресовою.

Контр. Комісія: О. Стеранка, голова, Я. Снилик, Л. Пенцак, Р. Гіліцінська, члени.

Збори закрила перевибрана голова п-ні А. Твардовська, подякувала голові Окр. Ради п-ні І. Левицькій за участь у зборах, членкам за довір'я, закликаючи всіх до дальшої співпраці.

Л. Лапичак
пресова референтка

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА.

Річні збори 90 Відділу США ім. Олени Степанів

Дата: У лютому 1967 р.

Збори відкрила голова п-ні Н. Даниленко молитвою і привітала п-ні Стефанію Пушкар, голову Централі США.

Президія: п-ні Стефанія Пушкар, голова, пп. Калина Козак і Марія Лабунька, секретарки.

Звіти Управи зложила п-ні Н. Даниленко, голова.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ завершує перший рік своєї праці. Його засновано в листопаді 1965 р. із 12 членками. В 1966 р. число членок подвоїлось, а тепер Відділ начислює 28 членок. Збори відбувались правильно щомісяця. Відділ вислав делегатку на XIV. Конвенцію США.

б) Культ.-освітня: На ширших сходах Відділу були виголошені доповіді. Про XIV. Конвенцію США звітувала п-ні Н. Даниленко, про Олену Степанів, її військову і громадську діяльність говорила п-ні Стефанія Пушкар, спогади про Константину Малицьку передала п-ні Володимира Васидишин, про життєвий шлях д-р Софії Морачевської говорила п-ні

Управа і членки 90 Відділу СУА ім. Олени Степанів:

Сидять зліва до права: пп. Леся Терлецька, Лада Прокоп, д-р Тетяна Цісик, Стефан'я Пушкар, голова Централі, Наталя Даниленко, голова Відділу, Дарія Шуст, Мар'я Чижович, Марія Лучанко, Ірина Мадай. Стоять зліва до права: пп. Оксана Яримович, Христина Чорпіта, Галина Кривуша, Христина Лазор, Ляна Сіра, Катинка Козак, Ляриса Галушка, Христина Їжак, Надія Слободян, Теофіля Мельничук, Леся Мацьків, Лідія Кріль. — Бракують на світлині: пп. Анна Ярема, Марія Лабунька, Дарія Лужецька.

Board and members of UNWLA Branch 90 in Philadelphia, Pa.

Марія Чижович. Доповідь д-р Н. Пазуняк про жінку-героїню відчитала п-ні Л. Шуст, а про Олену Телігу п-ні Н. Даниленко. Про українське народне мистецтво говорила п-ні Лідія Бурачинська, про організаційну структуру СУА п-ні Осипа Грабовенська. Показ примінення косметичних засобів провела п-на Марія Рибчук.

в) Імпредова: Дня 23. травня 1966 Відділ улаштував „хрестини“. Ця імпреза вже була обговорена в нашому журналі. В січні 1967 р. відбувся Маланчин Вечір для членок і їх родин, що пройшов дуже успішно.

г) Виховна: Відділ висунув думку створення лялькового Театру для дітей і здійснив це в осінніх місяцях 1966 р. Це було збірним твором членок Відділу, в якому взяли участь: п'єска „Казка Свят-Вечора“ і плянрами — п-ні Лада Прокоп, будоварами — п-ні Христя Їжак, декораціярами — п-ні Леся Терлецька, головки ляльок — пп. Леся Терлецька, Надія Слободян, Леся Мацьків, Христя Лазор, Ляля Галушка, виконання

ляльок — п-ні Марійка Чижович, за проектом п-ні Марії Хомин-Куруц, завіса — п-ні Тося Мельничук, музика п-ні Надія Слободян, спів — пп. Дарія Шуст і Тося Мельничук, оперування ляльками — пп. Ірина Мадай, Дарія Шуст, Лада Прокоп, записання п'єси звукописом — п. Роман Мацьків.

Ляльковий театр відбув до тепер п'ять виступів — у Дитячій Світлиці СУА, в школі українознавства СУМА, в школі св. О. Миколая, у Рідній Школі, а на кінці в сиротинці СС. Василіянок. Перший і останній виступи були безплатні.

Виступи лялькового театру „По дорозі в казку“ тішаться великим успіхом. Управа плянує нову п'єску.

г) Зв'язки: Заходами Відділу п-ні Ірина Мадай провела показ писання писанок у магазині „Літ Бротерс“.

д) Пресова: Про діяльність Відділу, а зокрема виступи Лялькового Театру, були дониси у „Свободі“ й „Амеріці“.

У своїй промові п-ні С. Пушкар

ствердила великий успіх Відділу в першому році праці. Це є великий осяг, що жінки різного віку, різних уподобань і темпераментів та неоднакового віровизнання — зблизились до себе у спільній праці та дружньо виконали її.

Контр. Комісія: Іменем її промовила п-ні Тося Мельничук, ствердила, що книги Відділу є в повному порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одноголосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Наталка Даниленко, голова, п-ні Дарія Шуст, містослова, п-ні Калина Козак, секретарка, п-ні Ірина Мадай, скарбник. Референтками стали — п-ні Марія Чижович організаційною, п-ні Надія Лучанко імпредовою, п-ні Лада Прокоп виховною, пп. Христина Їжак і Леся Терлецька нар. мистецтва, п-ні Теофіля Мельничук сусп. опіки, п-ні Ліда Кріль, культурно-освітньою, п-ні Ляна Сіра господарською.

Збори закрила перевибрана голова, дякуючи за довіря. **Присутня**

Із показу писання писанок 91 Відділу США:

Пп. Ірина Присташ і Патриція Винницька пояснюють техніку писання писанок UNWLA Branch 91 in Bethlehem, Pa. arranged an Easter egg demonstration

БЕТЛЕГЕМ, ПА.

Писання писанок 91 Відділу США

Дня 10. березня 1967 р., о год. 7-ій вечора, відбулася в нас надзвичайно цікава гутірка — показ писання писанок, що його проводили п-ні Ірина Присташ і Патриція Винницька.

На застелих вишиваними обрусами столах пишалося з дві сотні писанок на гарних золотих держаках та керамічних тарілках. Один стіл був призначений на шойно зроблені й деякі ще недокінчені писанки та на приладдя, потрібне до писання писанок.

П-ні Ірина Присташ прочитала коротке пояснення про походження й значення писанок. Хоча зала не була повна, поміж присутніми бачилося багато американських учителів середніх шкіл і каледжів. Вони були дуже зацікавлені в техніці писання, а також у значенні орнаментів та звичаїв, зв'язаних із ними.

П-ні Винницька писала писанки, а п-ні Присташ вяснювала кожний процес та рисунок. Обидві пані помистецьки пишуть і тому не диво, що запитам не було кінця. Після показу членки приймали гостей солодким та кавою.

Весь дохід із цієї імпрези був призначений на Іконостас до церкви св. Йосафата в Бетлегемі.

Н. Цегельська, секретарка

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

Перед замкненням числа наспів звіт про Конференцію Культ.-Освітніх Референток, тому подаємо його на цьому місці.

НЮАРК, Н. ДЖ.

Конференція Культурно-Освітніх Референток

Дня 27. травня 1967 зійшлися у домі 28 Відділу голови Окр. Рад, культ.-освітні референтки Окр. Рад п-ні Наталія Чапленко, культ.-освітня референтка Гол. Управи, що дала ініціативу до такої спільної зустрічі. Були присутні: п-ні Ірина Левицька, голова Окр. Ради США і господиня Конференції, п-ні Оксана Рак, голова Окр. Ради США в Нью Йорку, п-ні Марія Герус, культ.-освітня референтка Окр. Ради в Ньюарку й п-ні Наталія Хоманчук, культ.-освітня референтка Окр. Ради США в Нью Йорку, п-ні Ольга Муссаковська, голова 28 Відділу США, п-ні Ольга Грицай, голова 67 Відділу США і культ.-освітні референтки близьких Відділів.

Слово культ.-освітньої референтки Централі п-ні Чапленко дало погляд на теперішній стан культ.-освітньої праці та його потреби. Для тієї цілі п-ні Чапленко відчитала резолюції Конвенції і пригадала плян праці, що його розіслано округам з початком каденції. Потім окреслила засяг праці культ.-освітньої референтури в Гол. Управі, Окр. Раді й Відділі, послуговуючись до того відповідними точками статуту. Врешті навітнула

погребу створення Культ.-Освітньої Комісії при її референтурі. На її думку цю Комісію повинні вилонити з себе три найближчі округи (Нью Йорк, Ньюарк і Філадельфія). До них повинні ввійти культ.-освітні референтки тих округ і запрошені фахівці освітньої праці. Комісія мала б за завдання опрацьовувати освітній матеріял, розглядати нові почини, подавати ініціативу, де це було б сказано.

З виконаних починів цієї каденції подала: а) створення бібліотеки при Централі США, пересувної бібліотеки при референтурі, намічення бібліотек при Окр. Радах та створення архіву при Окр. Радах. б) Для популяризації жінок-письменниць улаштовувано Вечорі Жіночого Пера, получені з Виставкою Книжок, що були дуже успішні. Це виконали дотепер 3 Окр. Ради, одна запланувала на осінь. У великій Франківській Виставці, що відбулась у час 2.—14. травня ц. р. в Нью Йорку, був улаштований заходами США перегляд книжок жіночого пера. в) Новозасновані Гуртки Книголюбів (Нью Йорк, Елізабет і Філадельфія) діють справно. У звітній році мали вони дуже успішні виступи. Для їх підтримки видано каталог творів жіночого пера і 9 літературних довідок про наших письменниць.

Слідувала дискусія. На початку торкалась взаємин культ.-освітньої референтки округи з референтками Відділів. У тому напрямку дуже корисні шівірні наради референток, що служать для обговорення пляну праці, чи звіту з проробленої. Порушено також потребу взаємин Відділів між собою. В деяких округах немає звичаю, щоб Відділи запрошували себе взаємно на імпрези, й у висліді Відділи не відвідують їх. Це відбивається дуже некорисно на взаєминах Відділів однієї округи. Далеко краще справа виглядає там, де Відділи чують обов'язок підтримати себе взаємно.

Слідувала перерва. Гостинна Окр. Рада США поставила на стіл смачну перекуску, під час якої присутні оживлено гутерили.

Незабаром виступила з доповіддю „Обрядовість у праці США“ п-ні Лідія Бурачинська, містогорова США. Це була вже відома нам ділянка плекання наших традицій і звичаїв. Одначе в обличчі наших завдань на чужині (Докінчення на обгорті)

П. Шурдівська

Моя музична освіта

З того повстав неприємний шум, а звук не посилювався. Тут мене вже трохи й страх охопив перед моїм безсиллям. Треба скоріш кінчати та тікати додому, бо у мене щось не так, як в інших — думаю.

Коли це при моїх роздумах я раптом відчула за своєю спиною присутність якоїсь людини, і слідом за цим хтось поклав руку на мої пальці і тим припинив гру. Не треба й казати, як це мене злякало. Я вже думала в тім моменті схопитися і тікати стрімголов з естради. Коли це обзивається до мене голос:

— Ну, досить, заспівайте мені цей рядок нот, — і показує мені сивий, поважний дідусь на якісь ноти, що опинилися перед моїми очима.

В цьому мені не було труднощів, бо читання нот „з листа“ при співі — це звичайна річ для мене. Здавленим голосом я промимрила тони, зазначені нотами. Вже хотіла вставати й тікати геть, коли це дідусь сів за інший рояль і почав випробовувати мій слух. Потім сказав: „Досить“, і я стрімголов метнулася втікати. Не пам'ятаю, хто і про що мене розпитував в кімнаті мистців, бо я безтямно втікала з Консерваторії, в думці запевнюючи себе, що після такого сорому моя нога ніколи не переступить порогу цієї установи, і я навіть вулицю, де міститься Консерваторія, буду обминати десятою дорогою.

Такий удар вплинув навіть на мою притуплену чутливість. Я намагалася забути за цей сумний факт у моєму житті, і все пішло далі своєю чергою. Знов почалися співки з хором та завідування викладами семиклясниць у зразковій школі при училищі. Щоправда, особливої підготовки до педагогічної діяльності в музично-виховній галузі я не мала, тому треба було взятися за солідні студії в цій сфері. За наших старих часів дуже мало присвячувалося уваги музичному вихованню дітей, не було розроблено жадних методів у цій дисципліні, — кожний учитель учив дітей музичній грамоті, як сам находив потрібним. Про наочність навчання не приходилось і говорити. Тут панувало схолястичне зазубрювання початкових понять теорії музики. А вже про розвиток слуху і музичної пам'яті у дітей ніхто й не турбувався. Коли дитина не виявляла на початку музичних здібностей, її просто звільняли від співу, та й годі.

Приступаючи до студій музично-педагогічної справи, я першу за все довідалася про відсутність усталеної програми шкільного музично-педагогічного навчання. Треба було самій створювати методику навчання музичної грамоти дітей. Це було досить важке завдання для моїх молодих сил. Напружене шукання шляхів у цій сфері помагало мені забути за свій неуспіх на полі музичної освіти.

Одного разу відвідала мене моя приятелька Ліда Барвинська, яка мала чудовий голос контральта. З нею ми вже в школі (вона теж училася в Епархіяльній Школі) часто співпрацювали в хорі і взагалі були в близьких відношеннях. Того року вона теж вступила в Консерваторію до класу співу проф. Цвіткова, що не відзначався особливим умінням „ставити“ голоси, але був досить популярний. Після привітання Ліда відразу запитала мене: — Чому ти не ходиш в Консерваторію? — Як тобі не соромно ще й глузувати з мого неуспіху! — кажу їй. — Якого неуспіху? — питає Ліда. Це вже мене розсердило, тим більше, що про мій скандальний іспит, здавалося мені, повинен був знати весь світ. Після досить гострих дорікань з мого боку Ліда запропонувала мені зараз же таки йти з нею до Консерваторії, щоб мене пересвідчити, що моє прізвище дійсно знаходиться в списках прийнятих до Консерваторії. Все ще не довіряючи моїй милій приятельці, я вдягнулася, і ми пішли. По дорозі Ліда жартома називала мене „невірним Хомою“ і вимагала від мене могорича у вигляді шоколядки-„стовпчика“ за 5 коп., якщо я пересвідчусь у правдивості її слів.

Так ми дійшли до Музикального провулка, де красувалася невеличка, але чепуренька будівля першої в Україні Київської Консерваторії, яка пізніше по революції згоріла, а з нею і величезний скарб — понад 25 фортепіянів, інструментів визначних фірм — Блютнера, Беккера і Шредера. На вхідних дверях все ще вивішені були списки прийнятих студентів. Це був великий список за різними фахами. Особливо багато було піяністів. І справді, в кінці цього списку, надрукованого на машині, було приписано рукою і моє прізвище. Я ще й тепер не повірила, вважаючи це помилкою. Тому ми з Лідою ввійшли до будинку, щоб розпитати „клясну даму“ (адміністративний орган у тодішніх школах), чи не сталася якась помилка щодо моєї особи. На моє здивування „клясна дама“, перепитавши ще раз моє прізвище, почала пригадувати. За хвилину вона вигукнула:

— А-а-, так це ви нарobili такого рейваху? Ви дійсно прийняті, але за яких обставин?.. Ваша підготовка справді була незадовільна, але проф. Пухальський, теперішній перший директор Консерваторії, конче наполягав на вашому прийнятті. Над вашим прізвищем виникли гострі дебати й суперечки на професорській раді: велика частина професорів не знаходила можливим відмовляти більш достойним кандидатам і уділити вам такий привілей, але проф. Пухальський, той, що вас іспитував, заявив, що вас бере до своєї класи. Тут сталося ще більше рем-

ствування. Однак професор настоював на тому, що у вас великі здібності, і що він хоче вас мати своєю ученицею. Після довгих дебат професорська рада поступилася, і таким чином ви маєте щастя бути ученицею нашого славного професора.

Проф. Пухальський був найстарший і найвидатніший професор в Україні. Він був учеником учениці Шопена і найкращим інтерпретатором цього генія, а також і Моцарта. Тому його вибрали на директора з почесним званням першого директора новозаснованої Київської Консерваторії і приділили йому тільки тих учнів, що були прийняті відразу на старший курс. Ясно, що я із своєю підготовкою не надавалася на те, щоб дістатися до такого видатного педагога і моє прийняття до його класу було виняткове явище. Все це здавалося мені сном.

Наприкінці нашої розмови класна дама завела мене до класу, що була тут таки внизу, відкляла далеко лунало прегарне виконання якоїсь незнайомої мені речі. Мені аж моторошно стало, коли я увійшла в класу. „Чи виправдаю я колись таке виняткове довір'я визначного професора?“ майнула в моїй голові думка, коли побачила багато учнів, що чекали своєї черги. Один із них грав з професором на два фортепіяни. Я тихенько сіла ззаду на вільне місце, але професор не помітив мого приходу, так був зайнятий музикою. Тут вперше я мала нагоду вислухати цілий ряд гарних піяністів, що мали стати моїми колегами. Я почувала себе, як на концерті, що тривав майже 4 години. Я звернула увагу, що ті, які вже переграли з професором, залишались і після того в класі. Пізніше я ознайомилася з методом професора, який радив учням слухати виконання один одного і вказівок професора, дебатувати між собою над виконанням і т. ін. А декому він просто казав: „Підій до дому і подумайте“. Згодом і мені довелося не раз це саме почути від нього. Так випрацьовував досвідчений професор у своїх учнів самодіяльність і самокритику. Зовсім так, як виховував Остап Нижанківський свого талановитого Нестора.

Коли всі переграли і вже розходилися, професор нарешті звернувся до мене, поцікавився моїм прізвиськом, пригадав собі мій іспит і почав пояснювати дефекти моєї гри. Головним була — неправильна постановка руки, що можна буде при моїй пильній праці, швидко виправити. Для цього він мене передасть на деякий час своїй колишній учениці, теж професорці консерваторії, Струмилло, з якою він про мене вже говорив. З цими словами професор Пухальський відвів мене до іншої класу, де вчила пані Струмилло, і, нагадавши їй про колишню їхню про мене розмову, залишив мене там. Таким способом розпочалися мої піяністичні студії в Київській Консерваторії.

З перших же годин я побачила, як я була далека від того, що називається піяністичним мистецтвом. Виявилось, що моя рука була ніби скована. Навчання моїх попередніх учительок настільки вкоринилося у механіку моєї гри, що я досить довго ніяк не могла позбавитися тих поганих звичек. І щодо утворення співучого тону на фортепіяні та

різниці між правильним, виразним і сухим, коротким тоном виключно пальцевого удару — цього теж досго не могла збагнути.

І ось почалися мої поважні і систематичні студії піяністичного мистецтва. Я гостро відчувала різницю тону, що ним грала моя професорка, і того, що виходив з-під моїх пальців. Професорка терпеливо вияснювала мені утворення м'якого, еластичного тону через тиск пучкою пальця на клявіші. Вона звертала мою увагу на те, що суть клявірної гри не в „мордуванні“ тільки пальців, а в досягненні „круглого, сильного і при тому благородного, нижнього тону“. Вона годинами намагалася розв'язати непорушність моїх суглобів, особливо в плечах, стоячи за моєю спиною і рухаючи верхньою частиною руки під час моєї гри. Мені це перешкоджало грати, я нервувалася до сліз, але тактовна учителька своїм спокійним голосом мене потішала і знов закликала „спробувати ще раз“... Скільки сліз пролила молодода „надійна“ адептка Київської Консерваторії по дорозі з Музичного провулку до Трьохсвятительської вулиці, — сліз, які, нарешті прорвалися з моєї наболілої душі! Все мені здавалося таким безнадійним, а найбільше лякало можливе розчарування славного професора, що своїм авторитетом спричинився до моїх студій. „А що, коли він помилився, а в дійсності я бездарна людина?“... Стара моя властивість — недовір'я до своїх духових сил — дуже мене мучила. Але час ішов. Наближалися Різдвяні свята. Моя професорка ретельно і терпеливо працювала зі мною, а професор Пухальський, що час від часу заходив подивитися, як посувається справа мого навчання, тепер робив це все частіше й частіше. Мені було дуже соромно, що так довго я не можу виправдати довір'я цієї визначної людини. А він між тим лагідно посміхався своєю прихованою усмішкою та все підбадьорював: „Ну-ну, працюйте далі“. Іноді мені хотілося викрикнути: „З мене нічого не буде, я краще піду геть!“, бо я ж звикла досягати всього помірно швидко і легко, а ось тут нічого не виходить.

Майже наприкінці шкільних занять перед Різдвом я, працюючи дома при фортепіяні, раптом відчула різницю пливного співучого тону і уривчастого гострого клявірного звуку, що утворюється грою кінчиками пальців. Нараз стало ясно, чому моя професорка домагалася, щоб я „погладжувала клявіші“ і спиралася на них цілою рукою, коли йшлося про „співучий“ тон. Ніби якимось пробудження настало, все стало зрозумілим, і ті рухи руки в суглобах з'явилися самі собою. Радісно мені стало, хотілося бігти до своєї милої пані Струмилло, порадитися з нею, чи не помиляюсь я, але треба було чекати призначеного дня моїх із нею занять. Коли ми зустрілися з нею в класі, і я схвильовано почала грати мелодійну п'єсу, намагаючись показати свої досягнення, моя професорка схопила мене за плечі і весело сказала: „Ну, бачите, це ж воно і є те, чого ми так добиваємося. Тепер піде все гаразд. Бачу, що ви зрозуміли і відчували мову тонів на клявірі.

(Продовження буде)

НОВІ ВИДАННЯ

(Докінчення зі ст. 10)

яснення. Тому варта їм це прочитати у голос, щоб передати трохи чару архаїчних висловів — коли діти слухають, то кожне слово не мусить бути зрозуміле.

Про добру сестричку будемо читати дітям в наших Святицках та в часі еурічей. Вони певно будуть захоплені описом драматичних відвідин страшного ведмедя, та ліричним образом давнього побуту на селі. Пригода Меласі найбільше буде цікавити дітей від 4 до 10 років, надається до інсценізації.

Сподіваємося, що колись теж появиться відповідно зредаговане видання, що молодші школярі могли б читати самостійно.

МАЛИЙ ВЛОДКО, ВПЕРТИЙ РИБАЛКА

(Докінчення зі ст. 18-ої)

— а на руці одна рибина. Така трішки довша від маминої долоні. От, якийсь личок, чи що. — Що це за риба така? — питається мама. — А то я заробив собі, мамо, — я помагав хлопцям ловити рибу. — Та одна рибина за пів дня праці? — дивувалась мама. — Ну так, мамо, бо я згодився з ними на двадцять рибу — себто: в торбі, яку я носив, було двадцять, вони дали мені одну, а решту поділили між себе. Така була згода.

— А, якщо так, то добре — на те мама. Взяла рибку, обчистила, посолонила, вмочила у розбите яйце й окрушки, та на сковороді з маслом усмажила, ще й одно яйчко побіч, щоб більше було.

Володко-рибалка засів до вечері. О, яка смачна ця риба!

— Мамо! — скрикнув, — я ще ніколи в житті такої смаковитої вечері не мав! А мама: — Знай, мій Володку, найбільше смакує нам те, що ми собі самі власним трудом запрацювали.

НЮАРК, Н. ДЖ.

(Докінчення зі ст. 38)

жнині приходиться її поширити й поглибити. Наші обряди, передані нам від предків, вимагають розуміння й уваги. Це не тільки Свят-Вечірній і Великодній церемоніали, але свято св. Юрія, свято Івана Купала, обжин-

ки, Вечір св. Андрія і св. Миколая. Вони могли б збагатити наше товарицьке життя своїми символами. А найбільше з-поміж них — весілля, вимагає основних студій.

Слудувала дискусія. Наша обрядовість знайшла прихильниць з-поміж присутніх, що зголосились переглянути відповідну літературу. Це є „Звичаї нашого народу“ О. Воропая, „Народні обряди й звичаї“ С. Килимника, „Перед-християнські вірування нашого народу“ Митрополита Іларіона і Л. Білецького „Історія української літератури“. Окружні Ради погодились ті книжки замовити для користування.

Виринув також запит, чи бібліотеку округи має творити Окр. Рада, чи Відділ, що має до того пригожі умовини. Бібліотека повинна творитися там, де є відповідна домівка. Отже, коли це легше здійснити Відділові, то й він може сповнити це почесне завдання. Одначе в творенні бібліотеки повинен діяти в порозумінні з Окр. Радою.

Також передискутовано справу архіву Окр. Ради. Це не тільки діловодство Окр. Ради, але й цінний джерельний матеріал, як усі Конвенційні Книжки, ювілейні книжки Відділів, програмки, афіші, запрошення і т. д. Це потрібне для історії Округи, а також додається в біжучій праці.

Присутні висловились за новими починами. Виставку Жіночого Пера, що мала такий успіх у Нью Йорку, постановлено відбути і в інших округах. Найкраще влаштувати це в жовтні, місяці книжки. Тоді то поновиться також кампанія за творенням Гуртків Книголюбів.

В ділянці імпрез запропоновано Вечір Молодих Талантів. Його мали б підготувати Відділи СУА, вишукуючи на своєму терені молодих, здібних людей. Ця думка знайшла розуміння, як узагалі скріпилась би опіка СУА над нашою талановитою молоддю.

Окрім того доповідниця пригадала Конкурс на обрядову п'єсу, що був ухвалений Конвенцією. Цей Конкурс буде проголошений 1. січня 1968 р. і повинен нам дати матеріал для сценічних вистав. Одначе разом із тим треба змагати до поглиблення знання обрядів серед нашого членства, а в цьому допоможуть нам пильні й основні студії цієї ділянки.

На тому закінчено Конференцію постановою — частіше відбувати такі зустрічі. П-ні Н. Чапленко висло-

вила подяку Окр. Раді СУА в Ньюарку за спонзорвання Конференції, а 28 Відділові СУА за відступлення домівки на ту ціля.

Присутня

ПОДАРУНОК ДЛЯ ДІТЕЙ

44 Відділ СУА у Філядельфії заробив 46.60 дол. на своєму Маланчиному Вечорі і призначив цю суму для дітей у Німеччині. В справі розподілу цих грошей звернувся до деканату УАПЦеркви в Ессені. Прот. о. Дмитро Васильчук зайнявся цим і незабаром надіслав нам повідомлення про те. Гроші після виміни дали суму 182 н. м. З того більшу половину призначено для дітей у школах українознавства в Дюссельдорфі (50 н. м.), Румельні (50 н. м.) і Крефельді (32 н. м.). Двом хлопчикам виплачено по 10 н. м., а саме Петрові Григоренкові, що залишився калікою після нещасливого випадку й живе з бабусею, та Віталієві Сайкові, що живе з мамою й бабусею. А п'яти діткам Романовським, що їх батьки інваліди — виплачено 30 н. м.

Отак послужив дохід із Маланчиного Вечора і 44 Відділові СУА дяка за те!

НЮ ГЕЙВЕН, КОНН.

Збірка для хворих у Гавтінгу

На збірку 66 Відділу СУА зложили: По 5 дол.: Відділ ООЧСУ, Відділ „Провидіння“, о. монс. Стах, О. і Р. Яхницькі, М. Дробіш, А. Кизик, Я. Кравчук, М. Кульчицька, Е. і А. Козюпи, К. Матвієнко, О. і О. Марків, М. Маслянка, М. Панкевич, М. Самсонюк, С. Сидорик, І. і І. Телюки, О. і О. Черваки, ОО. Шумило. По 3 дол. Відділ УККА, С. Березицька, Р. і М. Гижі, І. Гриневич, А. Гузан, В. і М. Гусак, А. Кузьо, М. Черни, Г. Троян. По 2 дол.: о. П. Скульський, Н. Андрусинин, О. Бриньовська, І. і М. Даниловичі, Н. Дмитренко, С. Кобута, А. Кравчук, О. Мацьків, Е. Міковська, І. Музика, С. Де Френко, С. Попель, С. Якиминин, М. і М. Яхницькі, М. Рудницька, Г. Томоруг, П. Тимченко. По 1 дол.: І. Боцюк, М. Глива, Д. Горбатий, М. Юкаш, В. Когут, Г. Когут, М. Когут, Н. Кугляр, Р. Примарчук, М. Рудий, С. Рудий, О. Сливінський, С. Тарасюк, Н. Вишневецька. Разом 166 дол.

Щире Спасибі!

П Р И С И Л А Й Т Е
П Е Р Е Д П Л А Т У !

2nd CLASS POSTAGE
PAID AT PHILA., PA.
Return to "OUR LIFE" Magazine
4936 N. 13th St., Philadelphia 41, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ — Серія 6, ст. 3 — UKRAINIAN DESIGNS

Взори з жіночих сорочок. Зліва — Буковина, праворуч — Гуцульщина

Printed by "AMERICA"—817 N. Franklin St., Phila., Pa. 19123